

การศึกษาแนวทางการแปล Reporting Clauses (said + adverb)

นางสาว ทิพย์สุรางค์ วงศาสุราฤทธิ์

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการแปลและการล่าม (สายการแปล)
ศูนย์การแปลและการล่ามเฉลิมพระเกียรติ
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2557

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

การศึกษาแนวทางการแปล Reporting Clauses (said + adverb)

นางสาว ทิพย์สุรางค์ วงศาสุราฤทธิ์

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการแปลและการล่าม (สายการแปล)

ศูนย์การแปลและการล่ามเฉลิมพระเกียรติ

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2557

THE STUDY OF TRANSLATION METHODS
USED WITH REPORTING CLAUSES (SAID + ADVERB)

Miss Thipsurang Vongsasurarit

A Special Research Submitted in Partial Fulfillment of Requirements for
the Degree of Master of Arts in Translation
Chalermprakiat Center of Translation and Interpretation
Faculty of Arts, Chulalongkorn University
Academic Year 2014

บทคัดย่อ

สารนิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการแปล Reporting Clauses (said + adverb) จากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย และศึกษาปัจจัยที่อาจมีผลต่อการตัดสินใจของผู้แปล โดยศึกษาข้อมูลจากคลังข้อมูลเทียบบทของวรรณกรรม 2 เรื่องที่เขียนโดยเจ. เค. โรว์ลิ่งคือ *Harry Potter and the Chamber of Secrets* ฉบับภาษาไทย แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข และ *Harry Potter and the Prisoner of Azkaban* ฉบับภาษาไทย แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดย วลีพร หวังซ็องกุล รวมทั้งสิ้น 715 คู่ประโยค ในการศึกษาได้กำหนดหลักเกณฑ์การวิเคราะห์หลักวิธีการแปลออกเป็น 3 กลวิธี โดยปรับใช้จากกลวิธีการแปลของปีเตอร์ นิวมาร์คได้แก่ การแปลครบความ (Semantic translation) การแปลสื่อความ (Communicative translation) และการแปลอิสระ (Free translation)

ผลการศึกษาพบว่า กลวิธีการแปล Reporting Clauses (said + adverb) ที่ใช้มากที่สุด คือ การแปลครบความ พบจำนวน 626 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 87.55 โดยมีรูปภาพ 5 แบบ ได้แก่ 1) การใช้คำแยกประเภท 'อย่าง', 2) การใช้คำแยกประเภท 'เสียง', 3) การใช้หน่วยนามบอกลักษณะ 'ด้วย', 4) กริยาเกี่ยวกับการพูด + คำขยาย และ 5) กริยาเกี่ยวกับการพูด + คำซ้ำ กลวิธีการแปลที่ใช้มากเป็นอันดับสองคือ การแปลสื่อความ พบจำนวน 82 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 11.47 มีรูปภาพ 4 แบบ ได้แก่ 1) กริยา / วิเศษณ์ + กริยาเกี่ยวกับการพูด, 2) คำนาม 'เสียง' + วิเศษณ์, 3) การใช้คำกริยาเกี่ยวกับการพูดคำเดียว และ 4) การแปลเฉพาะคำกริยาวิเศษณ์ กลวิธีการแปลที่ใช้น้อยที่สุดคือ การแปลอิสระ พบจำนวน 7 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 0.98 มีรูปภาพ 3 แบบ ได้แก่ 1) การเติมคำอธิบาย, 2) การละไม่แปลบางส่วน (แปลเฉพาะกริยา said) และ 3) การละไม่แปลทั้งหมด

ด้านปัจจัยที่มีผลต่อการแปล Reporting Clauses (said + adverb) พบว่าบริบทสถานการณ์ เจตนาของผู้พูด ชนิดของตัวบท และความหมายของกริยาวิเศษณ์ ล้วนมีผลต่อการตัดสินใจของผู้แปล โดยที่บริบทสถานการณ์ เจตนาของผู้พูด และชนิดของตัวบท เป็นปัจจัยหลักที่มีผลมากที่สุด และความหมายของกริยาวิเศษณ์เป็นปัจจัยรองลงมาที่ขึ้นอยู่กับสามปัจจัยหลัก

Abstract

This special research aims to study the translation of English reporting clauses (said + adverb) into Thai and investigate factors which may affect the translator's decision. The data was drawn from a parallel corpus consisting of J.K. Rowling's *Harry Potter and the Chamber of Secrets* and *Harry Potter and the Prisoner of Azkaban* and their Thai translations by Sumalee Bumroongsook and Waleeporn Wangsuekul respectively. A total of 715 concordances were explored and Newmark's translation methods, semantic translation, communicative translation and free translation-- were applied to the analysis.

The study shows that the translation method used most is semantic translation (626 concordances/ 87.55%). Under this category, five patterns were identified: 1) linguistic action verbs + jaang1 + modifiers, 2) linguistic action verbs + siang4 + modifiers, 3) linguistic action verbs + duai2 + nouns, 4) linguistic action verbs + modifiers and 5) linguistic action verbs + reduplication. The second most used translation method is communicative translation (82 concordances/ 11.47%). Four patterns were identified: 1) modifiers + linguistic action verbs, 2) noun 'siang4' + modifiers, 3) a single linguistic action verb and 4) adverb. Free translation was used least (7 concordances/ 0.98%) with three patterns found: 1) addition, 2) partial translation with only the verb translated and 3) omission.

As for factors affecting the choice of reporting clauses (said + adverb) translation, it was found that the context of situation, intention of speakers, text type and the meaning conveyed by the adverbs all have an effect on the translator's decision. Nevertheless, the first three factors have major effects whereas the last one has minor effect and it is brought into consideration with the first three factors.

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดีด้วยความกรุณา ความช่วยเหลือ และกำลังใจจากบุคคลหลายท่าน

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอาจารย์ ดร. ทองทิพย์ พูลลาภ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ผู้สละเวลาอันมีค่าให้แนวทางในการทำสารนิพนธ์ ตรวจสอบและชี้แนะวิธีแก้ปัญหาให้ผู้วิจัยอย่างละเอียด ตลอดจนให้ความเมตตาและกำลังใจแก่ผู้วิจัยเสมอมา ตั้งแต่ช่วงการหาหัวข้อจนกระทั่งสารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จด้วยดี

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. หนึ่งหทัย แรงผลสัมฤทธิ์ ที่สละเวลาอ่านสารนิพนธ์ ชี้ให้เห็นข้อบกพร่อง และให้คำแนะนำให้การแก้ไขปรับปรุงเพื่อทำให้อ่านสารนิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณคุณวุฒิสพร หวังซื่อกุล ที่กรุณาให้ข้อมูลอันมีค่าในการสัมภาษณ์สำหรับงานวิจัยนี้ รวมทั้งให้ความเมตตาและความเป็นกันเองแก่ผู้วิจัยเป็นอย่างมากตลอดการสัมภาษณ์

ขอขอบพระคุณเจ้าหน้าที่ศูนย์การแปลและการล่ามเฉลิมพระเกียรติ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือ คำแนะนำและกำลังใจแก่ผู้วิจัยเสมอมา

ขอขอบพระคุณคุณนาฎฤดี ไกรฤกษ์ ที่เอื้อเฟื้อคลังข้อมูลภาษาเทียบบทของหนังสือทั้งสองเล่มให้ผู้วิจัยได้นำมาใช้ในการวิจัย และยังช่วยให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์ยิ่งแก่ผู้วิจัยในการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบคุณคุณสุนทร เจริญทัศน์และคุณณัฐรัฐ ลีนะกิตติ ที่ช่วยให้คำแนะนำ ความช่วยเหลือและกำลังใจแก่ผู้วิจัยในการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้ตลอดมา

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ การแปลรุ่น 12 ที่ให้คำแนะนำและกำลังใจดี ๆ แก่ผู้วิจัยด้วยความปรารถนาดีเสมอมา

ขอขอบพระคุณคุณแม่และคุณพ่อที่คอยให้คำแนะนำและเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยในการเรียนและทำสารนิพนธ์เสมอมา และขอขอบพระคุณญาติพี่น้องและมิตรสหายที่ให้คำแนะนำและกำลังใจตลอดมา

สารบัญ

	<u>หน้า</u>
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 หลักการและเหตุผล.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
1.3 สมมติฐานของการวิจัย.....	4
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	4
1.5 ระเบียบวิธีวิจัย.....	5
1.6 ขั้นตอนการวิจัย.....	5
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรม.....	7
2.1 Reporting Clauses ในภาษาอังกฤษและข้อความกำกับคำพูดในภาษาไทย.....	7
2.1.1 Reporting Clauses ในภาษาอังกฤษ.....	7
2.1.1.1 คำกริยา say.....	8
2.1.1.2 Adverbs of Manner (คำกริยาวิเศษณ์บอกกริยาอาการ).....	10
2.1.2 ข้อความกำกับคำพูดในภาษาไทย.....	12
2.2 ทฤษฎีวิัจจนกรรม (Speech Act Theory).....	22
2.3 บริบทสถานการณ์ (Context of Situation).....	27
2.4 กลวิธีการแปลของปีเตอร์ นิวมาร์ค.....	27
2.5 แนวทางการแปลแบบตีความ (Interpretive Approach).....	31
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย.....	38
3.1 คลังข้อมูลภาษา.....	38
3.2 การเลือกหนังสือเพื่อเก็บข้อมูล.....	39

หน้า

3.3 การกำหนดขอบเขตของ Reporting Clauses (said + adv.) ที่จะเก็บข้อมูล.....	40
3.4 การกำหนดหลักเกณฑ์การวิเคราะห์วิธีการแปล.....	41
3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	45
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
3.7 การสรุปและอภิปรายผลการวิจัย.....	46
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	48
4.1 ผลการวิเคราะห์กริยาวิเศษณ์ (adv.) ที่ใช้กับ said จากตัวอย่างข้อมูลที่ศึกษา.....	48
4.2 ผลการวิเคราะห์การแปล Reporting Clauses (said + adv.).....	52
4.3 ผลการวิเคราะห์การแปลคำกริยา said ใน Reporting Clauses (said + adv.).....	75
4.4 การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการแปล Reporting Clauses (said + adv.).....	93
4.4.1 การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการแปลกริยา said.....	93
4.4.2 การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการแปล Reporting Clauses (said + adv.).....	101
4.4.3 ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้แปล.....	107
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย.....	110
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	110
5.2 ข้อเสนอแนะ.....	114
บรรณานุกรม.....	115
ภาคผนวก.....	121
ภาคผนวก ก : คำถามในการสัมภาษณ์ผู้แปล คุณวลีพร หวังชื้อกุล.....	122
ภาคผนวก ข : อภิธานศัพท์ : ส่วนวนการแปล Reporting Clauses (said + adv.) เรียงลำดับตามตัวอักษรแรกของกริยาวิเศษณ์.....	124

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1 จำนวน Reporting Clauses (said + adv.) จากวรรณกรรมเรื่อง Harry Potter and the Chamber of Secrets และ Harry Potter and the Prisoner of Azkaban.....	48
ตารางที่ 2 กริยาวิเศษณ์ที่ปรากฏร่วมกับกริยา said.....	49
ตารางที่ 3 การแบ่งกริยาวิเศษณ์ที่เกิดร่วมกับ said ตามความหมาย (Semantic field).....	51
ตารางที่ 4 กลวิธีการแปล Reporting Clauses (said + adv.).....	53
ตารางที่ 5 การแปล Reporting Clauses (said + adv.) แบบครบความ.....	54
ตารางที่ 6 การแปล Reporting Clauses (said + adv.) แบบสื่อความ.....	65
ตารางที่ 7 การแปล Reporting Clauses (said + adv.) แบบอิสระ.....	71
ตารางที่ 8 การแปลคำกริยา said ใน Reporting Clauses (said + adv.).....	75
ตารางที่ 9 คำแปลของกริยา said ใน Reporting Clauses (said + adv.).....	76
ตารางที่ 10 ประเภทของวัจนกรรมของกริยาเกี่ยวกับการพูดที่พบในบทแปล ดัดแปลงจากงานวิจัยของปวลี บุญปก (2551).....	94
ตารางที่ 11 ประเภทของประโยคที่พบร่วมกับกริยาเกี่ยวกับการพูด.....	95

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพที่ 1 แผนภาพตัววีแสดงรูปแบบการแปลของนิวมาร์ค.....	28
ภาพที่ 2 แผนภาพแสดงขั้นตอนการแปลตามแนวทางการแปลแบบตีความ.....	34

บทที่ 1

บทนำ

1.1 หลักการและเหตุผล

ตัวบทวรรณกรรมเป็นตัวบทประเภทเน้นการแสดงออก (Expressive Text) ซึ่งนอกเหนือจากความถูกต้องทางความหมายแล้ว สิ่งที่สำคัญมากคือบทแปลจะต้องคงไว้ซึ่งลีลาและอรรถรสของตัวบทต้นฉบับด้วย โดยถ่ายทอดออกมาอย่างเป็นธรรมชาติให้สอดคล้องกับโครงสร้างทางไวยากรณ์และความนิยมในการใช้คำของภาษาฉบับแปล สุพรรณิ ปิ่นมณี (2555: 129) กล่าวไว้ว่า “ลักษณะโครงสร้างของภาษาไทยและภาษาอังกฤษนั้นแตกต่างกันมาก หากผู้แปลยึดติดคำและโครงสร้างภาษาต้นฉบับเมื่อแปล จะได้บทแปลที่ไม่สละสลวย ภาษาไม่เป็นธรรมชาติ ไม่ว่าจะแปลจากภาษาใดเป็นภาษาใด ก็จะทำให้เกิดปัญหาเดียวกันนี้” ปัญหาหนึ่งอันเกิดจากผู้แปลไม่สามารถหลุดออกจากคำและโครงสร้างของภาษาต้นฉบับที่มักพบอยู่บ่อย ๆ คือ การแปล said + adv. ข้อความกำกับคำพูดที่อยู่ติดกับประโยคคำพูดที่ออกจากปากผู้พูดโดยตรง ข้อความดังกล่าวปรากฏอยู่ในตัวบทวรรณกรรมแทบทุกเรื่องที่มีบทสนทนา ในบทความ มาตรวจแก้ต้นฉบับวรรณกรรมแปลกันเถิด (7) วัลยา วิวัฒน์ศร (2548) ยกตัวอย่างข้อความกำกับคำพูด “...,” he said reprochfully. โดยกล่าวว่า

“ข้อความกำกับคำพูดข้างต้นนี้ มักแปลกันว่า ‘เขาพูดอย่างตำหนิ’ อันที่จริงภาษาไทยมีคำแสดงกริยาอาการละเอียดในตัวอย่างข้างต้น คำกริยา ‘ตำหนิ’ ได้รับความครบอยู่ในตัวแล้ว จึงแปลว่า ‘เขาตำหนิ’ ได้ทันที จะเห็นได้ว่าคำวิเศษณ์ในภาษาต้นฉบับหายไป เพราะใช้คำกริยาในภาษาไทยแทนได้”

ในบทความข้างต้น วัลยา วิวัฒน์ศร (2548) กล่าวถึงข้อความกำกับคำพูด (Tag) ว่าเป็นประเด็นหนึ่งที่ กุลวิ พิโรจน์รัตน์ ผู้เข้ารับการอบรม “บรรณาธิการต้นฉบับวรรณกรรมแปล” ครั้งที่ ๕ กล่าวถึงในรายงาน เรื่อง ‘ข้อควรคำนึงในการตรวจแก้บทสนทนาในวรรณกรรมแปล’ กุลวิเขียนไว้ในรายงานว่า “ข้อความดังกล่าวนี้สำคัญยิ่งสำหรับวรรณกรรมเป็นสารที่นักแปลต้องสื่อไปถึงผู้อ่านให้ได้ หากผู้แปลละเลยที่จะแปลข้อความกำกับคำพูดนี้ ผู้อ่านก็ไม่อาจทราบว่าผู้พูดต้องการประชดประชัน ล้อเล่นหรือหมายความว่าตามนั้นจริงๆ ทั้งยังระบุถึงระดับของความจริงจังของผู้พูด อารมณ์ความรู้สึกของผู้พูดกริยาท่าทางขณะพูด ตลอดจนบอกไปการกระทำในอนาคตได้ด้วย การรักษาทักษะนี้ไว้ อาจช่วยให้โครงเรื่องที่นำเปี่ยมมีรสชาติและสนุกได้ แต่

หากผู้แปลขาดคลังคำสำหรับบรรยายลักษณะอาการน้ำเสียงในบทสนทนาและต้องใช้ คำขยาย ซ้ำๆ ซากๆ ก็ทำลายคุณค่าวรรณกรรมอย่างน่าเสียดาย”

วัลยา ยังได้ให้ตัวอย่างการหาคำทดแทนคำว่า ‘อย่าง’ และ ‘พูด’ จากรายงานของกุลวิไว้ด้วย เช่น พูดอย่างขอร้องอาจแทนด้วย วิงวอน, พูดอย่างน้อยใจ แทนด้วย ตัดพ้อ, พูดลอย ๆ แทนด้วย เปรี๊ย, พูดสะดุดขาดหาย แทนด้วย กระอักกระอັก, พูดอย่างโกรธ แทนด้วย เกรี้ยวกราด เป็นต้น คำแทนเหล่านี้ช่วยหลีกเลี่ยงไม่ให้แปลว่า ‘พูดอย่าง...’ เต็มไปหมดจนน่าเบื่อ ผู้วิจัยเห็นว่าการแปลข้อความกำกับคำพูดนี้มีความน่าสนใจ และน่าจะมีกลวิธีการแปลที่หลากหลาย จึงเลือกมาเป็นประเด็นศึกษาในครั้งนี้

ข้อความกำกับคำพูด หรือ Reporting clauses ในหนังสือ Longman Grammar of Spoken and Written English (Biber, 2012: 196) อธิบายว่าเป็นข้อความที่ทำหน้าที่กำกับคำพูดหรือความคิด บอกให้ทราบว่าใครเป็นผู้พูดหรือผู้คิดคำพูดหรือความคิดนั้น บอกประเภทของกริยาที่แสดงการพูด (ask, say, think ฯลฯ) และมักขยายด้วยกริยาวิเศษณ์เพื่อบอกให้ทราบถึงกริยาทำทาง หรืออารมณ์ความรู้สึกขณะพูดด้วย (abruptly, apologetically, bitterly ฯลฯ) ตำแหน่งของข้อความกำกับคำพูดอาจอยู่ต้นประโยคคำพูด ตรงกลางประโยค หรืออยู่ท้ายประโยคก็ได้ ข้อความกำกับคำพูดพบมากที่สุดในตัวบทประเภทวรรณกรรมและข่าว มักวางไว้ท้ายประโยคคำพูด โดยเฉพาะในตัวบทวรรณกรรม (เรื่องเดียวกัน 924) ข้อความกำกับคำพูดนี้มีผู้นิยมเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า Dialogue Tag หากแต่คำ ๆ นี้ยังไม่ปรากฏในหนังสือไวยากรณ์ภาษาอังกฤษซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าเป็นคำที่เพิ่งถือกำเนิดขึ้นมาไม่นาน แต่พบว่ามีใช้เรียกกันทั่วไป และหากมีคำกริยาวิเศษณ์มากำกับคำพูดด้วย ก็จะเรียกว่า Adverbial Dialogue Tag

ผู้วิจัยเลือกศึกษาการแปล Reporting Clauses ที่มีโครงสร้างกริยา said ตามด้วยกริยาวิเศษณ์ (said + adv.) เพราะกริยา said มีความถี่ในการเกิดสูงที่สุดในบรรดากริยาเกี่ยวกับการพูด และมีปัญหาในการแปลมากกว่ากริยาตัวอื่น เนื่องจากหากเป็นกริยาอื่น เช่น asked หรือ replied ซึ่งเป็นกริยาที่ชี้เฉพาะเจาะจง (specific) ผู้แปลอาจแปลโดยอัตโนมัติว่า ‘ถาม’ ‘ขอ’ หรือ ‘ตอบ’ แต่ said เป็นกริยาที่ไม่ชี้เฉพาะเจาะจง (general) ทำให้ยากต่อการแปลเป็นภาษาปลายทางมากกว่า นอกจากนั้น โครงสร้าง said + adv. นี้ก็เป็นที่มาของการแปลเป็นไทยว่า “พูดอย่าง...” ซึ่งเป็นปัญหาจากการยึดติดโครงสร้างภาษาต้นฉบับนั่นเอง

จากการศึกษา Reporting Clauses (said + adv.) ในภาษาอังกฤษ ก็พบว่าปัญหาในการแปลเป็นภาษาไทยน่าจะมาจากขบวนการใช้ภาษาที่แตกต่างกัน ในภาษาอังกฤษนิยมใช้กริยา said และ asked ในข้อความกำกับคำพูด โดย said พบได้บ่อยที่สุด Laurie Alberts (2010: 69) นักเขียนนวนิยายแนะนำว่าควรหลีกเลี่ยงการใช้กริยาเกี่ยวกับการพูดที่ ‘ฉูดฉาด’

เกินไป ใช้เพียงกริยาพื้นฐาน says หรือ said ก็เพียงพอแล้ว เพราะการใช้คำกริยาอื่น ๆ จะทำให้ผู้อ่านเสียสมาธิ และมุ่งความสนใจไปที่คำแสดงการพูดมากกว่าบทสนทนาของตัวละคร เห็นได้จากตัวอย่างที่เขายกมานี้

(1) 'Get out!' she *raged*.

(2) 'Can't you kids quit bothering that cat?' the old lady *harrumphed*.

จากตัวอย่างข้างต้น กริยาเกี่ยวกับการพูดที่ใช้คือ *rage* และ *harrumph* ซึ่งเป็นกริยาที่พบได้น้อยและผู้อ่านไม่คุ้นเคย เมื่อเห็นแล้วจะต้องหยุดดูและพิจารณาความหมาย ไม่สามารถมองผ่านไปได้ จึงทำให้ผู้อ่านรู้สึกสะดุด ทั้งที่ความจริงแล้วผู้อ่านสามารถรับรู้ถึงลักษณะท่าทางอารมณ์ความรู้สึกในการพูดของตัวละครได้จากบทสนทนาและบริบทแวดล้อมอยู่แล้ว โดยไม่จำเป็นต้องใช้กริยาเกี่ยวกับการพูดที่ฉูดฉาดเหล่านี้

ในขณะที่เดียวกันภาษาไทยมีการใช้กริยาเกี่ยวกับการพูดที่หลากหลายกว่าในภาษาอังกฤษ โดยไม่นิยมใช้คำกริยา “พูด” คำเดียวซ้ำ ๆ กันตลอดทั้งเรื่อง เพราะอาจทำให้เกิดความน่าเบื่อ นอกจากนี้ยังมีปัญหาเรื่องการยึดติดโครงสร้างภาษาต้นฉบับ ในภาษาอังกฤษ *reporting clauses* (*said* + *adv.*) นั้นมีโครงสร้างที่ตายตัวนั่นคือกริยา *said* ตามด้วยกริยาวิเศษณ์ แต่เมื่อแปลเป็นภาษาไทย โครงสร้างภาษาสามารถยืดหยุ่นได้มากกว่า เช่น คำสามารถสลับที่กันได้ สามารถเพิ่ม ตัดคำบางคำออกไปได้ หรือเลือกใช้กริยาเกี่ยวกับการพูดคำเดียวในภาษาไทยซึ่งได้จากการตีความบริบทและเจตนาผู้พูด อย่างไรก็ตาม จากแนวคิดเรื่อง *Translation Universals* ที่ว่า ภาษาแปลมีแนวโน้มที่จะได้รับอิทธิพลจากภาษาต้นฉบับ ทำให้ภาษาที่ได้รับการแปลมามีความแตกต่างจากต้นฉบับที่เขียนขึ้นโดยใช้ภาษานั้น ๆ (Baker, 1995: 243 อ้างถึงใน Grabowski, 2011) เวลาแปลผู้แปลอาจแปลไปโดยอัตโนมัติว่า “พูดอย่าง...” ตามโครงสร้างต้นฉบับ ซึ่งสามารถทำได้ เพราะภาษาไทยก็มีโครงสร้างนี้ แต่ในหลายกรณีก็ทำให้ได้คำแปลที่แปลกแปร่ง ไม่เป็นธรรมชาติในภาษาปลายทาง จะขอยกตัวอย่างประโยคจากคลังข้อมูลที่ผู้วิจัยนำมาเป็นกรณีศึกษา เช่น 'Hang on,' said Harry quickly นักแปลมือใหม่เมื่อเห็นประโยคนี้อาจไม่ทันคำนึงถึงความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทาง และยึดติดกับกับคำและโครงสร้างภาษาต้นฉบับ ทำให้แปลไปโดยอัตโนมัติว่า แฮร์รี่พูดอย่างรวดเร็ว ซึ่งเป็นคำแปลที่เข้าใจได้ แต่อ่านสะดุดและไม่รื่นหู ในตัวอย่างนี้ ผู้แปลแปลว่า “แฮร์รี่รีบบอก” ซึ่งสละสลวยและเป็นธรรมชาติของภาษาไทยมากกว่า อีกตัวอย่างประโยค 'Come on,' Ron said cajolingly นักแปลมือใหม่อาจแปลว่า รอนพูดอย่างโน้มน้าว ความจริงแล้ว เมื่อแปลเป็นภาษาไทย ไม่ควรมุ่ง

แปลคำในภาษาต้นฉบับให้ครบทุกคำ แต่ควรมุ่งแปลให้ครบหน่วยความหมาย ในที่นี้ ผู้แปลแปลว่า “รอนอ่อนหวาน” ซึ่งได้ใจความครบถ้วนตามต้นฉบับ อีกทั้งยังกระชับกว่าด้วย

การแปล Reporting Clauses (said + adv.) นี้เป็นปัญหาในการแปลที่ทำทนายสำหรับนักแปลเนื่องจากโครงสร้างภาษาและขนบการใช้ที่แตกต่างกันของภาษาต้นทางและภาษาปลายทาง จึงจำเป็นต้องศึกษาว่ามีวิธีแปลอย่างไรให้ออกมาเป็นภาษาปลายทางที่เป็นธรรมชาติ อ่านไม่สะดุดและไม่ซ้ำซากน่าเบื่อ อีกทั้งผู้วิจัยคิดว่าน่าจะมีกลวิธีการแปลที่หลากหลาย จึงสนใจศึกษาวิธีการแปล โดยได้รวบรวมตัวอย่างการแปล แบ่งกลุ่ม ศึกษาการแปลและปัจจัยที่มีผลต่อการแปล เพื่อนำมาสู่ข้อสรุปที่เชื่อถือได้

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการแปล Reporting Clauses (said + adv.) จากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยในตัวบทวรรณกรรม
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่น่าจะมีผลต่อการแปล Reporting Clauses (said + adv.)

1.3 สมมติฐานในการวิจัย

1. Reporting Clauses (said + adv.) ในตัวบทวรรณกรรมจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย สามารถแปลได้หลากหลาย โดยแปลว่า พูดย (หรือกริยาเกี่ยวกับการพูด) + อย่าง + คำขยาย มากที่สุด
2. ปัจจัยที่น่าจะมีผลทำให้ผู้แปลเลือกแปลด้วยสำนวนนั้น ๆ ได้แก่ ความหมายของกริยาวิเศษณ์ บริบทสถานการณ์และเจตนาของผู้พูด

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยจะศึกษาการแปล Reporting Clauses จากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยในตัวบทวรรณกรรม ที่ปรากฏในตำแหน่งก่อนหน้า ตรงกลาง หรือตามหลังประโยคที่พูดออกมาจากปากของผู้พูดเองโดยตรง (quote) และมีโครงสร้าง กริยา said ตามด้วยกริยาวิเศษณ์ (said + adverb) ตัวอย่างเช่น

(3) 'All right,' said Harry *bitterly*.'

(4) 'Excuse me,' said Snape *icily*, 'but I believe I am the Potions master at this school.'

(5) But Harry, who felt wide awake, said quickly, 'I help Ron, I've never seen a de-gnoming-'

หนังสือที่เลือกมาใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้แก่ แฮร์รี่ พอตเตอร์ กับห้องแห่งความลับ จำนวน 408 หน้า ซึ่งแปลจาก Harry Potter and the Chamber of Secrets ของ เจ.เค. โรว์ลิง โดย สุมาลี บำรุงสุข สำนักพิมพ์นานมีบุ๊คส์ พิมพ์ครั้งที่ 13 พ.ศ. 2544 จำนวนประมาณ 230 ตัวอย่าง และเรื่องแฮร์รี่ พอตเตอร์ กับนักโทษแห่งอัซคาบัน จำนวน 520 หน้า ซึ่งแปลจาก Harry Potter and the Prisoner of Azkaban ของ เจ.เค. โรว์ลิง โดย วลีพร หวังช่อกุล สำนักพิมพ์นานมีบุ๊คส์ พิมพ์ครั้งที่ 11 พ.ศ. 2544 จำนวนประมาณ 350 ตัวอย่าง

1.5 ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาการแปล Reporting Clauses (said + adv.) จากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย โดยใช้คลังข้อมูลเทียบตัวบทต้นฉบับและบทแปลที่มีผู้รวบรวมไว้แล้ว จากนั้นดึงเอา Reporting Clauses ที่มีโครงสร้างตามที่ต้องการศึกษาวิจัยออกมา นำมาจัดเป็นคู่ประโยคกับภาษาไทย แล้วจึงศึกษาการแปลและปัจจัยที่มีผลต่อการแปล จากนั้นสัมภาษณ์ผู้แปลคือ คุณ วลีพร หวังช่อกุล แล้วจึงสรุปผลการวิจัย

1.6 ขั้นตอนการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนการศึกษาวิจัยไว้ 10 ขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาเรื่อง Reporting Clauses และข้อความกำกับคำพูดในภาษาไทย
2. ศึกษาทฤษฎีวิัจฉกรรรม (Speech Act Theory)
3. ศึกษาเรื่องบริบทสถานการณ์ (Context of Situation)
4. ศึกษากลวิธีการแปลของปีเตอร์ นิวมาร์ค
5. ศึกษาแนวทางการแปลแบบตีความ (Interpretive Approach)
6. เก็บข้อมูล Reporting Clauses (said + adv.) และเปรียบเทียบต้นฉบับภาษาอังกฤษและบทแปลภาษาไทย
7. จัดกลุ่มตามรูปแบบการแปลที่พบ
8. ศึกษาการแปลและปัจจัยที่มีผลต่อการแปล
9. สัมภาษณ์ผู้แปลคือ คุณวลีพร หวังช่อกุล
10. สรุปผลการวิจัย

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบกลวิธีการแปล Reporting Clauses (said + adv.) จากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย
2. นำไปใช้เป็นแนวทางในการแปล Reporting Clauses (said + adv.)
3. ได้ความรู้เรื่อง Reporting Clauses ในภาษาอังกฤษและข้อความกำกับคำพูดในภาษาไทย

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

ในการศึกษาการแปล Reporting Clauses (said + adv.) จากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยนั้น ผู้วิจัยจำเป็นต้องศึกษาแนวคิดที่เกี่ยวข้อง ทฤษฎีการแปล และแนวทางการแปล โดยในบทนี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึง Reporting clauses ในภาษาอังกฤษ และข้อความกำกับคำพูดในภาษาไทย ทฤษฎีวิจ্ঞกรรม (Speech Act Theory) บริบทสถานการณ์ กลวิธีการแปลของ ปีเตอร์ นิวมาร์ค และ แนวทางการแปลแบบตีความ (Interpretive Approach) ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการวิเคราะห์ข้อมูลในต้นฉบับและวิเคราะห์บทแปล

2.1 Reporting Clauses ในภาษาอังกฤษ และข้อความกำกับคำพูดในภาษาไทย

2.1.1 Reporting Clauses ในภาษาอังกฤษ

Biber (2012: 196) อธิบายว่า Reporting Clauses คือวลีที่ปรากฏร่วมกับประโยค คำพูดหรือความคิดจริง ๆ ที่ยกมาโดยไม่มีการเปลี่ยนแปลง มีหน้าที่บอกว่าใครเป็นผู้กล่าวหรือคิดถ้อยคำนั้น มีองค์ประกอบหลักคือ 1) ผู้พูด ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค ซึ่งอาจเป็นชื่อผู้พูด สรรพนามหรือคำนามแทนตัวผู้พูดก็ได้ และ 2) กริยานำ (reporting verbs) เช่น say think หรือกริยาอื่น ๆ ส่วนถ้อยคำที่ยกมา (quote) ซึ่งอยู่ในเครื่องหมายอัญประกาศ ทำหน้าที่เป็นกรรมของประโยค ตำแหน่งของ Reporting Clauses อาจอยู่ข้างหน้า ตรงกลาง หรือท้ายประโยคก็ได้ ดังที่ Biber (2012) ยกตัวอย่างไว้ดังนี้

- (1) They said, "Yes, sir," and saluted
- (2) "Yes," thought Fleury, "she's going at it hammer and tongs for his benefits."
- (3) "Of course, dear. Please do come over," she invited.

ตัวอย่างข้างต้น แสดงให้เห็นตำแหน่งการวางของ Reporting Clauses ทั้งสามตำแหน่งที่กล่าวมา และตำแหน่งของประธานและกริยาสามารถวางสลับที่กันได้

Swan (2014: 156) กล่าวว่า ในนวนิยายหรือเรื่องสั้น กริยานำ (reporting verbs) มักวางไว้หน้าประธาน โดยเฉพาะถ้าประธานเป็นชื่อเฉพาะ ตัวอย่างเช่น

- (4) 'Are you planning to eat or sleep at all this year, Hermione?' asked Harry.
- (5) 'He got a Firebolt for Christmas,' said Ron.

(คัดจาก Rowling, 2010)

แต่กรณีที่ประธานเป็นคำสรรพนาม กริยานามักจะวางไว้หลังประธาน ตัวอย่างเช่น

(6) 'The whole thing is arrant nonsense, of course,' he said.

(7) 'Professor Dumbledores instructions were to keep the school running as normally as possible,' she said.

(คัดจาก Rowling, 2014)

ทั้งนี้ นอกจากส่วนประกอบหลักคือ ประธานและกริยานำใน Reporting Clauses แล้ว หลายครั้งผู้เขียนก็นิยมใส่กริยาวิเศษณ์ (adverb) หรือบุพบทวลี (prepositional phrase) เพื่ออธิบายลักษณะการพูดหรือกริยาที่ทำขณะพูดด้วย (Hands, 2011) ตัวอย่างเช่น

(8) 'You've forgotten the magic word,' said Harry *irritably*.

(9) 'You say that like it's a bad thing,' said Hermione, *in a slightly hurt voice*.

(คัดจาก Rowling, 2014)

ตัวอย่างที่ 8 *irritably* เป็นกริยาวิเศษณ์ที่ชี้ขยายกริยา *said* เพื่ออธิบายอารมณ์ในการพูด ส่วนตัวอย่างที่ 9 *in a slightly hurt voice* เป็นบุพบทวลีที่ชี้ขยายกริยา *said* เพื่ออธิบายลักษณะของเสียงพูด

การศึกษาเกี่ยวกับ Reporting clauses ในภาษาอังกฤษ ทำให้เข้าใจรูปแบบและวิธีการใช้โดยรวม ลำดับต่อไปจะได้กล่าวถึงคำกริยา *say* ซึ่งเป็นกริยาหลักของ Reporting clauses (*said + adv.*) ที่ผู้วิจัยนำมาเป็นประเด็นศึกษาครั้งนี้

2.1.1.1 คำกริยา *say*

คำว่า *say* จัดเป็นคำกริยาแสดงการสื่อสาร (Communication verbs) โดยอยู่ในหมวดย่อยของคำกริยาแสดงการกระทำ (Activity verbs)¹ ซึ่งแสดงการกระทำโดยการสื่อสารผ่านการพูดและการเขียน คำกริยาที่อยู่ในกลุ่มนี้ซึ่งพบได้บ่อยครั้งได้แก่ *ask, announce, call, discuss, explain, say, shout, speak, state, suggest, talk, tell, write* เป็นต้น (Biber, 2012: 362) จาก

¹ Activity verbs คือกริยาที่แสดงการกระทำ เช่น *bring, buy, carry, come, go, leave, run* เป็นประเภทหนึ่งของกริยาทั้งหมด 7 ประเภท เมื่อจำแนกตามขอบเขตของความหมาย ประกอบด้วย activity verbs, communication verbs, mental verbs, causative verbs, verbs of simple occurrence, verbs of existence or relationship และ aspectual verbs (Biber, 2012: 361-364)

คลังข้อมูลของ Longman Spoken and Written English Corpus (LSWE Corpus) หัวข้อ คำกริยา 12 คำที่พบได้บ่อยที่สุด พบว่า say เป็นคำกริยาที่พบได้บ่อยที่สุดในบรรดาคำกริยาทุกประเภท โดยที่ไม่มีคำกริยาในหมวดแสดงการสื่อสารคำอื่นรวมอยู่ใน 12 อันดับนี้เลย นั่นหมายความว่า ในการรายงานคำพูดของผู้อื่น ผู้พูดและผู้เขียนเลือกใช้คำกริยา say เป็นหลัก และเมื่อ say ใช้รายงานคำพูดที่ผู้อื่นพูดไปแล้ว คำกริยานี้จึงมักอยู่ในรูปอดีต คือ said เสมอ

ผู้รู้ด้านการเขียนนวนิยายหลายท่านได้กล่าวถึง said ซึ่งใช้เป็นกริยาเกี่ยวกับการพูดเอาไว้ (Justesen, 2009; Chiarell, 1998; Brooks, 2014; John, 2013; Koons, 2014) โดยแต่ละท่านมีความคิดเห็นไปในทำนองเดียวกันว่า กริยานำ (reporting verbs) ใน reporting clauses ที่นักเขียนควรใช้มากที่สุดคือ said เนื่องจากหน้าที่ของ reporting clauses คือการบอกว่าใครคือผู้พูดเท่านั้น กริยาเกี่ยวกับการพูดที่ใช้จึงควรเป็นคำศัพท์ธรรมดาที่ไม่เป็นจุดสนใจ และกลมกลืนไปกับข้อความแวดล้อม ซึ่ง said ตอบจุดประสงค์ดังกล่าว การใช้กริยาอย่างเช่น responded, screamed, bellowed, snickered, queried, thundered, jeered, spewed อาจช่วยเพิ่มสีสันให้กับเรื่องหากใช้เป็นครั้งคราว แต่หากใช้บ่อยจะทำให้ผู้อ่านรู้สึกสะดุดเวลาอ่าน และเบี่ยงเบนความสนใจของผู้อ่านไปจากเนื้อเรื่อง ยกตัวอย่างบทสนทนาต่อไปนี้

(10) "Please help me," Sandy pleaded.

(11) "What's wrong with you now, woman?" Jack growled menacingly.

(12) "I'm about to drop these groceries. Can't you take one of the bags?" she begged.

(13) "You lift weights at the gym three times a week and still can't manage a few groceries?" Jack snarled. "May be I should cancel our membership," he barked.

(คัดจาก Justesen, 2009)

จะเห็นได้ว่า เมื่ออ่านบทสนทนาที่ผู้อ่านจะรู้สึกสะดุด ไม่ลื่นไหล เนื่องจากต้องหยุดเป็นพัก ๆ เพื่อพิจารณาคำกริยาเกี่ยวกับการพูดที่ไม่คุ้นเคย บางคำอาจถึงขั้นต้องไปเปิดพจนานุกรมหาความหมายเลยทีเดียว กลายเป็นว่า แทนที่ผู้อ่านจะสนใจคำพูดของตัวละครและบทบรรยายฉาก กลับต้องมาเสียเวลากับสิ่งที่ไม่ใช่สาระสำคัญของเนื้อเรื่อง นอกจากนี้ คำกริยาที่จุดจาดเหล่านี้ยังให้การแสดงอารมณ์ที่เกินจริง และลดทอนความน่าเชื่อถือของเรื่องราว ฉะนั้น said จึงเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุดสำหรับกริยาใน reporting clauses เพราะสามารถ

ทำหน้าที่หลักคือการระบุผู้พูดได้โดยไม่ขัดจังหวะการอ่าน หรือดึงความสนใจของผู้อ่านออกจากเนื้อเรื่อง

อย่างไรก็ดี การใช้กริยา said เฉย ๆ ก็อาจทำให้ไม่เห็นลักษณะท่าทางหรือน้ำเสียงในการพูด ผู้เขียนจึงมักใส่กริยาวิเศษณ์เข้ามาเพื่อให้ผู้อ่านนึกภาพตามได้ ทำให้ได้อรรถรสในการอ่านยิ่งขึ้น โดยจะกล่าวถึงกริยาวิเศษณ์ที่ใช้ขยายกริยา said ในหัวข้อต่อไป

2.1.1.2 Adverbs of Manner (คำกริยาวิเศษณ์บอกกริยาอาการ)

Adverb หรือกริยาวิเศษณ์คือ คำที่ใช้ขยายกริยา คำคุณศัพท์ หรือกริยาวิเศษณ์ด้วยตัวเอง เพื่อให้รายละเอียดหรือข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับคำเหล่านั้น ตำแหน่งของกริยาวิเศษณ์โดยทั่วไปมี 3 ตำแหน่งได้แก่ ต้นประโยค กลางประโยค และท้ายประโยค ขึ้นอยู่กับความนิยมของกริยาวิเศษณ์แต่ละประเภท เช่น กริยาวิเศษณ์เชื่อมความมักอยู่ต้นประโยค กริยาวิเศษณ์บอกความถี่มักอยู่กลางประโยค และกริยาวิเศษณ์บอกกริยาอาการมักอยู่ท้ายประโยค (Swan, 2014: 21-22)

Biber (2012: 552-559) แบ่งประเภทของคำกริยาวิเศษณ์ (adverbs) ตามขอบเขตของความหมายออกเป็น 7 ประเภทได้แก่

1. Adverbs of place กริยาวิเศษณ์บอกสถานที่ ใช้แสดงตำแหน่ง ทิศทาง หรือระยะทาง เช่น there, far, forward, backward

2. Adverbs of time กริยาวิเศษณ์บอกเวลา แสดงจุดเวลา ความถี่ ระยะเวลา และความสัมพันธ์ของเวลา เช่น now, then, recently, always, often, already

3. Adverbs of manner กริยาวิเศษณ์บอกกริยาอาการ ส่วนมากมีรูปมาจากคำคุณศัพท์ (adjective) นำมาใช้เป็นกริยาวิเศษณ์บอกกริยาอาการโดยเติม -ly ข้างหลังคำศัพท์นั้น เช่น happily, quickly, automatically, quietly

4. Adverbs of degree กริยาวิเศษณ์บอกระดับ แบ่งเป็นกริยาวิเศษณ์เพิ่มระดับ (amplifiers / intensifiers) เช่น very, so, extremely, totally, completely และกริยาวิเศษณ์ลดระดับ (diminishers / downtoners) เช่น less, slightly, somewhat, rather, quite

5. Adverbs of additive/restrictive กริยาวิเศษณ์บอกการเพิ่ม (additive) เช่น too, also และกริยาวิเศษณ์แสดงความเฉพาะเจาะจง (restrictive) เช่น only, especially

6. Adverbs of stance มี 3 ประเภทคือ 1. epistemic stance adverb เช่น probably, definitely, actually, apparently, mainly, kind of, sort of, like, about 2. Attitude stance

adverbs กริยาวิเศษณ์บอกทัศนคติต่อเรื่องที่พูดหรือเขียน เช่น *surprisingly, curiously, unfortunately* 3. Style stance adverbs เช่น *honestly, frankly, simply*

7. Adverbs of linking (คำกริยาวิเศษณ์ที่ใช้เชื่อมความ) เช่น *firstly, secondly, thirdly, additionally altogether, overall namely, therefore, thus, though, alternatively, however, incidentally, now*

ในที่นี้ กริยาวิเศษณ์ที่ใช้ร่วมกับกริยา *say* มากที่สุดคือ กริยาวิเศษณ์บอกกริยาอาการ (adverb of manner) โดย Biber (2012: 967) เรียกกริยาวิเศษณ์ในกลุ่มนี้ว่า *Manner-of-Speaking Adverbs*

Manner-of-Speaking Adverbs หรือ คำกริยาวิเศษณ์บอกลักษณะการพูด จัดเป็นกริยาวิเศษณ์ในกลุ่มบอกกริยาอาการ (adverbs of manner) แสดงลักษณะการพูด Biber (2012: 967) อธิบายว่า ในการสนทนา เราสามารถสื่อความหมายด้านอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติผ่านอวัจนภาษามากมาย เช่น ภาษากาย สีหน้า และกิริยาท่าทาง และน้ำเสียง (ปริภาษา) เช่น ระดับสูงต่ำของเสียง ความดังความค่อยของเสียง และความสั้นยาวในการออกเสียง ส่วนในงานเขียน ผู้อ่านสามารถรับรู้สิ่งเหล่านี้ได้จากคำกริยาวิเศษณ์บอกลักษณะการพูด (*Manner-of-Speaking Adverbs*) ซึ่งอยู่ตามหลังกริยาเกี่ยวกับการพูดที่ผู้เขียนใช้รายงานคำพูดของตัวละครในนวนิยายนั่นเอง ตัวอย่างเช่น

(14) 'He's really upset,' Irmgard said *nervously*.

(15) 'Do you?' Helen spoke *angrily*.

(16) 'I don't see how you can know that', she said, *severely* again.

สังเกตได้ว่าไม่มีสิ่งใดในประโยคคำพูดของตัวละคร (quote) ที่สื่อถึงลักษณะของอาการกังวลหรือโกรธเลย แต่ผู้อ่านก็สามารถจินตนาการถึงน้ำเสียงและกิริยาท่าทางของตัวละครได้โดยผ่านทางคำกริยาวิเศษณ์บอกกริยาอาการ (adverbs of manner) ที่ขยายกริยาเกี่ยวกับการพูดเหล่านี้

ผู้เขียนนวนิยายนิยมใช้คำกริยาวิเศษณ์จำนวนมากในการสื่อถึงท่าทีของตัวละครขณะที่กำลังพูด คำกริยาวิเศษณ์เหล่านี้พบเป็นอัตราส่วน 500 ครั้งต่อ 1 ล้านคำในหนังสือนวนิยาย ตัวอย่างคำกริยาวิเศษณ์ขยายกริยาเกี่ยวกับการพูดเช่น *bitterly, bullishly, casually, desperately, earnestly, eagerly, emotionally, happily, optimistically, proudly, wisely* เป็นต้น (Biber, 2012: 968)

นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยของ Åsa Nygren (2006) ที่ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะทางภาษาศาสตร์ในวรรณกรรมเรื่อง Harry Potter and the Philosopher's Stone ซึ่งประเด็นหนึ่งที่เขาเลือกศึกษาคือ กริยาวิเศษณ์บอกกริยาอาการ (Adverbs of manner) ที่เกิดร่วมกับกริยานำ (Reporting verbs) สามคำที่พบบ่อยที่สุดได้แก่ said, asked และ thought โดยศึกษาว่ากริยาวิเศษณ์เหล่านี้มีส่วนในการสะท้อนบุคลิกลักษณะของตัวละครในเรื่องอย่างไร

ผลการศึกษาพบว่า การใช้กริยาวิเศษณ์สามารถสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะของตัวละคร เช่น กริยาวิเศษณ์ที่ใช้กับเซอร์ไมโอเน่ มักแสดงลักษณะขาดความเชื่อมั่น ตัวอย่างเช่น anxiously, faintly, miserably, nervously, timidly เป็นต้น กริยาวิเศษณ์ที่ใช้กับมัลฟอยก็บ่งบอกลักษณะเด่นของเขา ตัวอย่างเช่น loudly, quickly กริยาวิเศษณ์ที่ใช้กับดัดลีย์มีคำเดียวคือ dully ซึ่งก็แสดงถึงบุคลิกลักษณะของเขา อย่างไรก็ตาม การใช้กริยาวิเศษณ์ก็ไม่สามารถสะท้อนให้เห็นลักษณะของตัวละครนั้น ๆ ได้เสมอไป เช่น กริยาวิเศษณ์ที่ใช้กับแฮร์รี่นั้นมีทั้งที่แสดงความหมายเชิงบวกและเชิงลบ เนื่องจากเขาเป็นตัวละครหลักที่กล่าวถ้อยคำออกมามากที่สุดในเรื่อง Åsa สรุปว่าถึงแม้การใช้กริยาวิเศษณ์จะสามารถสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะของตัวละครได้ แต่บริบทเป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่ทำให้แยกแยะได้ว่ากริยาวิเศษณ์นั้น ๆ มีความหมายไปในทางใด เขายกตัวอย่างกริยาวิเศษณ์เช่น coolly หากขาดซึ่งบริบท เราก็ไม่สามารถรู้ได้ว่า คำ ๆ นี้แสดงความหมายในเชิงบวกหรือลบ

เมื่อได้ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับ reporting clauses (said + adv.) ในภาษาอังกฤษแล้ว ทั้งในภาพรวม รวมถึงคำกริยา say และกริยาวิเศษณ์ที่ใช้ร่วมกับ say ซึ่งเป็นประเด็นที่นำมาวิจัยในลำดับต่อไปจะได้ศึกษาข้อความกำกับคำพูดในภาษาไทย เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการวิเคราะห์การแปลต่อไป

2.1.2 ข้อความกำกับคำพูดในภาษาไทย

‘ข้อความกำกับคำพูด’ หรือ ‘ป้ายแขวนชื่อผู้พูด’ คือ วลีที่ปรากฏร่วมกับประโยคคำพูด ทำหน้าที่บอกว่าใครหรือตัวละครใดเป็นผู้พูดประโยคนั้น มีองค์ประกอบหลัก 2 อย่าง เช่นเดียวกับในภาษาอังกฤษคือ ผู้พูด ทำหน้าที่เป็นประธาน ซึ่งอาจเป็นชื่อคน สรรพนามหรือคำนามแทนตัวผู้พูดก็ได้ และกริยาหลัก ซึ่งอาจเป็นกริยาเกี่ยวกับการพูดหรือกริยาอื่น ๆ ที่ทำขณะพูด และหากมีส่วนขยายคำกริยา ก็จะวางต่อจากประธานและกริยาหลักนั้น สำหรับตำแหน่งของประธานและกริยา ประธานจะต้องอยู่ข้างหน้ากริยาเสมอ ไม่สามารถสลับที่กันได้

แบบในภาษาอังกฤษ ตำแหน่งของข้อความกำกับคำพูด โดยส่วนใหญ่มักวางไว้ท้ายประโยค คำพูด แต่ก็อาจใช้นำหน้าหรือแทรกกลางประโยคได้เช่นกัน (รัตนา, 2547: 231-232)

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาข้อความกำกับคำพูดในภาษาไทยเบื้องต้น โดยศึกษาจากนวนิยายและเรื่องสั้นของไทยจำนวน 3 เล่มได้แก่ ลับแลแก่งคอย โดยอุทิศ เหมะมูล, คำพิพากษา โดยชาติ กอบจิตติ และศพท้ายรถ โดยสรจักร ต่อไปนี้เป็นข้อความกำกับคำพูดที่พบจากนวนิยายและเรื่องสั้นทั้งสามเรื่อง แบ่งกลุ่มตามรูปภาษาที่พบ

ใช้กริยาเกี่ยวกับการพูดที่แสดงเจตนาในการพูด

- (1) “อาจเป็นไปได้ค่ะ” จิตราทอบ (คัดจาก สรจักร, 2554)
- (2) “ลุงจะขนอะไรไปละ” พ่อถาม (คัดจาก อุทิศ เหมะมูล, 2558)
- (3) “หมามันบ้าอย่าเอามันไว้เลย” ครูใหญ่ว่า (คัดจาก ชาติ กอบจิตติ, 2553)
- (4) “เดี๋ยวก็ชินไปเอง” พระจันต์ดับท (คัดจาก อุทิศ เหมะมูล, 2558)

ตัวอย่างข้างต้นเป็นกริยาเกี่ยวกับการพูดที่แสดงเฉพาะเจตนาหรือวัตถุประสงค์ในการพูด เช่น พูด บอก ตอบ ถาม กล่าว ว่า เล่า เอ่ย ชัด ตัดบท เตือน อ้อนวอน เป็นต้น

ใช้กริยาเกี่ยวกับการพูด + อย่าง + คำขยาย

- (5) “ฝากไว้เมื่อไหร่” ครูใหญ่ยังคงถามอย่างงงวย และไม่ได้ยิ้มตอบ (คัดจาก ชาติ กอบจิตติ, 2553)
- (6) “แม่จะไปหามาจากไหน” เขาถามอย่างเห็นอกเห็นใจ (คัดจาก อุทิศ เหมะมูล, 2558)
- (7) “เออ... เออ...” ย่าตอบอย่างอ่อนใจ (คัดจาก อุทิศ เหมะมูล, 2558)

ตัวอย่างข้างต้นเป็นข้อความกำกับคำพูดที่แสดงทั้งเจตนาในการพูดและลักษณะอาการในการพูด โดยใช้โครงสร้าง กริยาเกี่ยวกับการพูด + อย่าง + คำขยาย คำว่า ‘อย่าง’ เป็นคำแยกประเภทที่ใช้ขยายกริยา สามารถใช้บอกลักษณะของการทำกริยาหนึ่ง ๆ ได้ โดยนำ ‘อย่าง’ มาวางไว้ระหว่างคำกริยาและคำขยาย เช่น เมื่อต้องการจะบอกลักษณะการพูด ก็เพียงนำ ‘อย่าง’ มาวางไว้หลังคำว่า ‘พูด’ และตามด้วยคำขยาย ซึ่งอาจเป็นกริยา วิเศษณ์ วลี สำนวน คำซ้ำ หรือวลีที่เป็นความปฏิเสธ ตัวอย่างเช่น พูดอย่างนบนอบ พูดอย่างอ่อนเพลีย พูดอย่างอ่อนหวาน พูดอย่างลึมตัว พูดอย่างคับใจ พูดอย่างสุภาพ พูดอย่างเย้ยหยัน พูดอย่างเกรงใจ

พูดอย่างรำคาญ พูดอย่างดีใจ พูดอย่างเคารพ พูดอย่างภูมิใจ พูดอย่างเด็ดขาด เป็นต้น (นววรรณ พันธเมธา, 2558: 51)

ใช้กริยาเกี่ยวกับการพูด + เสียง + คำขยาย

- (8) “ครู่จะโก่งผมระอะ” พักถามเสียงจริงจั่งขึ้นมาบ้าง (คัดจาก ชาติ กอบจิตติ, 2553)
- (9) “เพราะมัวแต่หวังฟังสิ่งเร้นลับกัน ชีวิตถึงได้เป็นแบบนี้” รุ่นพี่ตอบเสียงแห้งแล้ง (คัดจาก สรจักร, 2554)
- (10) “งั้นคืนนี้ ถ้าเราเป็นอะไรไปนายต้องรับผิดชอบนะ” ปอมพูดเสียงเบา (คัดจาก อุทิศ เหมะมูล, 2558)

ตัวอย่างข้างต้นเป็นข้อความกำกับคำพูดที่แสดงทั้งเจตนาในการพูดและลักษณะเสียงที่พูด โดยใช้โครงสร้าง กริยาเกี่ยวกับการพูด + เสียง + คำขยาย ซึ่งอาจเป็นวิเศษณ์หรือคำซ้ำ ในภาษาไทยมีคำแสดงลักษณะของเสียงพูดอยู่มากมาย มีทั้งแบบบอกกระแสเสียง แบ่งเป็นบอกความดังค่อยของเสียง เช่น เสียงดัง เสียงค่อย เสียงเบา บอกลักษณะเสียง เช่น เสียงกร้าว เสียงห้าว เสียงกังวาน เสียงทุ้ม และแบบบอกอารมณ์ของเจ้าของเสียง เช่น พูดเสียงเรียบ พูดเสียงเย็น พูดเสียงห้วน พูดเสียงแข็ง พูดเสียงขุ่น แสดงว่ากำลังโกรธ หรือ พูดเสียงหวาน แสดงความรักความเอาใจ เสียงอ่อน แสดงว่าไม่ค่อยกล้าขัดแย้ง หรือเริ่มเห็นคล้อยตาม เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีคำที่ปกติใช้แสดงลักษณะอื่น แต่ถูกโอนมาใช้แสดงลักษณะของเสียงด้วย เช่น คำว่าหวาน แหลม เล็ก ใหญ่ สูง เย็น อ่อน แข็ง กระด้าง เป็นต้น (นววรรณ พันธเมธา, 2527: 30-31)

ใช้กริยาเกี่ยวกับการพูด + หน่วยงานบอกลักษณะ ‘ด้วย’ + คำนามบอกลักษณะการกระทำ

- (11) “เอ็งไปว่าครูใหญ่ส่งเดช ระวังจะติดตารางเอา” กำนันเตือนด้วยสีหน้าเคร่งเครียด (คัดจาก ชาติ กอบจิตติ, 2553)
- (12) “เธอเข้าไปอยู่ในนั้นได้อย่างไร เทวี?” ผมถามด้วยความตกใจ (คัดจาก สรจักร, 2554)
- (13) “ไม่...เคยแต่ข่มขืน” รุ่นพี่ตอบด้วยเสียงเรียบเฉย (คัดจาก สรจักร, 2554)

ตัวอย่างข้างต้นเป็นข้อความกำกับคำพูดที่แสดงทั้งเจตนาในการพูดและลักษณะในการพูด โดยใช้โครงสร้าง กริยาเกี่ยวกับการพูด + หน่วยงานบอกลักษณะ ‘ด้วย’ + คำนามบอก

ลักษณะการกระทำ ซึ่งหน่วยนามบอกลักษณะนี้หมายถึง ลักษณะของการกระทำ มักอยู่หลังหน่วยกริยาและมีคำเชื่อม ด้วย มาข้างหน้า เช่น นิดพูดด้วยความมั่นใจ ด้วยความมั่นใจ บอกลักษณะของหน่วยกริยา พูด (นววรรณ พันธุมเมธา, 2558: 193-194)

ใช้กริยาเกี่ยวกับการพูด + คำขยายหรือส่วนขยาย

(14) “แก่งคอย” ลุงเสริฐตอบฉะฉาน (คัดจาก อุทิศ เหมะมูล, 2558)

(15) “จะบ้าเรอะ” ผมตะโกนเหลืออด (คัดจาก สรจักร, 2554)

(16) “เฮ้ย! ฝากกับใคร?” ครูใหญ่ท่าทางตกใจ แกร็งออกมาเหมือนไม่เชื่อหูตัวเอง (คัดจาก ซาติ กอบจิตติ, 2553)

ตัวอย่างข้างต้นเป็นข้อความกำกับคำพูดที่แสดงทั้งเจตนาในการพูดและลักษณะในการพูด โดยใช้โครงสร้าง กริยาเกี่ยวกับการพูด แล้วตามด้วยคำขยายหรือส่วนขยายทันทีโดยไม่มีคำเชื่อมใด ๆ โดยคำขยายหรือส่วนขยายนี้อาจเป็น วิเศษณ์ กริยา วลี สำนวน หรือวลีที่เป็นความปฏิเสธ

ใช้กริยาเกี่ยวกับการพูด + คำซ้ำ

(17) “ตั้งค์ของผมที่ฝากไว้ไงเล่าครับ” เขาพูดยิ้ม ๆ (คัดจาก ซาติ กอบจิตติ, 2553)

(18) “แล้วมันแก้ได้ไหมย่ะ เหล้าล่ะ” หลวงพ่อถามเนียน ๆ (คัดจาก ซาติ กอบจิตติ, 2553)

(19) “หนูหยอกเล่น” เธอตอบเบา ๆ (คัดจาก สรจักร, 2554)

ตัวอย่างข้างต้นเป็นข้อความกำกับพูดที่แสดงทั้งเจตนาในการพูดและลักษณะในการพูด โดยใช้โครงสร้าง กริยาเกี่ยวกับการพูด ตามด้วยคำขยายที่เป็นคำซ้ำ

ใช้คำนาม ‘เสียง’ ตามด้วยคำขยาย

(20) “เตกคะ เซอร์รี่อยู่ไหนคะ?” เสียงเธออ้อแอ้ (คัดจาก สรจักร, 2554)

(21) “แล้วมันคืออะไร” น้ำเสียงหลวงพ่อเฉียบขาด (คัดจาก อุทิศ เหมะมูล, 2558)

(22) “อึ๊บ้า แกเป็นอะไรของแก” พ่อเสียงดัง จากนั้นลุกออกจากเตียง (คัดจาก อุทิศ เหมะมูล, 2558)

(23) “เฮ้ย ทำไมอะ” ไอ้พงษ์เสียงดัง (คัดจาก อุทิศ เหมะมูล, 2558)

ตัวอย่างข้างต้นเป็นข้อความกำกับคำพูดที่แสดงลักษณะของเสียงพูด โดยใช้โครงสร้าง คำนาม ‘เสียง’ หรือ ‘น้ำเสียง’ ตามด้วยคำขยายซึ่งเป็นคำวิเศษณ์ โดยมี 2 รูปแบบคือ 1)

คำนาม 'เสียง' หรือ 'น้ำเสียง' + เจ้าของเสียง + วิเศษณ์ และ 2) เจ้าของเสียง + คำนาม 'เสียง' + วิเศษณ์

ใช้กริยา + 'เสียง' ซึ่งบอกอารมณ์ในการพูด

(24) “เออ” แม่กระแทกเสียง (คัดจาก อุทิศ เหมะมูล, 2558)

(25) “ไป ไป เอาไปทิ้งให้หมด!” เขาแฆแฆเสียงขึ้น (คัดจาก ซาติ กอบจิตติ, 2553)

ตัวอย่างข้างต้นเป็นข้อความกำกับคำพูดที่แสดงให้เห็นอารมณ์ในการพูด โดยใช้โครงสร้าง กริยา + 'เสียง' เห็นได้ว่ามีคำใช้แสดงอารมณ์โกรธหรือไม่พอใจ

ใช้โครงสร้างกริยาเรียง

(26) “ลุง! ลุง! ฉลองกันหน่อย” พี่ร้องเรียก (คัดจาก ซาติ กอบจิตติ, 2553)

(27) “เอาไว้อยะแน่นะ” แกตะโกนถาม (คัดจาก ซาติ กอบจิตติ, 2553)

(28) “ทำได้ครับ” ผมรีบตอบ (คัดจาก อุทิศ เหมะมูล, 2558)

ตัวอย่างข้างต้นเป็นข้อความกำกับคำพูดที่แสดงทั้งเจตนาในการพูดและลักษณะในการพูด โดยใช้โครงสร้างกริยาเรียง (ใช้กริยาสองตัวมาประกอบกัน) คือ กริยาแสดงอาการ + กริยาเกี่ยวกับการพูด กล่าวคือ กริยาตัวหลังแสดงเจตนาในการพูด ส่วนกริยาตัวแรกแสดงลักษณะในการพูด

ใช้คำบอกกริยาอาการ

(29) “ไม่รบกวนหรอกครับ” เขาถอนใจ (คัดจาก สรจักร, 2554)

(30) “มีงูรู้ว่าบ้านกูไปยังไง” ลุงเสริฐฉงนใจ (คัดจาก อุทิศ เหมะมูล, 2558)

(31) “เตี้ยออกไปดูให้แล้วกัน” แกงคอยไม่ค่อยสบอารมณ์ (คัดจาก อุทิศ เหมะมูล, 2558)

(32) “ชายหนุ่มพยักหน้าช้า ๆ “ใช่” (คัดจาก สรจักร, 2554)

ตัวอย่างข้างต้นเป็นข้อความกำกับคำพูดที่บอกเฉพาะกริยาอาการหรือความรู้สึกของผู้พูดในการกล่าวถ้อยคำนั้น โดยไม่มีคำกริยาเกี่ยวกับการพูดเลย

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่าในภาษาไทยมีรูปแบบภาษาของข้อความกำกับคำพูดที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นแบบบอกเจตนาเพียงอย่างเดียว บอกลักษณะในการพูดอย่างเดียว หรือทั้งบอกเจตนาและลักษณะในการพูดด้วย โดยหากเป็นแบบบอกทั้งเจตนาและลักษณะใน

การพูด รูปภาษาที่นิยมใช้คือ กริยาเกี่ยวกับการพูด ตามด้วยคำขยายหรือวลีที่เป็นส่วนขยาย ซึ่งมีรูปแบบต่าง ๆ กันไป สามารถเลือกไปใช้ให้เหมาะสมกับบริบทนั้น ๆ

สำหรับกริยาเกี่ยวกับการพูดที่ใช้ในข้อความกำกับคำพูดนั้น รตชา (2547) และพิมาน แจ่มจรัส (2550: 210) ต่างก็แนะนำไปในทำนองเดียวกันว่า ควรใช้คำง่าย ๆ อย่าง ‘พูด’ ‘กล่าว’ ‘ถาม’ หรือ ‘ตอบ’เหมาะสมที่สุด เนื่องจากคำเหล่านี้ โดยเฉพาะ ‘พูด’ เป็นคำที่ผู้อ่านคุ้นเคย และมักมองผ่านไป จึงไม่ดึงความสนใจของผู้อ่านไปจากประโยคคำพูดของตัวละคร นักเขียนไม่ควรใช้กริยาเกี่ยวกับการพูดแปลก ๆ โดยไม่จำเป็น เช่น “เขาฟันคำพูดออกมา” “เขาปรารภ” เพราะจะทำให้ผู้อ่านรู้สึกสะดุดและรำคาญ ทั้งยังให้อารมณ์ที่เกินจริงอีกด้วย

อย่างไรก็ดี รตชา (2547) กล่าวว่า หากใช้คำว่า ‘พูด’ มากเกินไปก็อาจทำให้บทแปลน่าเบื่อได้ บางครั้งเราอาจเปลี่ยนคำว่า ‘พูด’ ให้เป็นคำที่บอกให้ผู้อ่านทราบถึงกิริยาอาการของผู้พูดได้ด้วยเช่น ‘กรีดร้อง’ ‘ร้องรำ’ ‘กระซิบ’ ‘คราง’ ‘รำพัน’ ‘ตะเบ็งเสียง’ ฯลฯ หรืออาจใช้คำว่า ‘พูด’ แล้วตามด้วยวลีบรรยายลักษณะอาการของตัวละครที่พูด เช่น ‘หล่อนพูดนัยน์ตาเบิกกว้าง’ หรือ ‘หล่อนพูดสะบัดเสียงอย่างประชดประชัน’ หรือบอกการกระทำขณะพูด เช่น ‘เขาพูดและล้วงเงินออกจากกระเป๋าเสื้อ’ หรือ ‘เขาพูดในขณะที่กอดกิ้งประตูป้านหลายครั้ง’

ทั้งนี้ นววรรณ พันธุ์เมธา (2553: 316-341) ได้รวบรวมคำและสำนวนในภาษาไทย ที่เกี่ยวกับการพูด เอาไว้ในหนังสือคลังคำ หมวดการสื่อสารด้วยถ้อยคำ ซึ่งครอบคลุมการพูดทุกรูปแบบทุกลักษณะ โดยแบ่งเป็นหัวข้อใหญ่ ๆ 2 ข้อได้แก่ การพูดด้วยจุดประสงค์ต่าง ๆ และการพูดลักษณะต่าง ๆ มีรายละเอียดดังนี้

กริยาเกี่ยวกับการพูดที่ไม่แสดงเจตนา เช่น พูด กล่าว พูดจาพาทิ ฟัน เป่งวาจา เปิดปาก เอ่ย เอื่อนเอ่ยวาจา ปลุกปลุกมะพูด ส่งภาษา ลั่นปาก ลั่นวาจา เป็นต้น

1. การพูดด้วยจุดประสงค์ต่าง ๆ มีหัวข้อย่อยดังนี้
  - 1.1 การพูดเพื่อให้รู้เรื่องราว ความคิด และความเห็น แบ่งเป็นหมวดย่อยดังนี้
    - 1.1.2 การพูดเพื่อให้รู้ เช่น บอก แจ้ง ทูล กราบทูล บอกกล่าว บอกเล่าแก้สับเรียน เกริ่น แถลง เป็นต้น
    - 1.1.2 การบอกรายละเอียด เช่น อธิบาย แจง สาธยาย พรรณนา จาระไน เป็นต้น

- 1.1.3 การบอกเรื่องในอดีต เช่น บอกเล่า เล่าขาน รายงาน เป็นต้น
- 1.1.4 การบอกเรื่องในอนาคตและเรื่องที่น่าจะเป็น เช่น ทาย ทำนาย พยากรณ์ เป็นต้น
- 1.1.5 การบอกข้อดีของตน เช่น อวด คຸยໂວ คຸยຸ່ງ เป็นต้น
- 1.1.6 การบอกความผิดของตน เช่น สารภาพ
- 1.1.7 การบอกข้อบกพร่อง ผิดพลาดของผู้ฟัง เช่น ตักเตือน ดึง ท้วง เป็นต้น
- 1.1.8 การบอกความไม่ดีของผู้อื่น เช่น จวก สับ ประณาม ตี ว่าร้าย ค่อน ทับถม เป็นต้น
- 1.1.9 การบอกว่าคุณอื่นทำผิด เช่น กล่าวโทษ ประກໍຣາ ຫັດທອດ ໂທຊ ເປັນຕົ້ນ
- 1.1.10 การบอกเรื่องควรปฏิบัติ เช่น แนะนำ ชี้แนะ ชี้โพรงให้กระรอก บอกบุญ บอกบพ
- 1.1.11 การบอกให้ทำโดยคิดว่าเขาทำไม่ได้ เช่น ทำ ทำทหาย
- 1.1.12 การบอกคำตอบ เช่น ตอบ เฉลย เป็นต้น
- 1.1.13 การรับว่าจะทำหรือได้ทำแล้ว เช่น รับ ตอบรับ ตกປາກຮັບຄຳ ຮັບສມ ອ້າງ เป็นต้น
- 1.1.14 การไม่รับ เช่น ปฏิเสธ บอกปัด บ່າຍເບິ່ງ เป็นต้น
- 1.1.15 การแสดงความคิดเห็น เช่น ประารກ ວິຈາຣນ ວິພາກຊີວິຈາຣນ ເປັນຕົ້ນ
- 1.1.16 การแสดงความคิดขัดแย้ง เช่น ເຄິ່ງ ເຄິ່ງຂ້າງ ໆ ຄູ ໆ ເຄິ່ງເນ້າຕໍາ ເນ້າແດງ ຕໍ່ປາກຕໍ່ຄຳ ຄ້ານ ແຍ້ງ ເປັນຕົ້ນ

1.2 การพูดเพื่อแสดงความรู้สึก แบ่งเป็นหมวดย่อยดังนี้

- 1.2.1 การพูดแสดงความเศร้า ความทุกข์ เช่น ຄຳຮຸກຮູງ ຕື່ໂພຍຕີພາຍ ຮ້າພັນ ເປັນຕົ້ນ
- 1.2.2 การพูดแสดงความรัก เช่น ເຄິ່ງ ເຄິ່ງພາຣາສີ ຈິບ ເປັນຕົ້ນ
- 1.2.3 การพูดแสดงความพอใจผู้อื่น เช่น ຫມ ຍກຍອ ຍກຍ່ອງ ແຫ່້ອ່ງ ເປັນຕົ້ນ
- 1.2.4 การพูดแสดงความไม่พอใจ เช่น ບ່ນ
- 1.2.5 การพูดแสดงความไม่พอใจผู้ฟัง เช่น ວ່າ ຕອກ ສວດ ດຳທອ ດຳຫນີ ເອັດ ເປັນຕົ້ນ
- 1.2.6 การพูดว่าอย่างไรไม่ตรงไปตรงมา เช่น ປະຣາດ ພຸດຫຍິກແກມຫຍອກ ເສີຍດສີ ກະທບ ແຂວະ ແດກດັນ ເປັນຕົ້ນ

- 1.2.7 การพูดแสดงความต้องการให้ผู้อื่นได้รับผลร้ายด้วยความโกรธ เช่น แข่ง
 สាប់แข่ง แข่งชักหักกระดูก เป็นต้น
- 1.2.8 การพูดแสดงว่ารู้สึกถึงความมีน้ำใจ เช่น ขอบใจ ขอบคุณ ทรงขอบใจ
 เป็นต้น
- 1.3 การพูดเพื่อความสนุกและเพื่อประโยชน์ของตน แบ่งเป็นหมวดย่อยดังนี้
- 1.3.1 การแก้งพูดเพื่อความสนุก เช่น ล้อ หยอกล้อ สัพยอก แซว ยั่ว
 หยอกเย้า เป็นต้น
- 1.3.2 การพูดเพื่อไม่ให้ถูกตำหนิ เช่น แก่ แก้ว แก้วแก้ว ออกตัว เป็นต้น
- 1.4 การพูดเพื่อให้มีผลต่อผู้อื่น แบ่งเป็นหมวดย่อยดังนี้
- 1.4.1 การพูดเพื่อให้ชื่น เช่น พูดติดตลก พูดตลกไปกษา เป็นต้น
- 1.4.2 การพูดให้สบายใจ เช่น ปลอบ ปลอบโยน ปลุกปลอบ
- 1.4.3 การพูดไม่ให้ลืม เช่น เตือน ล้ำเลิก เป็นต้น
- 1.4.4 การพูดให้เชื่อ เช่น สัญญา ปฏิญาณ สาบาน สบถ เป็นต้น
- 1.4.5 การพูดให้ยกโทษ เช่น ขอโทษ ขออภัย ขออภัยโทษ ขอขมา ขอโทษ
 เป็นต้น
- 1.4.6 การพูดรวบรวมรู้ความจริงเพื่อให้อีกฝ่ายหนึ่งทำตามที่ต้องการ เช่น
 ดักคอ ซ้อมค่าง เป็นต้น
- 1.4.7 การพูดเพราะต้องการพบและให้ไปหา เช่น เรียกหา ให้หา รับสั่งให้หา
 เป็นต้น
- 1.4.8 การพูดเพื่อให้ปฏิบัติ เช่น บอกแขก สั่ง บัญชา คัดค้น ขอร้อง
 อ้อนวอน เร่งเร้า เข้าชี้ กำชับ เกลี้ยกล่อม ทะล่อม หวานล้อม ชวน เชิญ เชื้อ
 เชิญ จีบ เต้าะ ฉอเลาะ เป็นต้น
- 1.5 การพูดเพื่อผลบางประการ แบ่งเป็นหมวดย่อยดังนี้
- 1.5.1 การพูดเพื่อทำความตกลง เช่น เจรจา
- 1.5.2 การพูดเพื่อให้ได้ข้อมูล เช่น ถาม ปุจฉา ใต้ถาม สอบสวน สอบปากคำ
 สืบสาวราวเรื่อง ชักไซ้ สัมภาษณ์ เป็นต้น
- 1.5.3 การพูดเพื่อให้ได้ความเห็น เช่น ปรีक्षा ปรีक्षाหาหรือ ถก เป็นต้น
2. การพูดลักษณะต่าง ๆ

- 2.1 การพูดที่มีการเปล่งเสียงลักษณะต่าง ๆ แบ่งเป็นหมวดย่อยดังนี้
- 2.1.2 การเปล่งเสียงดังและค่อย เช่น ตะโกน ตะเบ็ง แผด ตวาด โวยวาย คำราม พูดค่อย ๆ พูดเบา ๆ กระซิบ พูดไม่เต็มเสียง พิมพ์ เป็นต้น
  - 2.1.3 การเปล่งเสียงชัดเจนและไม่ชัดเจน เช่น พูดชัดถ้อยชัดคำ พูดฉะฉาน พูดเน้น พูดอ้อแอ้ เป็นต้น
  - 2.1.4 การพูดด้วยกระแสเสียงต่าง ๆ เช่น พูดเสียงใส พูดเสียงหวาน พูดเสียงเคียด พูดอ่อย ๆ พูดด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด พูดห้วน ๆ เป็นต้น
- 2.2 การพูดลีลาต่าง ๆ แบ่งเป็นหมวดย่อยดังนี้
- 2.2.1 การพูดเร็วและช้า เช่น พูดเป็นรถไฟด่วน พูดใส่คะแนนไม่ทัน พูดรัว พูดเนิบ ๆ พูดเรื่อย ๆ ทอดเสียง เป็นต้น
  - 2.2.2 การพูดติดขัดและไม่ติดขัด เช่น พูดอ้อมอ้อม พูดอึกอึก ติดอ่าง พูดอ้า ๆ อึ้ง ๆ พูดฉอด ๆ เป็นต้น
  - 2.2.3 การพูดซ้ำ เช่น พูดซ้ำ ๆ พร่ำ ย้ำ สำทับ พูดย้ำหัวตะปู้ เป็นต้น
  - 2.2.4 การพูดมาก เช่น พูดเป็นฉาก ๆ พูดเป็นคั่งเป็นแถว พูดจนลืมหลับ พล่าม เป็นต้น
- 2.3 การพูดที่สัมพันธ์กับการคิด แบ่งเป็นหมวดย่อยดังนี้
- 2.3.1 การพูดโดยไม่ได้คิดหรือเตรียมตัว เช่น พูดโพล่ง โพล่ง พูดพล่อย พลั่งปาก พูดเป็นนกแก้วนกขุนทอง เป็นต้น
  - 2.3.2 การสรุปโดยไม่คำนึงถึงหลักฐานหรือเหตุผล เช่น ทึกทัก โมเม เหมมา ตีขลุ้ม เป็นต้น
  - 2.3.3 การเถียงโดยไม่คำนึงถึงหลักฐานหรือเหตุผล เช่น เอาสีเอาข้างถู ตะแบง เป็นต้น
- 2.4 การพูดที่สัมพันธ์กับการสื่อความหมาย แบ่งเป็นหมวดย่อยดังนี้
- 2.4.1 การพูดตรง ๆ เช่น พูดตรง ๆ พูดตรงไปตรงมา พูดซื่อ ๆ พูดเป็นขวานผ่าซาก เป็นต้น
  - 2.4.2 การไม่พูดตรง ๆ เช่น พูดเป็นนัย พูดเลียบเคียง เล่นลื่น พูดยกย่อน เป็นต้น

2.5 การพูดที่สัมพันธ์กับเรื่องที่พูด แบ่งเป็นหมวดย่อยดังนี้

2.5.1 การพูดเรื่องอื่น เช่น พูดนอกเรื่อง เฉลไฉ พูดเลี้ยว ไปอย่างน้ำขุ่น ๆ เป็นต้น

2.5.2 การพูดไม่ได้เรื่องราว เช่น พูดเลอะเทอะ พูดเรื่อยเจื้อย พูดเรื่อยเปื่อย เป็นต้น

2.5.3 การพูดเรื่องที่ไม่อาจเป็นจริง เช่น เพ้อ เพ้อเจ้อ พร่ำเพ้อ เป็นต้น

2.5.4 การพูดเรื่องไม่จริง เช่น โกหก พูดเท็จ ตอแหล นิ่งเทียน

พูดเป็นตุเป็นตะ ยกเมฆ เป็นต้น

2.5.5 การพูดเปลี่ยนไปมา เช่น ไม่อยู่กับร่องกับรอย กลับกลอก เป็นต้น

2.6 การพูดที่สัมพันธ์กับท่าทีของผู้พูด แบ่งเป็นหมวดย่อยดังนี้

2.6.1 การพูดอย่างจริงจังและไม่จริงจัง เช่น พูดอย่างหนักแน่น

พูดเป็นมั่นเป็นเหมาะ พูดแข็งขัน ยืนกราน ยืนกรานตายขาดเดียว ฝอย เป็นต้น

2.6.2 การพูดไม่สุภาพ เช่น พูดหยาบ พูดหยาบโลน พูดลามก มึงมาพาโว้ย เป็นต้น

2.6.3 การพูดที่สัมพันธ์กับการพูดตอนอื่น ๆ ของผู้พูด เช่น อารัมบท แถมท้าย ทิ้งท้าย

2.6.4 การพูดที่สัมพันธ์กับผู้อื่น เช่น เปรย พูดลอย ๆ พูดกรอกหู ตะโกนไล่หลัง สาวใส่ให้กากิน

ตีปลาหน้าไซ เป็นต้น

2.6.5 การพูดที่สัมพันธ์กับการพูดของผู้อื่น เช่น พูดสอด เอ่ย

พูดทะลุกลางปล้อง ชัด ชัดจิงหวะ พูดสวน ย้อน พูดสวนคว้น โต้ตอบ พูดเสริม ตัดบท เป็นต้น

2.6.6 การพูดกัน เช่น คุย จับเข้าคุยกัน กะจุงกะจิง เป็นต้น

2.6.7 การพูดกันต่อ ๆ ไป เช่น ลือ โจษขาน เป็นต้น

จะเห็นได้ว่าภาษาไทยมีคำที่แสดงการพูดที่ค่อนข้างหลากหลายและละเอียด กล่าวคือ มีคำเกี่ยวกับการพูดครอบคลุมทุกลักษณะการพูด และในแต่ละลักษณะก็ยังมีคำมากมายให้เลือกใช้ โดยอาจมีความหมายที่แตกต่างกันออกไปในรายละเอียด เพื่อสามารถเลือกใช้ให้เหมาะกับบุคคลและสถานการณ์ อีกทั้งยังแสดงระดับในการใช้ภาษาเช่น ทางการ และไม่

ทางการ ภาษาปากและภาษาเขียน สำหรับการใช้คำนั้น ในหัวข้อการพูดด้วยจุดประสงค์ต่าง ๆ ส่วนใหญ่ มักมีคำที่แสดงกิริยาอาการละเอียดซึ่งได้ความหมายครบในตัวอยู่แล้ว การใช้กิริยาหลักที่แสดงการพูดแล้วตามด้วยคำขยายนั้นมีไม่มากนัก ในขณะที่หัวข้อการพูดลักษณะต่าง ๆ นิยมใช้คำกริยาพูด ตามด้วยคำขยาย ที่เป็นคำกริยา คำกริยาวิเศษณ์ หรือคำซ้ำ นอกจากนี้ ทั้งสองหัวข้อยังนิยมใช้สำนวน เนื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาที่รุ่มรวยสำนวนและมีสำนวนที่เกี่ยวกับการพูดหลากหลาย

การศึกษา Reporting Clauses ในภาษาอังกฤษ และข้อความกำกับคำพูดในภาษาไทย ทำให้ผู้วิจัยได้ความรู้พื้นฐานในเรื่องที่ศึกษา ช่วยในการกำหนดขอบเขตการวิจัย และช่วยในการวิเคราะห์ข้อมูล รวมถึงแยกประเภทตามรูปแบบการแปลที่พบ

2.2 ทฤษฎีวิัจจนกรรม (Speech Act Theory)

ทฤษฎีนี้เริ่มขึ้นที่ประเทศอังกฤษและสหรัฐอเมริกาโดยออสติน (J.L. Austin, 1962) และต่อมาจอห์น อาร์ เซอร์ล (J.R. Searle) ได้นำแนวคิดของออสตินมาพัฒนาต่อที่ประเทศเยอรมัน เซอร์ล (1969) กล่าวว่าเราสามารถกระทำการต่าง ๆ ได้โดยอาศัยคำพูด โดยมีคำกริยาที่ก่อให้เกิดการกระทำ (performative verb) และทฤษฎีวิัจจนกรรมก็มุ่งศึกษาหน้าที่ของกริยาและคำบ่งเจตนาของคำพูดหรือคำกล่าวนั้น เนื่องจากผู้พูดย่อมกล่าวถ้อยคำใด ๆ โดยมีเจตนาแฝงเสมอ ไม่ได้กล่าวออกมาลอย ๆ เมื่อผู้แปลทราบถึงเจตนาของเนื้อความนั้นก็ย่อมจะทำให้สามารถแปลออกมาตรงตามหน้าที่ได้

เซอร์ล (Searle, 1969 : 24) ได้วิเคราะห์คำกล่าวหรือถ้อยคำที่ใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันว่าประกอบด้วยกริยากระทำ 3 ประการคือ

1. การกล่าวถ้อยคำออกมา (Utterance Act) คือ การกระทำที่เป็นการกล่าวถ้อยคำ นับตั้งแต่การเปล่งเสียงออกมาครั้งหนึ่ง ๆ มีผลของการกระทำนั้น ๆ เป็นคำ หรือประโยค
2. การนำเสนอความ หรือ เนื้อความในถ้อยคำที่กล่าว (Propositional act) คือ เนื้อความที่กล่าวออกไปในรูปของเหตุการณ์และผู้เกี่ยวข้องในเหตุการณ์นั้น
3. การแสดงเจตนา (Illocutionary act) คือเจตนาหรือจุดมุ่งหมายในการกล่าวถ้อยคำนั้น เช่น ถาม ตอบ สั่ง และอื่น ๆ

ในการแสดงเจตนา (Illocutionary act) เซอร์ลีย์ (Searle, 1979 : 30) สังเกตว่า บางครั้งเจตนาของผู้พูดก็ไม่สอดคล้องกับความหมายตามรูปภาษาเสมอไป เช่น “I want you to do it” ผู้พูดกล่าวถ้อยคำนี้เพื่อต้องการให้ผู้ฟังกระทำบางสิ่งบางอย่าง (request) แต่ใช้ถ้อยคำอยู่ในรูปของการบอกกล่าว (statement) ดังนั้นเซอร์ลีย์จึงแบ่งการแสดงเจตนาออกเป็น 2 ประเภท คือ Primary illocutionary act คือการไม่ได้แสดงความหมายตามตัวอักษร และ Secondary illocutionary act คือการแสดงความหมายตามตัวอักษร ทั้งนี้เซอร์ลีย์เรียก Primary illocutionary act นี้ชื่อหนึ่งว่า วจนกรรมอ้อม (Indirect speech act)

ทรงธรรม อินทจักร (2550 : 31) กล่าวว่า วจนกรรมอ้อม หมายถึง การที่ผู้พูดกล่าวถ้อยคำหนึ่งออกมาเพื่อให้ผู้ฟังได้รับทราบถึงบางสิ่งที่มีมากกว่ารูปภาษาที่ปรากฏ กล่าวคือ วจนกรรมตรงจะใช้รูปประโยคที่ทำหน้าที่ตรงตามรูปประโยค เช่น ประโยคคำถามใช้สำหรับถาม ประโยคคำสั่งใช้สำหรับออกคำสั่ง ประโยคบอกเล่าใช้สำหรับเล่าเรื่องต่าง ๆ แต่วจนกรรมอ้อมจะใช้รูปประโยคที่ทำหน้าที่ไม่ตรงตามรูปประโยค ประโยคคำถามอาจไม่ได้มีจุดมุ่งหมายใช้ถามเพียงอย่างเดียว แต่อาจใช้เน้นย้ำให้ได้คำตอบตามที่ผู้ถามต้องการก็ได้ การที่ผู้ฟังจะเข้าใจสารได้อย่างถูกต้องนั้น ขึ้นอยู่กับความรู้พื้นฐาน (Background information) ที่มีร่วมกับผู้พูด อีกทั้งผู้ฟังต้องอาศัยการตีความเจตนาและบริบทในขณะที่มีการสื่อสารอย่างสมเหตุสมผลอีกด้วย

ตัวอย่างวจนกรรมอ้อม เช่น

“Can you reach the salt?” (รูปประโยคเป็นประโยคคำถาม แต่เจตนาต้องการขอร้องให้หยิบเกลือให้)

“Do you want to leave us alone?” (รูปประโยคเป็นประโยคคำถาม แต่เจตนาต้องการขอร้องให้ออกไป)

X : “Let’s go to the movies tonight”

Y : “I have to study for an exam.” (ผู้ตอบไม่ได้รับคำชวนหรือปฏิเสธ แต่บอกถึงความจำเป็น ซึ่งเท่ากับเป็นการปฏิเสธข้อเสนออย่างสุภาพ)

เซอร์ลีย์ (Searle, 1979 : 12-20) กล่าวถึงการแบ่งประเภทของวจนกรรมออกเป็น 5 กลุ่ม ดังนี้

1. กลุ่มบอกกล่าว (Assertives) หมายถึง เป็นวจนกรรมที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อบอกข่าวสารและข้อเท็จจริงต่าง ๆ บอกความเป็นไปรอบ ๆ ตัว ผู้พูดต้องการบอกเล่าข้อมูลดังกล่าว

ด้วยเห็นว่าผู้ฟังยังไม่ทราบ หรือจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ฟัง ตัวอย่างคำกริยาที่อยู่ในวัจนกรรมประเภทนี้ เช่น พูด (Say) กล่าว (State) สรุป (Conclude) รายงาน (Report) เตือนความจำ (Remind) ยืนยัน (Assert) บรรยาย (Describe) วิจารณ์ (Criticize) ตั้งสมมติฐาน (Hypothesize) เป็นต้น นอกจากนี้ วัจนกรรมในกลุ่มนี้ยังใช้พูดเพื่อบอกเล่าให้ประโยชน์แก่ตัวผู้พูดได้ เช่น บ่น (Complain) พุดโอ้อวด (Boast) เพื่อให้ข้อมูลของตนเองแก่ผู้ฟัง

2. กลุ่มชี้แนะ (Directives) เป็นวัจนกรรมที่ผู้พูดสื่อไปถึงผู้ฟัง โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้ฟังกระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่งตามความประสงค์หรือประโยชน์ของผู้พูด แต่มีน้ำหนักของถ้อยคำต่างกัน ขึ้นอยู่กับสถานภาพทางสังคมและความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ตัวอย่างเช่น แนะนำ (Suggest) ขอร้อง (Request) สั่ง (Command) อ้อนวอน (Beg) เชิญชวน (Invite) ท้าทาย (Challenge) เป็นต้น

3. กลุ่มผูกมัด (Commissives) เป็นวัจนกรรมที่ผู้พูดมีจุดมุ่งหมายที่จะแสดงให้เห็นว่า จะกระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อผู้ฟังในอนาคต เช่น สัญญา (Promise) สาบาน (Vow) เสนอตัว (Offer) ปลอบโยน (Reassure) ขู่ (Threaten) อาสา (Undertake) รับรอง (Guarantee) เป็นต้น

4. กลุ่มแสดงความรู้สึก (Expressives) เป็นวัจนกรรมที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อแสดงสภาวะทางอารมณ์ ความรู้สึก รวมไปถึงทัศนคติของผู้พูดที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบข้าง ผู้ฟังจะซาบซึ้งประทับใจในคำพูดที่แสดงความรู้สึกต่าง ๆ ผู้พูดไม่มีความประสงค์จะให้ผู้ฟังกระทำการสิ่งใด หรือให้ผู้ฟังทราบข้อมูลสำคัญแต่อย่างใด ตัวอย่างเช่น ทักทาย (Greet) ขอโทษ (Apologize) ขอขอบคุณ (Thank) แสดงความเสียใจ (Condole) เตือน (Warn) ชม (Compliment)

5. กลุ่มแถลงการณ์ (Declarations) เป็นวัจนกรรมที่ผู้พูดมีจุดมุ่งหมายเพื่อประกาศหรือเปลี่ยนแปลงสถานภาพของบุคคลหรือบางสิ่งบางอย่าง เป็นวัจนกรรมที่แสดงให้เห็นเจตนาอย่างชัดเจน มักใช้ในบริบทที่มีความเป็นทางการสูง ตัวอย่างเช่น แต่งตั้ง (Appoint) เสนอชื่อ (Nominate) ไล่ออกจากงาน (Fire) ตัดสินจำคุก (Sentence to imprisonment) ยอมแพ้ (Capitulate) เปิดงาน (Open ceremony) เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยของปวลี บุญปก (2551) ที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีวัจนกรรม เรื่อง การศึกษาความหมายของคำกริยาแสดงการกล่าวถ้อยในภาษาไทยโดยอิงบริบท ซึ่งวิเคราะห์

ความหมายของคำกริยาแสดงการกล่าวถ้อยที่เกิดขึ้นในบทสนทนาจากนวนิยายไทยจำนวน 1,055 ประโยค เป็นคำกริยาแสดงการกล่าวถ้อยที่ไม่ซ้ำกัน 206 คำ โดยสามารถจัดแบ่งคำกริยาแสดงการกล่าวถ้อยตามทฤษฎีประเภทของวัจนกรรมได้ 4 ประเภท และแต่ละประเภทยังจำแนกประเภทย่อยออกไปอีก โดยพิจารณาจากบริบทของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนการกล่าวถ้อย เจตนาของผู้พูด และความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง มีรายละเอียดดังนี้

1. วัจนกรรมการบอก (Assertives) แยกประเภทย่อยได้ 3 ประเภทคือ

- 1.1 การบอกที่ผู้พูดเป็นผู้เริ่มวาทกรรม เช่น พูด บอก กล่าว เอ่ย เล่า เสนอ แนะนำ แนะนำ
- 1.2 การบอกที่ผู้พูดไม่ได้เป็นผู้เริ่มวาทกรรม เช่น ตอบ รับคำ สอน ชัด ตัดบท คำหั้น เตือน เสริม
- 1.3 การบอกที่เป็นการจัดการปฏิสัมพันธ์ ได้แก่ เรียก แนะนำ2 (ให้ผู้ร่วมสนทนารู้จักกัน แนะนำตัว (ผู้พูดต่อคู่สนทนา)

2. วัจนกรรมการบอกให้กระทำ (Directives) แยกประเภทย่อยได้ 3 ประเภทคือ

- 2.1 การบอกให้ทำ เช่น สั่ง กำชับ ขอร้อง อ้อนวอน ขออนุญาต เร่ง คาดคั้น
- 2.2 การบอกไม่ให้ทำ เช่น ห้าม ปราบ ชู ตำราบ
- 2.3 การบอกให้ตอบ เช่น ถาม ชัก ถามลอย ๆ ย้อนถาม ถามหยั่งเชิง ถามซ้ำ

3. วัจนกรรมแสดงความรู้สึก (Expressives) แยกประเภทย่อยได้ 4 ประเภทคือ

- 3.1 การแสดงความรู้สึกแบบแท้ (Purely Expressives) เช่น ตะโกน ครวญ คราง อุทาน โวยวาย
- 3.2 การแสดงความรู้สึกที่เป็นการบอกด้วยอารมณ์ความรู้สึกต่าง ๆ (Expressives plus Assertives) เช่น บ่น ตัดพ้อ พิมพ์ ล้อ ปลอบ หยอก ชม ดู เกียง แหวะ แดกคั้น ออดอ้อน
- 3.3 การแสดงความรู้สึกที่เป็นการสั่ง (Expressives plus Directives) เช่น กล่อม กลี้ยกล่อม ทำทนาย ตะโกนถาม
- 3.4 การแสดงความรู้สึกที่เป็นการจัดการปฏิสัมพันธ์ (Expressives plus Interaction Management) เช่น ทัก ร้องทัก กล่าวลา

4. วัจนกรรมการสัญญา (Commissives) มีประเภทย่อยประเภทเดียวคือ การสัญญา

นอกจากนี้ ปวลียังได้ศึกษาการเกิดร่วมของคำกริยาแสดงการกล่าวถ้อยกับรูปประโยคอีกด้วย โดยพบว่าส่วนใหญ่คำกริยาแสดงการกล่าวถ้อยที่จัดอยู่ในประเภทย่อยของวัจนกรรมจะ

มีความสัมพันธ์กับชนิดของรูปประโยคที่เกิดร่วม กล่าวคือคำกริยาแสดงการกล่าวถ้อยที่อยู่ในวัจนกรรมการบอกมักจะเกิดกับประโยคบอกเล่า คำกริยาแสดงการกล่าวถ้อยที่อยู่ในวัจนกรรมการบอกให้กระทำมักจะเกิดกับประโยคคำสั่ง เช่น

(1) “เตี้ยวเอาปลาไปให้แม่กูก่อน” ไอ้พงษ์บอก (คัดจาก อุทิศ เหมะมูล, 2558)

จากตัวอย่างข้างต้น คำกริยาแสดงการกล่าวถ้อย ‘บอก’ อยู่ในวัจนกรรมการบอก และเกิดร่วมกับประโยคบอกเล่า

(2) “สมพงษ์ห้ามทำปากแบบนี้ละ” เซอร์รี่สั่ง (คัดจาก อุทิศ เหมะมูล, 2558)

จากตัวอย่างข้างต้น คำกริยาแสดงการกล่าวถ้อย ‘สั่ง’ อยู่ในวัจนกรรมการบอกให้กระทำ และเกิดร่วมกับประโยคคำสั่ง

อย่างไรก็ตามพบว่า คำกริยาแสดงการกล่าวถ้อยสามารถเกิดร่วมกับรูปประโยคที่ไม่สัมพันธ์กับประเภทของวัจนกรรมนั้น ๆ ได้ กล่าวคือ มีรูปประโยคปฏิเสธ ประโยคคำสั่ง และประโยคคำถามที่เกิดร่วมกับคำกริยาแสดงการกล่าวถ้อยที่อยู่ในประเภทวัจนกรรมการบอก มีรูปประโยคบอกเล่า ประโยคบอกเล่าเพื่อความปฏิเสธ และประโยคคำถามที่เกิดร่วมกับคำกริยาแสดงการกล่าวถ้อยที่อยู่ในประเภทวัจนกรรมการบอกให้กระทำ และมีรูปประโยคปฏิเสธ ประโยคคำถาม และประโยคคำสั่งเกิดร่วมกับคำกริยาแสดงการกล่าวถ้อยที่อยู่ในประเภทวัจนกรรมการแสดงความรู้สึก

โดยปวสีอธิบายว่า รูปประโยคที่ไม่สัมพันธ์กับประเภทวัจนกรรมนั้น อาจเกี่ยวข้องกับประเด็นด้านวัจนกรรมอ้อม ซึ่งเกี่ยวกับความสุภาพ เพศ วัย และสถานภาพระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง เช่น เจตนาสั่งให้ผู้ฟังกระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่งแต่กลับใช้ประโยคคำถามแทนประโยคคำสั่ง เป็นต้น จึงทำให้สรุปได้ว่า คำกริยาแสดงการกล่าวถ้อยบางคำ เมื่อพิจารณาจากบริบทในนวนิยายแล้ว ไม่สามารถจัดอยู่ในวัจนกรรมใดวัจนกรรมหนึ่งได้อย่างชัดเจน แต่อาจเกิดร่วมกับวัจนกรรมได้มากกว่าหนึ่งวัจนกรรม

การทบทวนทฤษฎีวัจนกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทำให้ผู้วิจัยเข้าใจมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประเภทของวัจนกรรมและเจตนาในการสื่อสาร สามารถนำไปวิเคราะห์การแปลคำกริยา said ได้ว่าผู้กล่าวถ้อยคำมีเจตนาอย่างไร ผู้แปลจึงแปลด้วยคำกริยาเกี่ยวกับการพูดนั้น ๆ

2.3 บริบทสถานการณ์ (Context of Situation)

ความหมายของภาษาในการสื่อสารย่อมขึ้นอยู่กับบริบทภาษา หรือสภาพแวดล้อมในสถานการณ์ต่าง ๆ การที่เราจะเข้าใจเนื้อความจากการติดต่อสื่อสาร ไม่ว่าจะเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียนได้นั้น บริบทภาษา (Context) เป็นสิ่งที่ต้องพิจารณาเป็นอันดับแรก เพราะบริบทภาษาเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้ความหมายของภาษา มีความชัดเจนแจ่มแจ้งขึ้นมา

บริบทภาษาที่มีบทบาทในการทำให้เนื้อความได้รับความหมายที่ชัดเจนคือ บริบทของสถานการณ์ต่าง ๆ (Context of situation) และบริบทของวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง (Context of culture) บริบทสถานการณ์เป็นบริบทภาษาที่มีความสำคัญมาก เพราะแสดงลักษณะของภาษาที่ใช้จริง บริบทสถานการณ์ประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ ซึ่งมีอิทธิพลทำให้ความหมายของภาษาเปลี่ยนแปลงไป ดังนี้ (Halliday and Hasan, 1989)

1. Field of Discourse คือเนื้อหาที่กำลังพูด หรือข้อความที่อ่านหรือเขียนเพื่อติดต่อสื่อสาร ซึ่งเป็นข้อความที่ต่อเนื่องกัน และข้อความที่ต่อเนื่องนี้จะบอกเราถึงสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น เช่น เรากำลังพูดถึงอาหารชนิดหนึ่ง เรื่องอาหารก็เป็นสิ่งที่เรากำลังสื่อเนื้อความนั่นเอง

2. Tenor of Discourse คือความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา ความสัมพันธ์และสถานภาพที่แตกต่างกันของผู้ใช้ภาษาจะทำให้การวางประโยค การเลือกใช้คำ การใช้เสียง มีความแตกต่างกันไป เช่นการรายงานข่าวการเมือง ภาษาที่ใช้ก็จะเป็นทางการ ไม่มีการใช้สรรพนามเจาะจงถึงผู้ฟังคนใดคนหนึ่ง แต่ในทางกลับกัน หากเราพูดคุยเรื่องเดียวกันนี้กับเพื่อน ภาษาที่ใช้ก็จะเป็นอีกลักษณะหนึ่ง ฉะนั้นจึงกล่าวได้ว่าความสัมพันธ์ของผู้พูดและผู้ฟังเป็นตัวกำหนดการใช้ภาษา

3. Mode of Discourse คือวิธีการใช้ภาษา ภาษาในบริบทต่าง ๆ จะมีวิธีการสื่อสารได้หลากหลาย เช่น ภาษาพูด ภาษาเขียน ภาษาภาพ หรือจุดประสงค์ในการสื่อสาร เช่น เพื่ออธิบายหรือชี้แจง เพื่อโน้มน้าวใจ เพื่อสั่งสอน เป็นต้น

การศึกษาเรื่องบริบทสถานการณ์ทำให้ผู้วิจัยมีความรู้ความเข้าใจในองค์ประกอบต่าง ๆ ของบริบทสถานการณ์ และสามารถนำไปใช้วิเคราะห์การแปล Reporting Clauses (said +adv.) ได้ว่าผู้แปลเลือกใช้รูปแบบภาษาหนึ่ง ๆ ในบริบทสถานการณ์แบบใด

2.4 กลวิธีการแปลของปีเตอร์ นิวมาร์ค

นิวมาร์ค (Newmark, 1988: 45-47) แบ่งประเภทการแปลไว้ 2 แบบใหญ่ ๆ คือ แบบให้ความสำคัญรูปภาษาต้นฉบับ (SL emphasis) และแบบให้ความสำคัญรูปภาษาฉบับแปล (TL emphasis) โดยแต่ละแบบมีประเภทย่อย ๆ แบบละ 4 ประเภท ดังแสดงในแผนภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 1 แผนภาพตัววีแสดงรูปแบบการแปลของนิวมาร์ค

1. การแปลแบบให้ความสำคัญรูปภาษาต้นฉบับ (SL emphasis) เป็นการแปลที่เน้นการรักษารูปแบบของภาษาต้นฉบับจากระดับเน้นมากที่สุดคือ word-for-word translation ไปหาระดับเน้นน้อยที่สุดคือ Semantic translation มีรายละเอียดดังนี้

1.1 Word-for-word translation คือการแปลคำต่อคำ หน่วยคำต่อหน่วยคำ รักษาการเรียงลำดับคำเหมือนต้นฉบับ โดยไม่ได้คำนึงถึงบริบท และวัฒนธรรมของภาษาต้นฉบับ อ่านยาก หรืออ่านไม่รู้เรื่องหากไม่รู้ความสัมพันธ์ของทั้งสองภาษา

1.2 Literal translation คือการแปลตามตัวอักษร เป็นการแปลให้โครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาฉบับแปลใกล้เคียงกับภาษาต้นฉบับมากที่สุด แต่คำศัพท์ยังคงแปลตรงตัวอยู่ ไม่คำนึงถึงบริบท มีลักษณะของภาษาต้นฉบับอย่างชัดเจน

1.3 Faithful translation คือการแปลรักษาคุณภาพ โดยเก็บเนื้อความให้ครบทั้งในระดับคำและระดับประโยค ถ่ายทอดความหมายให้ตรงกับภาษาต้นฉบับมากที่สุดเท่าที่โครงสร้างภาษาฉบับแปลจะทำได้ พยายามชี้ตรงต่อเจตนาและจุดมุ่งหมายของผู้เขียนภาษาต้นฉบับมากที่สุด เนื่องจากได้ผลจากไวยากรณ์และคำศัพท์ของภาษาต้นฉบับไปบ้าง ภาษาปลายทางจึงอ่านไม่ขัดหู แต่อาจขาดลีลาและความสละสลวยของภาษา

1.4 Semantic translation คือการแปลครบความ เป็นการแปลที่เก็บความหมายได้ครบทั้งในระดับคำและระดับประโยค จุดที่แตกต่างจากการแปลรักษาคุณภาพคือ การแปลครบความมีความยืดหยุ่นมากกว่า ทำให้มีลีลาและความงามของภาษาต้นฉบับ อ่านไม่ขัดหู ได้ อรรถรสทางภาษา

2. การแปลแบบให้ความสำคัญรูปภาษาฉบับแปล (TL emphasis) เป็นการแปลที่เน้นความเข้าใจของผู้อ่านในภาษาฉบับแปล จากระดับเน้นมากที่สุดคือ adaptation ไปสู่เน้นน้อยที่สุดคือ communicative translation โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 Adaptation คือการแปลดัดแปลง เป็นรูปแบบการแปลที่มีอิสระมากที่สุด มักใช้สำหรับการแปลบทละครและกวีนิพนธ์ โดยรักษาไว้เฉพาะโครงเรื่องหลักและตัวละคร แต่วัฒนธรรมต้นทางจะถูกแปลงเป็นวัฒนธรรมปลายทาง ไม่คำนึงถึงรูปแบบและวิธีการเขียนในภาษาต้นฉบับ

2.2 Free translation คือการแปลอิสระ เป็นการแปลที่เก็บแต่ใจความสำคัญของเรื่อง แล้วนำมาเขียนใหม่ โดยผลออกจากรูปแบบของภาษาต้นฉบับ

2.3 Idiomatic translation คือการแปลเก็บความ เป็นการแปลโดยเก็บเฉพาะเนื้อความที่เป็นสาระสำคัญของต้นฉบับไว้ ไม่สนใจการเรียบเรียงเนื้อหาและการโครงสร้างในภาษาต้นฉบับ มักนำคำศัพท์หรือสำนวนที่ไม่มีในภาษาต้นฉบับมาใช้ในภาษาฉบับแปล

2.4 Communicative translation คือการแปลสื่อความ เป็นการแปลที่เก็บความหมายในบริบทของต้นฉบับ และรักษาทั้งเนื้อหาและความงามทางภาษา เพื่อให้เป็นที่ยอมรับและเป็นที่ยอมรับของผู้อ่านภาษาฉบับแปล

ตามความเห็นของนิวมาร์ค รูปแบบการแปลที่ควรเป็นเป้าหมายของผู้แปลคือ การแปลครบความ (semantic translation) และการแปลสื่อความ (communicative translation) นั่นคือการแปลที่ให้ความสำคัญกับภาษาต้นฉบับและภาษาปลายทางอย่างสมดุล ไม่แปลตรงตัวมากเกินไป หรือไม่แปลอิสระจนเกินไป โดยลำดับต่อไปจะกล่าวถึงลักษณะการแปลสองแบบนี้ในรายละเอียด

การแปลครบความ (Semantic Translation)

นิวมาร์ค (Newmark, 1988 b) อธิบายว่า การแปลครบความคือการแปลที่เก็บความหมายถูกต้องครบถ้วนตามบริบทของต้นฉบับ และยังคงโครงสร้างไวยากรณ์ โครงสร้างของประโยค การเรียงลำดับคำของต้นฉบับในภาษาปลายทางมากที่สุดเท่าที่ไวยากรณ์ของภาษาปลายทางจะเอื้ออำนวย เป็นการแปลที่ให้ความสำคัญกับผู้เขียนภาษาต้นฉบับ และแปล

ตามกระบวนการคิดของผู้เขียน โดยพยายามเก็บรักษารสชาติและน้ำเสียงของต้นฉบับให้ได้มากที่สุด เป็นการแปลที่ไม่มีข้อจำกัดด้านเวลาและสถานที่ กล่าวคือบทแปลสามารถใช้ได้ทุกวาระโอกาส เนื่องจากเป็นการแปลที่ยึดผู้เขียนเป็นหลัก ไม่มีการปรับเปลี่ยนเนื้อหาใด ๆ เพื่อให้เหมาะกับกลุ่มผู้อ่านในช่วงเวลาหรือสถานที่นั้น ๆ การแปลชนิดนี้ยึดความถูกต้องของต้นฉบับ ไม่มีการต่อเติม ตัดคำ หรือเปลี่ยนแปลงใด ๆ บทแปลจึงค่อนข้างซับซ้อน มีรายละเอียดมาก ทั้งนี้ การแปลครบความมักได้บทแปลที่ดีกว่าต้นฉบับ เพราะเน้นแปลให้ครบตามความหมายของคำทุกคำ จึงอาจทำให้สูญเสียหน่วยความหมายบางอย่างที่ซ่อนอยู่ไป

การแปลชนิดนี้มักใช้กับงานเขียนประเภทเล่าเรื่อง (narrative text) ซึ่งเป็นงานเขียนที่สารที่ผู้เขียนต้องการสื่อ (matter) มีความสำคัญพอ ๆ กับรูปแบบที่ใช้ (manner) งานเขียนประเภทนี้เช่น ปรัชญา การเมือง วรรณกรรม อัตชีวประวัติ สุนทรพจน์ จดหมายส่วนตัว หรือตัวบทที่มีการแสดงอารมณ์ความรู้สึกของผู้เขียนออกมา เห็นได้ว่างานเขียนที่กล่าวมาข้างต้นนั้น ความสำเร็จในงานของผู้เขียนสำคัญกว่าปฏิกริยาตอบสนองของผู้อ่าน

การแปลสื่อความ (Communicative Translation)

นิวมาร์ค (Newmark, 1988 b) อธิบายว่า การแปลสื่อความเป็นการแปลที่เน้นความเข้าใจและปฏิกริยาตอบสนองของผู้รับสารปลายทาง ให้ใกล้เคียงกับผู้อ่านภาษาต้นฉบับมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เป็นการแปลที่ให้ความสำคัญกับผู้รับสารปลายทาง กรณีที่จำเป็น อาจมีการปรับเปลี่ยนวัฒนธรรมต่างประเทศที่ปรากฏในภาษาต้นฉบับให้เข้ากับภาษาและวัฒนธรรมของภาษาปลายทางเพื่อให้เข้าใจง่าย การแปลแบบนี้จึงมักอ่านง่าย อ่านได้ลื่นไหล ไม่อ้อมค้อม มีความเป็นธรรมชาติของภาษาปลายทาง แต่ก็สุมเสี่ยงที่จะแปลขาด การแปลชนิดนี้มีการปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางไวยากรณ์ (syntax) หรืออาจตัดคำที่มีความหมายซ้ำกันหรือความหมายคลุมเครือออก เนื่องจากหากแปลไปอาจทำให้ผู้อ่านไม่เข้าใจ และใช้คำที่มีความหมายกว้าง ๆ แทน อย่างไรก็ตาม ผู้แปลยังคงต้องเคารพและยึดถือรูปแบบของภาษาต้นฉบับเป็นหลักในการแปล ทั้งนี้ การแปลชนิดนี้มักได้บทแปลที่ดีกว่าต้นฉบับ เนื่องจากมีพลังในการนำเสนอ แต่ก็อาจสูญเสียหน่วยความหมายของคำบางคำไป

การแปลชนิดนี้มักใช้กับงานเขียนประเภทให้ความรู้ (informative text) เช่น งานเขียนที่ไม่ใช่วรรณกรรม วารสาร บทความที่ให้ความรู้ ตำราเรียน รายงาน งานเขียนเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และงานเขียนประเภทโน้มน้าวใจ (vocative text) เช่น โฆษณา

โฆษณาชวนเชื่อ ประกาศและคู่มือต่าง ๆ เนื่องจากสารในต้วบทเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญที่ต้องการสื่อให้ผู้อ่านได้รับรู้และเข้าใจ ต้วบทส่วนใหญ่มักใช้การแปลสื่อความมากกว่าครบความ เนื่องจากปริมาณของงานเขียนประเภทให้ความรู้ และงานเขียนประเภทโน้มน้าวใจนั้นมีมากกว่างานเขียนแบบพรรณนามาก

ในต้วบทหนึ่ง ๆ อาจไม่สามารถใช้การแปลเพียงแบบเดียว อาจต้องใช้ผสมกันทั้งการแปลครบความและการแปลสื่อความ ในต้วบทวรรณกรรมอาจมีส่วนที่ต้องใช้วิธีแปลสื่อความ เช่น การแปลโวหารภาพพจน์ ซึ่งไม่สามารถแปลครบความได้ เพราะอาจทำให้อ่านไม่เข้าใจ สิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อสาร หรือเข้าใจคลาดเคลื่อนไป หรือการแปลสุนทรพจน์ในต้วบทที่ไม่ใช่วรรณกรรม ก็ต้องใช้การแปลครบความ และในบางครั้ง การแปลทั้งสองแบบนี้ก็ทับซ้อนกัน โดยเฉพาะเมื่อแปลต้วบทที่เป็นเรื่องทั่ว ๆ ไป ไม่มีเรื่องเกี่ยวกับวัฒนธรรมเข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น ต้วบทปรัชญา ต้วบทเกี่ยวกับศิลปะ หรือต้วบทเฉพาะทางวิทยาศาสตร์ ดังนั้นการแปลสองแบบนี้จึงไม่อาจแยกจากกันโดยสิ้นเชิง จะต้องนำมาใช้ร่วมกันเพื่อให้สามารถทำงานแปลที่มีคุณภาพมากที่สุด

การทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับกลวิธีการแปลของปีเตอร์ นิวมาร์ค ทำให้อ่านมีความรู้ความเข้าใจในวิธีการแปลแต่ละแบบ เพื่อสามารถนำไปใช้วิเคราะห์รูปแบบและจัดกลุ่มการแปล Reporting Clauses (said + adv.) จากข้อมูลที่น่ามาศึกษาได้

2.5 แนวทางการแปลแบบตีความ (Interpretive Approach)

หลักการแปลตามแนวทางการตีความ เป็นแนวทางการแปลที่ยึดการถ่ายทอดความหมายในระดับวาทกรรม มีใช้การถ่ายทอดภาษา เป็น “กระบวนการในการทำความเข้าใจ” และ “ถ่ายทอดความหมายที่เข้าใจ” เพื่อให้ได้บทแปลที่มีสมมูลภาพกับต้วบทต้นฉบับ (Equivalence) ประกอบด้วยขั้นตอนหลัก 3 ขั้นตอน ได้แก่ การทำความเข้าใจต้นฉบับ (Comprehension) การเขียนวาทกรรมซ้ำใหม่ (Reformulation) และการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบ (Verification) โดยแต่ละขั้นตอนมีรายละเอียดดังนี้

1. การทำความเข้าใจต้นฉบับ (Comprehension)

ขั้นตอนนี้เป็นการทำความเข้าใจความหมายของต้นฉบับ ถือเป็น การตีความครั้งที่ 1 (First Interpretation) ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ ความหมายประจำทางภาษา (Signification)

และความหมายในระดับวาทกรรมหรือความหมายที่มาจากการตีความโดยอาศัยบริบท (Meaning) กล่าวคือคำทุกคำที่เรียงต่อกันเป็นถ้อยคำล้วนเกี่ยวข้องกับระบบภาษาซึ่งให้ความหมายประจำคำ และเกี่ยวข้องกับตัวแปรทั้งภายในและภายนอกตัวบทซึ่งให้ความหมายในระดับวาทกรรม ความหมายทั้งสองส่วนนี้เกิดขึ้นพร้อมกันและทับซ้อนกันอยู่ ผู้แปลต้องทำความเข้าใจความหมายทั้งสองระดับดังนี้

1.1 การถอดรหัสคำ (Decoding of Linguistic Signs)

การถอดรหัสคำเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นในระดับภาษา เพื่อให้เข้าใจความหมายของคำ โดยการวิเคราะห์ด้านไวยากรณ์ และอาศัยความรู้ด้านคำศัพท์ ซึ่งขั้นตอนการถอดรหัสนี้ยังไม่สามารถเข้าใจความหมายที่แท้จริงของถ้อยคำได้ เนื่องจากยังมีได้คำนี้ถึงความหมายที่ได้จากบริบท

1.2 การทำความเข้าใจความหมายในระดับวาทกรรม (Comprehension of Meaning)

ขั้นตอนนี้เป็นการทำความเข้าใจถ้อยคำโดยอาศัยบริบททางการสื่อสาร โดยผลเออกจากรูปแบบของภาษา เพื่อหาความหมายในระดับวาทกรรมซึ่งเป็นความหมายที่แท้จริงของถ้อยคำ

ดังนั้นการแปลจึงเป็นการกล่าวมโนทัศน์ซ้ำใหม่ (Re-expression) โดยที่ผู้แปลต้องทำความเข้าใจถ้อยคำจากการสกัดมโนทัศน์ (Concepts) ออกจากถ้อยคำในภาษาต้นฉบับ และเชื่อมโยงเข้ากับความรู้ด้านเนื้อหาที่มาจากประสบการณ์ของผู้แปลเอง เพื่อให้ได้ความหมายที่ถูกต้องสมบูรณ์ที่สุด

2. การเขียนวาทกรรมซ้ำใหม่ (Reformulation)

ขั้นตอนนี้เป็นการนำมโนทัศน์หรือสิ่งที่ผู้แปลเข้าใจจากการตีความภาษาต้นฉบับมาเขียนใหม่เพื่อถ่ายทอดความหมายโดยผลเออกจากภาษาต้นฉบับ ซึ่งเป็นกระบวนการทางความคิดที่สลับไปมาระหว่างการหาถ้อยคำ สำนวน และโครงสร้างทางภาษาเพื่อใช้ในการถ่ายทอดความหมายในภาษาปลายทาง การผลเออกจากรูปแบบของภาษาต้นฉบับนี้ต้องอาศัยความคิดเทียบเคียงจากประสบการณ์ และการเรียบเรียงมโนทัศน์ใหม่ โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.1 การใช้ความคิดเทียบเคียงจากประสบการณ์ (Reasoning by Analogy)

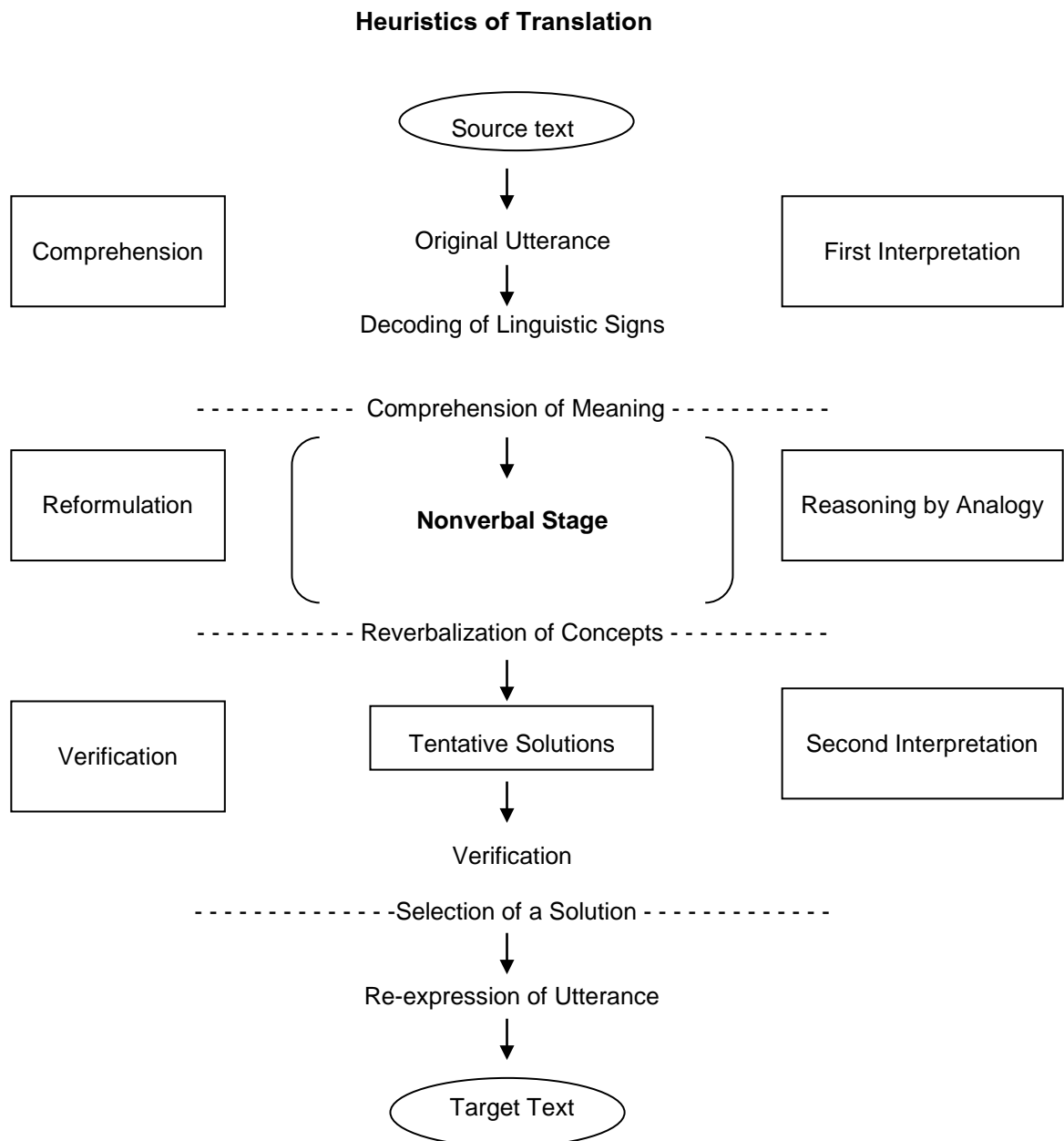
ผู้แปลใช้องค์ความรู้ทั้งหมดเกี่ยวกับเรื่องที่แปลซึ่งเป็นผลมาจากประสบการณ์ของตนเอง เทียบเคียงแนวคิดที่ใกล้เคียงกัน เพื่อหาความหมายในระดับวาทกรรมของถ้อยคำภายใต้สถานการณ์การสื่อสารของภาษาปลายทาง

2.2 การถ่ายทอดความหมาย (Reverbalization of concepts)

เมื่อผู้แปลเข้าใจความหมายในระดับวาทกรรมแล้ว ความหมายนั้นก็จะถูกนำมาถ่ายทอดใหม่ โดยผู้แปลเลือกรูปแบบทางภาษาและเนื้อหาเพื่อให้ได้ร่างคำแปลออกมา (Tentative Solution) ขั้นตอนนี้เป็นการใช้เหตุผลซึ่งเป็นกระบวนการทางสมอง (Cognitive Process) ที่ผู้แปลดึงความรู้ที่สะสมไว้ ทั้งความรู้ทางภาษา ความรู้เฉพาะทาง และความรู้ทั่วไป มาใช้อย่างสร้างสรรค์

3. การวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบ (Verification)

ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนสุดท้ายที่ตรวจสอบเพื่อยืนยันว่าร่างคำแปลที่ผู้แปลถ่ายทอดออกมานั้นมีความถูกต้องสมบูรณ์ และความหมายในต้นฉบับยังอยู่ครบถ้วน ขั้นตอนนี้ถือเป็นการตีความครั้งที่ 2 โดยการตีความครั้งแรกเกิดขึ้นระหว่างการทำความเข้าใจโน้ตศัพท์และการกล่าวมโนทัศน์ซ้ำใหม่ ส่วนการตีความครั้งที่ 2 นี้เกิดขึ้นระหว่างการกล่าวมโนทัศน์ซ้ำใหม่กับการตัดสินใจเลือกคำแปลที่จะนำไปใช้จริง เพื่อตรวจสอบว่าร่างคำแปลนั้นถ่ายทอดมโนทัศน์ได้อย่างถูกต้อง โดยอาศัยทักษะการใช้ภาษาปลายทางของผู้แปล

ภาพที่ 2 แผนภาพแสดงขั้นตอนการแปลตามแนวทางการแปลแบบตีความ
(Delisle, 1998: 69)

แผนภาพข้างต้นแสดงขั้นตอนการแปลตามแนวทางการแปลแบบตีความของฌอง เดอ-ลิสส์ (Jean Delisle) ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนหลัก 3 ขั้นตอน ได้แก่ การทำความเข้าใจต้นฉบับ (Comprehension) โดยทำความเข้าใจความหมายประจำทางภาษา และความหมายในบริบทการสื่อสาร ขั้นตอนต่อมาคือ การเขียนวาทกรรมซ้ำใหม่ (Reformulation) เป็นการนำสิ่งที่ผู้แปล

เข้าใจจากการตีความในขั้นแรกมาถ่ายทอดเป็นภาษาแปลโดยผลออกจากภาษาต้นฉบับ โดยอาศัยการเทียบเคียงความคิดจากประสบการณ์ของผู้แปล และขั้นตอนสุดท้ายคือ การวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบ (Verification) เป็นการยืนยันว่าร่างคำแปลนั้นถ่ายทอดความหมายได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์หรือไม่ โดยอาศัยทักษะการใช้ภาษาปลายทางของผู้แปล

กลวิธีการจัดการภาษา (Language Manipulation)

กลวิธีการจัดการภาษาจำเป็นต้องอาศัยทักษะ 2 ประการคือ การทำความเข้าใจหรือตีความความหมายของตัวบทต้นฉบับ และการถ่ายทอดความหมายนั้นในภาษาปลายทาง โดยแบ่งเป็น 4 ระดับดังนี้

1. สังเกตรูปคำ ประโยค และรูปแบบการใช้ภาษาทั้งหมด (Observing convention forms)

คือการสังเกตแบบแผนในการเขียนที่เป็นลักษณะเฉพาะของแต่ละภาษา โดยสังเกตคำที่ใช้ การสะกดคำ การใช้ชื่อเฉพาะ เครื่องหมายต่าง ๆ สังเกตรูปประโยค เช่น ใช้ประโยคเชิงเดี่ยว ประโยคเชิงซ้อน หรือประโยคผสม เครื่องหมายวรรคตอนต่าง ๆ เช่น การใช้ตัวพิมพ์ใหญ่สำหรับหัวข้อ ชื่อเฉพาะและสถานที่ การใช้เครื่องหมายปริศน์ (?) หลังประโยคคำถาม ขั้นตอนนี้รวมไปถึงกฎไวยากรณ์และมารยาทในการโต้ตอบของจดหมายราชการและจดหมายธุรกิจด้วย

2. ลงมือวิเคราะห์ตามแนวทางการแปลแบบตีความ (Performing interpretive analysis)

บางครั้งผู้แปลก็ประสบความสำเร็จมากในการถ่ายทอดความหมายในภาษาปลายทาง ซึ่งอาจเกิดจากผู้แปลรู้ความหมายของตัวบทเพียงแคในระดับคำ (signification) แต่ไม่รู้ความหมายในระดับวาทกรรม จึงไม่สามารถถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาปลายทางได้ ซึ่งความหมายของคำในระดับวาทกรรมนี้จะสามารถสกัดออกมาได้ก็ต่อเมื่อผู้แปลได้พิจารณาบริบท (meaning in context) ไปด้วย

เมื่อพิจารณากระบวนการแปลโดยใช้แนวทางการแปลแบบตีความแล้ว จะสามารถแบ่งระดับการตีความได้เป็น 3 ระดับดังนี้

1. การถ่ายทอดคำที่มีความหมายเดียว (Transfer of monosemous words)

การถ่ายทอดความหมายของคำประเภทนี้ไม่จำเป็นต้องดูบริบทหรือสถานการณ์ ไม่ต้องตีความ เช่น ชื่อเฉพาะ ตัวเลข ศัพท์วิทยาศาสตร์ ศัพท์เฉพาะทางต่าง ๆ โดยการแปลคำที่มีความหมายเดียวนี้ต้องอาศัยความรู้ในเรื่องนั้น ๆ ไม่ใช่การใช้เหตุผลหรือการวิเคราะห์ใด ๆ

2. การค้นหาสมมูลภาพด้านความหมายของคำจากระบบภาษา (Retrieval of standard equivalents from the linguistic system)

เป็นการค้นหาคำที่มีสมมูลภาพด้านความหมายเทียบเคียงได้คำในศัพท์ต้นฉบับ ซึ่งอาจมีหลายความหมาย ผู้แปลต้องอาศัยบริบทเพื่อช่วยในการตัดสินใจว่าควรจะเลือกคำแปลใด เช่น depression ถ้าในทางธรณีวิทยามีความหมายว่าพายุ แต่ในด้านอารมณ์ความรู้สึกหมายถึงความหดหู่ซึมเศร้า

3. การสร้างสรรค์โดยอาศัยการตีความบริบท (Re-creation in context)

เป็นการวิเคราะห์กลุ่มคำหรือสำนวนที่ต้องอาศัยความสร้างสรรค์ในการตีความ โดยตีความหมายจากบริบท ซึ่งเป็นระดับที่ยากที่สุด ความหมายของกลุ่มคำหรือสำนวนประเภทนี้ไม่ได้เกิดจากความหมายรวมของคำแต่ละคำ นั่นคือ แม้จะรู้ความหมายของแต่ละคำ ก็ไม่สามารถถ่ายทอดเป็นภาษาปลายทางที่มีสมมูลภาพทางความหมายได้ ต้องอาศัยการวิเคราะห์บริบทในการสร้างสรรค์คำ กลุ่มคำ หรือสำนวนเทียบเคียง โดยผู้แปลต้องผละออกจากรูปแบบภาษาเพื่อวิเคราะห์ตีความหาความหมายที่แท้จริงในระดับวาทกรรม

3. การตีความวัจนลีลา (Interpreting style)

กลวิธีการจัดการภาษาในระดับนี้เป็นการตีความวัจนลีลา (style) ซึ่งเป็นตัวช่วยเน้นสารที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อ และบอกจุดมุ่งหมายของศัพท์ต้นฉบับ ผู้แปลควรวิเคราะห์วัจนลีลาของศัพท์ต้นฉบับโดยละเอียดเพื่อช่วยให้สามารถรักษาจุดมุ่งหมายของฉบับแปลให้มีสมมูลภาพกับศัพท์ต้นฉบับได้ โดยสามารถวิเคราะห์วัจนลีลาได้จากองค์ประกอบดังนี้

1. ผู้ส่งสาร
2. ชื่อเรื่อง
3. ตัวบ่งชี้ : ประเภทของตัวบท ภาษาที่ใช้
4. ผู้รับสาร : ผู้รับสารต้นฉบับ และผู้รับสารฉบับแปล

4. การรักษาเอกภาพของตัวบท (Preserving textual organicity)

เอกภาพของตัวบทเกิดจากการนำเสนอข้อมูลอย่างเป็นเหตุเป็นผล เชื่อมโยงและสัมพันธ์กัน ปัจจัยที่ทำให้เกิดเอกภาพของตัวบทมีดังนี้

1. ความเชื่อมโยงของแต่ละประโยค ผู้แปลสามารถเชื่อมโยงประโยคโดยใช้คำเชื่อมต่าง ๆ เช่น พอ จึง แต่ กระนั้น ทั้งนี้ อย่างไรก็ตาม

2. ความสัมพันธ์ที่ชัดเจนขององค์ประกอบต่าง ๆ ของข้อมูล
3. การสื่อความสารหรืออารมณ์ในรูปแบบต่าง ๆ ของงานเขียน เช่น งานเขียนแบบบรรยาย งานเขียนแบบพรรณนา งานเขียนแบบโน้มน้าว เป็นต้น

ทั้งนี้ผู้แปลควรเลือกโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ที่สามารถถ่ายทอดความเชื่อมโยงตามกลไกของภาษาดั้งเดิม แทนที่จะลอกเลียนโครงสร้างของตัวบทต้นฉบับ ในกลวิธีการจัดการภาษาระดับที่สี่นี้ การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของต้นฉบับอาจทำได้ หากทำให้สามารถรักษาเอกภาพของตัวบทไว้ได้

จากการทบทวนวรรณกรรมเรื่องแนวทางการแปลแบบตีความและกลวิธีการจัดการภาษา ทำให้ผู้วิจัยเข้าใจกระบวนการแปลอย่างละเอียดว่ามีกระบวนการขั้นตอนอย่างไรบ้าง เพื่อนำมาใช้ในการวิเคราะห์การแปล Reporting Clauses (said + adv.) ต่อไป

โดยสรุปแล้ว ในการศึกษาการแปล Reporting Clauses (said + adv.) นั้น ผู้วิจัยต้องศึกษาเกี่ยวกับ Reporting Clauses ในภาษาอังกฤษ คำกริยา say คำกริยาวิเศษณ์บอกลักษณะการพูด (Manner-of-Speaking Adverbs) ข้อความกำกับคำพูดในภาษาไทย รวมไปถึงทฤษฎีวิัจจนกรรม บริบทสถานการณ์ กลวิธีการแปลของปีเตอร์ นิวมาร์ค และแนวทางการแปลแบบตีความ ทั้งหมดนี้เพื่อให้มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่ศึกษา มีความเข้าใจในกระบวนการแปล นำมาใช้ในการกำหนดขอบเขตการวิจัย และช่วยในการวิเคราะห์วิธีการแปลและปัจจัยที่มีผลต่อการแปลต่อไป

บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัยที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยขั้นตอนต่าง ๆ ได้แก่ การศึกษาเรื่องคลังข้อมูลภาษา การเลือกหนังสือเพื่อเก็บข้อมูล การกำหนดขอบเขตของ Reporting Clauses (said + adv.) เพื่อใช้เก็บข้อมูล การกำหนดหลักเกณฑ์การวิเคราะห์วิธีแปล การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล การสรุปและอภิปรายผลการวิจัย โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 คลังข้อมูลภาษา

คลังข้อมูลภาษา คือ ข้อมูลภาษาเขียนหรือภาษาพูดที่รวบรวมขึ้นมาเป็นจำนวนมากเพียงพอเพื่อนำไปใช้ในการศึกษาด้านภาษา ในปัจจุบัน เมื่อก้าวถึงคลังข้อมูลภาษาจะหมายถึงข้อมูลภาษาที่มีการเก็บบันทึกไว้ในระบบคอมพิวเตอร์ คลังข้อมูลภาษาเป็นแหล่งให้ข้อมูลการใช้ภาษาที่เกิดขึ้นจริง จึงเป็นแหล่งข้อมูลที่สำคัญต่อการศึกษาวินิจฉัยทางด้านภาษาและการสอนภาษานั้น ๆ แนวคิดการใช้ข้อมูลภาษาที่เกิดขึ้นจริงเพื่อการศึกษาทางภาษาศาสตร์เกิดขึ้นในช่วงทศวรรษที่ 50 แต่การเก็บข้อมูลภาษาจำนวนมากและการนำมาใช้ประโยชน์ยังยากลำบากและใช้เวลามาก เนื่องจากต้องใช้แรงงานคนเป็นหลัก ต่อมาเมื่อการใช้คอมพิวเตอร์แพร่หลายมากขึ้น การสร้างและการใช้ประโยชน์จากคลังข้อมูลจึงสะดวกขึ้น สามารถใช้คอมพิวเตอร์ค้นคำหรือข้อความในคลังข้อมูลขนาดใหญ่ได้อย่างรวดเร็วแม่นยำ สามารถนับความถี่ คำนวณค่าทางสถิติ และจัดเรียงข้อมูลตามต้องการได้ (วิโรจน์ อรุณมานะกุล, 2553: 2)

วิโรจน์ อรุณมานะกุล (2553) จำแนกประเภทของคลังข้อมูลภาษาโดยจำแนกตามเกณฑ์ต่าง ๆ เช่น จำแนกตามวัตถุประสงค์ (คลังข้อมูลภาษาแบบทั่วไป และคลังข้อมูลภาษาเฉพาะทาง เช่นคลังข้อมูลภาษาเด็ก) จำแนกตามลักษณะข้อมูล (คลังข้อมูลภาษาพูด และคลังข้อมูลภาษาเขียน) หรือจำแนกตามรูปแบบวิธีการจัดเก็บ (คลังข้อมูลที่เก็บเฉพาะตัวบทหรือข้อความล้วน และคลังข้อมูลที่เก็บข้อความที่มีการกำกับข้อมูลอื่นไว้ด้วย คือมีการใส่แท็กกำกับส่วนต่าง ๆ ในข้อความนั้น เช่น ข้อมูลหมวดคำ ขอบเขตประโยค) และหากจำแนกตามจำนวนภาษาก็แบ่งได้เป็นคลังข้อมูลภาษาเดี่ยว (monolingual corpora) และคลังข้อมูลหลายภาษา (multilingual corpora) คลังข้อมูลหลายภาษาอาจเป็นคลังข้อมูลที่มีโครงสร้างเดียวกันเก็บตัวบทต่าง ๆ เหมือนกัน แต่ทำในแต่ละภาษา เพื่อเปรียบเทียบความเหมือนความต่างของ

แต่ละภาษา เรียกว่า คลังข้อมูลเทียบภาษา (comparable corpora) ส่วนคลังข้อมูลหลายภาษา ที่เก็บภาษาที่เทียบระหว่างตัวบทภาษาต้นฉบับและฉบับแปลนั้นเรียกว่าคลังข้อมูลเทียบบท (parallel corpora) คลังข้อมูลแบบนี้เป็นประโยชน์ในการทำงานของนักแปล และการศึกษา การแปล (translation study) คลังข้อมูลประเภทนี้จะมีการจับคู่ (align) ระหว่างข้อความ ต้นฉบับและข้อความฉบับแปล เพื่อให้สามารถดึงข้อมูลทั้งสองส่วนออกมาแสดงพร้อมกันได้

เมื่อพิจารณาจากประเภทของคลังข้อมูลภาษาข้างต้นแล้ว คลังข้อมูลภาษาที่ผู้วิจัย นำมาศึกษาในครั้งนี้ (วิโรจน์ อรุณมานะกุล, คลังข้อมูลภาษา) จัดเป็นคลังข้อมูลภาษาเทียบบท (parallel corpora) เนื่องจากเป็นคลังข้อมูลของทั้งภาษาต้นฉบับและภาษาแปล โดยมีการจับคู่ ประโยคของภาษาต้นฉบับกับประโยคภาษาแปล (alignment) ทำให้ทราบว่าแต่ละประโยคแปล ออกมาเป็นอีกภาษาหนึ่งว่าอย่างไร

3.2 การเลือกหนังสือเพื่อเก็บข้อมูล

งานวิจัยเรื่องแนวทางการแปล Reporting Clauses (said + adv.) นี้ เก็บข้อมูล ตัวอย่างการแปลจากต้นฉบับภาษาอังกฤษและบทแปลภาษาไทยจากวรรณกรรมเยาวชน 2 เรื่อง ได้แก่

1) *Harry Potter and the Chamber of Secrets* ของ เจ.เค. โรว์ลิง สำนักพิมพ์ Bloomsbury Publishing ฉบับตีพิมพ์ปี ค.ศ. 1998 ฉบับภาษาไทยคือ *แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ* แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข สำนักพิมพ์นานมีบุ๊คส์ ฉบับตีพิมพ์ครั้งที่ 13 ปี พ.ศ. 2544

2) *Harry Potter and the Prisoner of Azkaban* ของ เจ.เค. โรว์ลิง สำนักพิมพ์ Bloomsbury Publishing ฉบับตีพิมพ์ปี ค.ศ. 1999 ฉบับภาษาไทยคือ *แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอซคาบัน* แปลโดย วลีพร หวังช็อกกุล สำนักพิมพ์นานมีบุ๊คส์ ฉบับตีพิมพ์ครั้งที่ 11 ปี พ.ศ. 2544

ผู้วิจัยเลือกเก็บข้อมูลจากวรรณกรรมเยาวชนสองเรื่องจากทั้งหมดเจ็ดเรื่อง ซึ่งอยู่ในชุด แฮร์รี่ พอตเตอร์เนื่องจากปรากฏ Reporting Clauses (said + adv.) อยู่เป็นจำนวนมากเพียงพอที่จะสามารถนำมาศึกษาเพื่อหาแนวทางการแปลได้ (รวม 715 ตัวอย่าง) อีกทั้งคำกริยาวิเศษณ์กำกับข้อความที่พบยังมีความหลากหลาย น่าจะทำให้ได้ผลการศึกษาน่าสนใจ โดยเล่มที่คัดเลือกมาวิจัยคือ เล่มที่ 2 และเล่มที่ 3 ซึ่งแปลโดยผู้แปลคนละคน เพื่อให้ได้ข้อมูลการ

แปลที่หลากหลาย และทำให้ผลการวิจัยมีความน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น นอกจากนี้ วรรณกรรมเยาวชนสองเล่มนี้ยังเป็นหนังสือในชุด แฮร์รี่ พอตเตอร์ ซึ่งเป็นหนังสือชุดที่ได้รับความนิยมอย่างมาก และประสบความสำเร็จไปทั่วโลก ได้รับรางวัลมาแล้วมากมาย และอยู่ในรายการหนังสือมีชื่อเสียง หนังสือที่คัดเลือกโดยบรรณาธิการ และรายการหนังสือที่ดีที่สุดของสมาคมหอสมุดอเมริกา, เดอะนิวยอร์กไทมส์, หอสมุดสาธารณะชิคาโก และพับลิชเชอร์วีกลี่ มีการแปลเป็นภาษาต่าง ๆ ถึง 67 ภาษา เป็นหนังสือที่มีคุณค่าทั้งในแง่เนื้อหาและภาษาที่ใช้ หนังสือทั้งเจ็ดเล่มยังนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์โดย ค่ายวอร์เนอร์บราเธอร์ส ในด้านผู้แปล ทั้งสุมาลีและวลีพรต่างก็มีประสบการณ์การแปลมาหลายสิบปี และมีผลงานแปลออกมามากมาย โดยสุมาลีแปลหนังสือชุดแฮร์รี่ พอตเตอร์เล่มที่ 1, 2, 5, 6 และ 7 และยังแปลหนังสือสำหรับเด็กไว้หลายเล่มเช่น นิทานเจ้าหญิง เรื่องเล่าก่อนเข้านอน มือก แมวมหัศจรรย์ นิทานของบีเดิลยอคกวี เป็นต้น ส่วนวลีพรก็ได้แปลหนังสือชื่อดังมากมายเช่น หนังสือชุด แดร์ริคควิลล่า (หนึ่งในหนังสือชุดวรรณกรรมอมตะของโลก) เงาม่ามรณะ ปีศาจ สยองขวัญ กำลังใจแห่งชีวิต เป็นต้น นอกจากนี้ หนังสือแฮร์รี่ พอตเตอร์ทั้งสองเล่มนี้ยังได้รับรางวัลชมเชยหนังสือแปลประเภทบันเทิงคดีสำหรับเด็ก จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ โดยแฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับได้รับรางวัลในปี 2544 และแฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัชคาบัน ได้รับรางวัลในปี 2545 ด้วยเหตุผลดังกล่าว วรรณกรรมทั้งสองเรื่องนี้จึงเหมาะแก่การนำมาศึกษาวิจัย

3.3 การกำหนดขอบเขตของ Reporting Clauses (said + adv.) ที่จะเก็บข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขต Reporting Clauses ที่นำมาวิเคราะห์ดังนี้ Reporting Clauses ที่นำมาศึกษานั้น เลือกมาเฉพาะที่มีกริยาเกี่ยวกับการพูด say (อยู่ในรูปอดีตคือ said เมื่อปรากฏใน Reporting Clauses) และตามด้วยคำกริยาวิเศษณ์ (adverb) ขยายกริยา said โดยชื่อผู้พูดปรากฏตรงกลาง และหากเป็นสรรพนามแทนตัวผู้พูดจะปรากฏด้านหน้า

(1) 'You've forgotten the magic word,' said Harry irritably.

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

(2) 'No, I'm sorry, Harry, but rules are rules,' said Fudge flatly.

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัชคาบัน แปลโดยวลีพร หวังช่อกุล)

(3) 'Dobby heard tell,' he said hoarsely, 'that Harry Potter met the Dark lord for a second time, just weeks ago ... that Harry Potter escaped yet again.'

(แฮร์รี่ กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

(4) 'I'm not going to take any rubbish from Malfoy this year,' he said angrily.

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังซ้อกุล)

ทั้งนี้ ผู้วิจัยไม่ศึกษาคำกริยา said ที่ตามด้วยวลีที่ชี้ขยายคำนาม (participial phrase) หรือบุพบทวลี (prepositional phrase) ตัวอย่างเช่น

(5) 'There's more in the frying pan, sweetums,' said Aunt Petunia, turning misty eyes on her massive son.

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

(6) 'Duddy's got to make himself smart for his auntie,' said Aunt Petunia, smoothing Dudley's thick blond hair.

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปล โดย วลีพร หวังซ้อกุล)

(7) 'Jiggery pokery!' said Harry in a fierce voice.

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

(8) 'Don't want to lose you again, do we?' said Fudge with a hearty laugh.

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดย วลีพร หวังซ้อกุล)

3.4 การกำหนดหลักเกณฑ์การวิเคราะห์วิธีการแปล

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยกำหนดหลักเกณฑ์การวิเคราะห์วิธีการแปล Reporting Clauses (said + adv.) ออกเป็น 3 รูปแบบ ได้แก่ การแปลครบความ (Semantic Translation) การแปลสื่อความ (Communicative Translation) และการแปลอิสระ (Free Translation) ตามกลวิธีการแปลของปีเตอร์ นิวมาร์ค

1. การแปลครบความ (Semantic Translation)

คือการแปลที่พยายามรักษารูปแบบของการเสนอความคิด (form) ของต้นฉบับเอาไว้ในฉบับแปลให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ กล่าวคือแปลโดยรักษาโครงสร้างทางภาษา เรียงลำดับคำและประโยคให้ใกล้เคียงกับภาษาต้นฉบับมากที่สุด ในที่นี้หมายถึงการแปลทั้งคำกริยา said และ adv. โดยแปลเรียงลำดับคำตามตัวบทต้นฉบับ

การแปลแบบครบความของ Reporting Clauses (said + adv.) นี้ ผู้วิจัยแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 2 แบบคือ

1.1 แปลโดยมีคำแยกประเภท หรือ หน่วยงานบอกลักษณะคั่นระหว่างคำกริยาหลัก (พูด หรือคำกริยาเกี่ยวกับการพูด) และคำกริยาหรือคำวิเศษณ์ที่ขยายกริยาหลัก

1.1.1 มีคำแยกประเภท *อย่าง* เช่น

ต้นฉบับ : 'You've forgotten the magic word,' *said Harry irritably.*

ฉบับแปล : “นายลืมคำพูดวิเศษซะแล้ว” แฮร์รี่ตอบอย่างหงุดหงิด
(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

ต้นฉบับ : 'Then Harry Potter leaves Dobby no choice,' *said the elf sadly.*

ฉบับแปล : “งั้นแฮร์รี่ พอตเตอร์ก็ทำให้ดอบบี้ไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว” เอลฟ์บอก
อย่างเศร้า ๆ

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

1.1.2 มีคำแยกประเภท *เสียง* เพื่อแสดงลักษณะของเสียงพูด เช่น

ต้นฉบับ : 'Like I wanted to come,' *said Harry coldly.*

ฉบับแปล : “คิดว่าผมอยากไปงั้นหรืออะ” แฮร์รี่ตอบเสียงเย็นชา
(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังซื่อกุล)

ต้นฉบับ : 'He did,' *said Fudge heavily.*

ฉบับแปล : “ใช่ พัดจ์พูดเสียงหนัก ๆ”
(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังซื่อกุล)

1.1.3 มีหน่วยงานบอกลักษณะคือ *ด้วย* เช่น

ต้นฉบับ : 'It's all Malfoy's fault, Hagrid!' *said Hermione earnestly.*

ฉบับแปล : “เป็นความผิดของมัลฟอยต่างหากค่ะ แฮกริด” เฮอร์ไมโอนี่พูด
ด้วยท่าทางเอาจริง

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังซื่อกุล)

ต้นฉบับ : 'Percy!' said Ron angrily.

ฉบับแปล : “เพอร์ซี่!” รอนร้องด้วยความโกรธ

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

1.2 แปลโดยไม่มีคำแยกประเภท หน่วยงานบอกลักษณะ หรือคำเชื่อมใด ๆ คั่นระหว่างคำกริยาหลัก (พูด หรือคำกริยาเกี่ยวกับการพูด) และคำกริยาหรือคำวิเศษณ์ที่ทำหน้าที่ขยายกริยาหลัก โดยมีรูปภาพแบ่งออกเป็น 2 แบบคือ

1.2.1 กริยาเกี่ยวกับการพูด + วิเศษณ์ / กริยา / วลี, ส่วนน /

วลีที่เป็นความปฏิเสธ เช่น

ต้นฉบับ : 'I've heard you hate those Muggles you live with,' said Ernie swiftly.

ฉบับแปล : “ฉันได้ยินมาว่านายเกลียดพวกมักเกิ้ลที่นายอยู่ด้วย” เออร์นี่สวนกลับทันที

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

1.2.2 กริยาเกี่ยวกับการพูด + คำซ้ำ เช่น

ต้นฉบับ : 'Dumbledore isn't fond of the Azkaban guards,' said Mr. Weasley heavily.

ฉบับแปล : “ดัมเบิลดอร์ไม่ปลื้มพวกผู้คุมอัสคาบัน” นายวีสลีย์พูดห้วน ๆ

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัสคาบัน แปลโดยวลีพร หวังซ้อกุล)

2. การแปลสื่อความ (Communicative Translation)

คือการแปลที่มีรูปแบบ (form) ในการถ่ายทอดภาษาแตกต่างไปจากรูปแบบที่ใช้ในต้นฉบับ ไม่เคร่งครัดในด้านโครงสร้างทางภาษา ลำดับการเสนอความคิด หรือการเรียงลำดับคำ จึงอาจมีการปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางไวยากรณ์ได้ เช่น อาจมีการใช้วลีหรือประโยคแทนคำ การละคำที่มีความหมายซ้ำ เพื่อให้บทแปลสามารถสื่อความหมายให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ ในที่นี้หมายถึงการแปลที่ไม่ได้เรียงลำดับคำตามต้นฉบับ คือแปลกริยา said ก่อนแล้วตามด้วย adv. การละไม่แปล คือแปลเฉพาะคำกริยา said หรือแปลเฉพาะ adv. เป็นต้น

การแปลแบบสื่อความของ Reporting Clauses (said + adv.) ผู้วิจัยแบ่งรูปแบบการแปลได้ดังนี้

2.1 เรียงลำดับการเสนอความคิดต่างจากต้นฉบับ แบ่งเป็น

2.1.1 การสลับเอากริยาวิเศษณ์ (adverb) มาแปลก่อนแล้วจึงแปลคำกริยา said โดยอยู่ในรูปภาษา คำกริยา / คำวิเศษณ์ + กริยาเกี่ยวกับการพูด เช่น

ต้นฉบับ : 'I meant "please"!' *said* Harry *quickly*.

ฉบับแปล : “ผมหมายความว่า ‘โปรดกรุณา!’” แฮร์รี่รีบบอก
(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

2.1.2 คำนาม + วิเศษณ์ เช่น

ต้นฉบับ : 'I thought you'd come and help your friend,' he *said hoarsely*.

ฉบับแปล : “คิดอยู่แล้วว่าเธอต้องมาช่วยเพื่อน” เสียงของเขาแหบห้าว
(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวสิษฐ หวังซ้อกุล)

2.2 ใช้คำกริยาเกี่ยวกับการพูดคำเดียว เช่น

ต้นฉบับ : 'Good job, too,' *said* Mrs. Weasley *briskly*.

ฉบับแปล : “พ่อทำงานดีด้วยจ๊ะ” นางวิสลีย์ตัดบท
(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวสิษฐ หวังซ้อกุล)

2.3. แปลเฉพาะคำกริยาวิเศษณ์ เช่น

ต้นฉบับ : 'Have you ever seen spiders act like that?' *said* Hermione *wonderingly*.

ฉบับแปล : “เธอเคยเห็นแมงมุมทำอะไรแบบนี้ไหม” เฮอร์ไมโอนี่สงสัย
(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

3. การแปลอิสระ (Free Translation)

การแปลแบบอิสระของ Reporting Clauses (said + adv.) ผู้วิจัยแบ่งรูปแบบการแปลได้ดังนี้

3.1 การเติมคำอธิบาย เช่น

ต้นฉบับ : *and Mr. Borgin said quickly, 'No offence, sir no offence meant'*

ฉบับแปล : มิสเตอร์บอร์จินรีบพูดกลบเกลื่อนว่า “ขอประทานโทษครับ ผมไม่ได้ตั้งใจจะหมายความอย่างนั้น –“

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

3.2 การละไม่แปล แบ่งเป็น

3.1.1 การละไม่แปลบางส่วน (แปลเฉพาะคำกริยา *said*) เช่น

ต้นฉบับ : *'It's OK, Hermione,' said Harry quickly.*

ฉบับแปล : “ไม่เป็นไร เฮอร์ไมโอนี่” แฮร์รี่บอก

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

3.1.2 การละไม่แปลทั้งหมด เช่น

ต้นฉบับ : *'And you?' said Uncle Vernon viciously to Harry.*

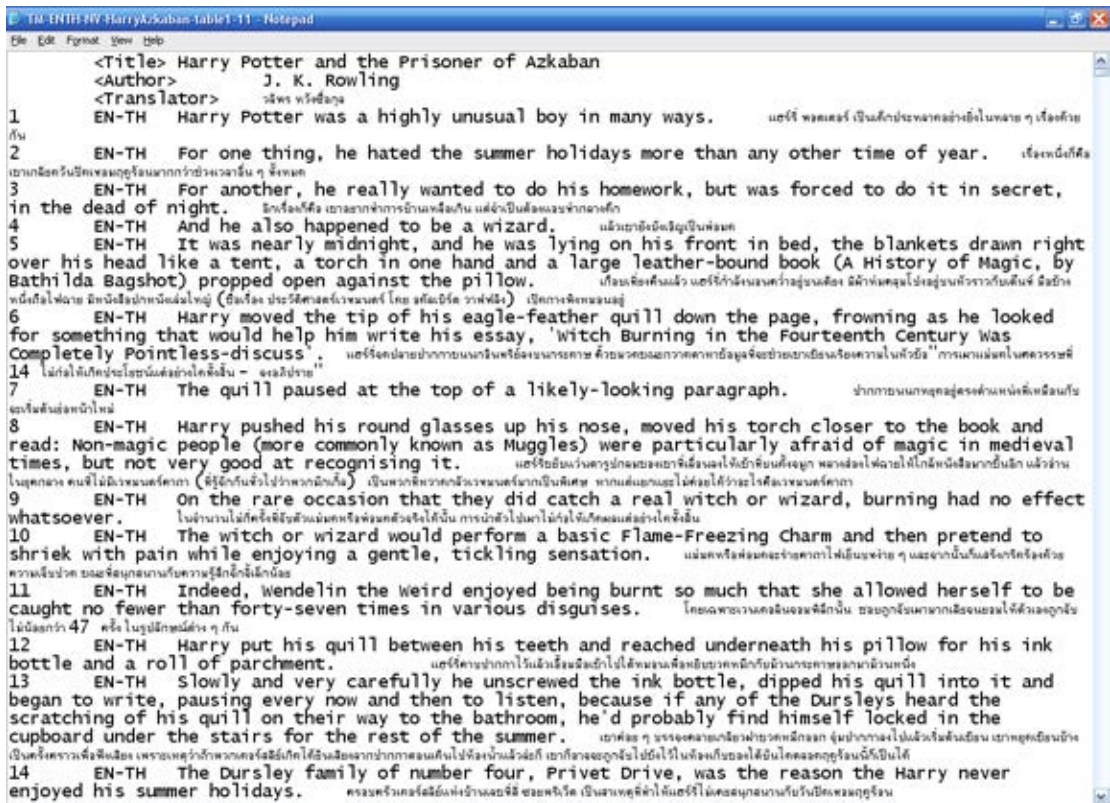
ฉบับแปล : “แล้วแกล่ะ”

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยมีขั้นตอนดังนี้

- นำคลังข้อมูลภาษาเทียบบทต้นฉบับและบทแปลเรื่อง *Harry Potter and the Chamber of Secrets* และ *Harry Potter and the Prisoner of Azkaban* ที่มีอยู่แล้ว (วิโรจน์ อรุณมานะกุล, คลังข้อมูลภาษา) ซึ่งเป็นไฟล์สกุล .txt มาเปิดในโปรแกรม Notepad
- จากนั้นใช้ปุ่มค้นคำว่า *said* เพื่อค้นหา Reporting Clauses ที่มีโครงสร้าง *said + adv.* ตามขอบเขตการวิจัยที่กำหนดไว้
- คัดลอกคู่ประโยคภาษาอังกฤษและภาษาไทยออกมาบันทึกลงในรูปแบบตารางด้วยโปรแกรม Excel เพื่อวิเคราะห์กลวิธีการแปลและปัจจัยที่มีผลต่อการแปลต่อไป

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. แสดงผลความถี่ของกลุ่มประโยคของ Reporting Clauses (said + adv.) จากหนังสือที่เลือกมาศึกษา
2. วิเคราะห์สำนวนการแปลตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ 3 รูปแบบ ได้แก่ การแปลครบความ การแปลสื่อความ และการแปลอิสระ
3. วิเคราะห์สำนวนการแปลแต่ละแบบภายใต้การแปลแบบตรงตัวและแบบเอาความ เพื่อหาปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกใช้สำนวนการแปลนั้น ๆ

3.7 การสรุปและอภิปรายผลการวิจัย

นำเสนอตารางแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยหลักเกณฑ์การวิเคราะห์การแปลทั้ง 2 รูปแบบ วิเคราะห์ข้อมูลตามรูปแบบการแปลและปัจจัยที่เกี่ยวข้อง จากนั้นจึงสรุปผลการวิจัยและอภิปรายผล

จากบทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัยนี้ เมื่อได้เลือกหนังสือเพื่อนำมาเป็นกรณีศึกษา กำหนดขอบเขตของข้อมูลที่จะนำมาศึกษา รวมถึงกำหนดหลักเกณฑ์การวิเคราะห์วิธีการแปล ขั้นตอน

การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยแล้ว ในบทที่ 4
ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและปัจจัยที่เกี่ยวข้องต่อไป

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในบทนี้ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงผลการวิเคราะห์ต้นฉบับและวิเคราะห์การแปล Reporting Clauses (said + adv.) ตามแนวทางที่กำหนดไว้ในบทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย โดยมีหัวข้อดังนี้

- 4.1 ผลการวิเคราะห์กริยาวิเศษณ์ (adv.) ที่ใช้กับ said จากตัวอย่างข้อมูลที่ศึกษา
- 4.2 ผลการวิเคราะห์การแปล Reporting Clauses (said + adv.)
- 4.3 ผลการวิเคราะห์การแปลคำกริยา said ใน Reporting Clauses (said + adv.)
- 4.4 การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการแปล Reporting Clauses (said + adv.)

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากวรรณกรรมต้นฉบับภาษาอังกฤษเรื่อง *Harry Potter and the Chamber of Secrets* และ *Harry Potter and the Prisoner of Azkaban* ของ เจ. เค. โรว์ลิ่ง พบว่าการใช้ Reporting Clauses (said + adv.) ทั้งสิ้น 715 ตัวอย่าง มาจากเรื่อง *Harry Potter and the Chamber of Secrets* จำนวน 314 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 43.92 และจากเรื่อง *Harry Potter and the Prisoner of Azkaban* จำนวน 401 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 56.08 ดังแสดงในตารางต่อไปนี้

วรรณกรรมที่เลือกมาศึกษา	รวมจำนวน Reporting Clauses (said + adv.) ที่พบ	ร้อยละ
Harry Potter and the Chamber of Secrets	314	43.92
Harry Potter and the Prisoner of Azkaban	401	56.08
รวม	715	100

ตารางที่ 1: จำนวน Reporting Clauses (said + adv.) จากวรรณกรรมเรื่อง *Harry Potter and the Chamber of Secrets* และ *Harry Potter and the Prisoner of Azkaban*

4.1 ผลการวิเคราะห์ กริยาวิเศษณ์ (adv.) ที่ใช้ร่วมกับ said จากตัวอย่างข้อมูลที่ศึกษา

จากตัวอย่าง Reporting Clauses (said + adv.) ที่นำมาศึกษาทั้งหมด 715 ตัวอย่าง พบว่ามีกริยาวิเศษณ์ที่ใช้ร่วมกับกริยา said ทั้งสิ้น 194 คำ เรียงตามจำนวนครั้งที่ปรากฏรวมของแต่ละคำจากมากไปหาน้อยดังแสดงในตารางต่อไปนี้

ที่	กริยาวิเศษณ์	จำนวนครั้งที่ปรากฏ (ต่อคำ)
1	Quickly	36
2	quietly	32
3	slowly	26
4	loudly / sharply	21
5	angrily	19
6	suddenly	16
7	Happily / weakly / softly / calmly	14
8	Furiously / fiercely	13
9	eagerly	12
10	abruptly	10
11	Nervously / coldly / hoarsely	9
12	Thoughtfully / bitterly / impatiently / excitedly / urgently / grimly / gloomily / breathlessly	8
13	Firmly / heavily / shortly	7
14	Earnestly / uncertainly / sadly / curiously / brightly / flatly / shrilly	6
15	Pleasantly / miserably / darkly / blankly / tensely / sternly / stiffly	5
16	Wearily / enthusiastically / anxiously / proudly / irritably / desperately / thickly / faintly / hurriedly	4
17	Cheerfully / cautiously / heartily / savagely / gently / timidly / hotly / hastily / approvingly / shakily / gruffly / soothingly / coolly / lightly / promptly	3
18	Suspiciously / delightedly / hopefully / testily / frantically / defiantly / solemnly / stubbornly / kindly / shrewdly / reprovingly / exasperatedly / crossly / dully / indignantly / casually / dramatically / fervently / triumphantly / crisply / awkwardly / uncomfortably / silkily / lazily / seriously / simply / evenly / tersely / vaguely / bracingly / pointedly / hesitantly / dreamily / jerkily / harshly / wonderingly / smoothly	2

19	<p>Forcefully / politely / reverently / enviously / sagely / groggily / gratefully / confidently / gleefully / dismissively / stoutly / courteously / determinedly / keenly / knowledgeably / patiently / helpfully / skeptically / smartly / scornfully / petulantly / reasonably / resentfully / carefully / disbelievingly / delicately / carelessly / dimly / contemptuously / defensively / sarcastically / sleepily / sincerely / doubtfully / interestedly / spiritedly / absent-mindedly / idly / offhandedly / tragically / listlessly / pensively / drily / beadily / dispiritedly / automatically / slyly / mournfully / sweetly / icily / warmly / fretfully / hollowly / tremulously / roughly / squeakily / huskily / severely / mildly / graciously / tonelessly / nastily / bleakly / composedly / loftily / huffily / sheepishly / truthfully / honestly / evasively / tartly / soberly / paternally / swiftly / tentatively / finally / curtly / incredulously / threateningly / wisely / innocently / boldly / cajolingly / grumpily / warningly / hysterically / knowingly / pompously / airily / viciously</p>	1
----	--	---

ตารางที่ 2: กริยาวิเศษณ์ที่ปรากฏร่วมกับกริยา said

จากตารางข้างต้น สังเกตเห็นได้ว่าคำกริยาวิเศษณ์ที่เกิดร่วมกับคำกริยา said มีความหลากหลายมาก ซึ่งเกือบทั้งหมดเป็นกริยาวิเศษณ์บอกกริยาทำทาง (Adverb of Manner) พบคำกริยาวิเศษณ์บอกเวลาเพียงคำเดียวคือ finally และหากนำมาจัดกลุ่มตามความหมายของคำ (semantic field) อาจแบ่งความหมายได้ดังนี้

ความหมาย	กริยาวิเศษณ์ที่เกิดร่วมกับกริยา said
Emotion (อารมณ์)	angrily, happily, nervously, calmly, eagerly, sheepishly, spiritedly, excitedly, gloomily, sadly, uncertainly, miserably, pleasantly, tensely, anxiously, desperately, fiercely, furiously, irritably, proudly, wearily, cheerfully, delightedly, exasperatedly, fervently, frantically, hopefully, airily, bleakly, confidently, huffily, dispiritedly, enviously, fretfully, gleefully, gratefully, groggily, hysterically, mournfully, petulantly, testily, resentfully, beadily, seriously, heartily, wonderingly, suspiciously, curiously, earnestly indignantly, contemptuously, crossly, grumpily
Personality (บุคลิกลักษณะ)	carefully, carelessly, stubbornly, boldly, dreamily, kindly, thoughtfully, pensively, cautiously, enthusiastically, gently, timidly, casually, determinedly, delicately, helpfully, honestly innocently, politely, reasonably
Manner Adverbials (กริยาอาการ)	vaguely, absent-mindedly, evasively, simply, solemnly, doubtfully, awkwardly, automatically, cajolingly, composedly, pointedly, shrewdly, triumphantly, reprovngly, patiently, impatiently, blankly, sternly, savagely, soothingly, bracingly, defensively, courteously, defiantly, dramatically, hesitantly, tragically, viciously, warningly, incredulously, disbelievingly, dismissively, scornfully, skeptically, hollowly, forcefully, graciously, interestedly, keenly pompously, reverently, sagely, sarcastically, knowingly, knowledgeably, listlessly, loftily, mildly, nastily, paternally, truthfully, sleepily, slyly, smartly, soberly, stoutly, tentatively, threateningly, approvingly, uncomfortably, grimly, firmly, wisely, sincerely
Speed (ความเร็ว)	quickly, slowly, swiftly, hastily, promptly, briefly, tersely, shortly, lazily, idly, offhandedly, suddenly, abruptly, breathlessly, urgently, crisply, hurriedly, curtly
Tone of voices (น้ำเสียง)	sharply, hoarsely, shrilly, gruffly, shakily, harshly, faintly, drily, huskily, squeakily, stiffly, tonelessly, tremulously, evenly, jerkily

Loudness (ความดังเบา)	loudly, quietly, softly, weakly
Temperature (อุณหภูมิ)	coldly, hotly, icily, warmly, coolly
Touch (สัมผัส)	silky, smoothly, roughly
Brightness (ความสว่าง)	darkly, brightly, dully, dimly
Taste (รสชาติ)	sweetly, bitterly, tartly
Size / Weight (ขนาด/น้ำหนัก)	heavily, thickly, lightly
Shape (รูปร่าง)	flatly
Adverb of time (กริยาวิเศษณ์บอกเวลา)	finally

ตารางที่ 3: การแบ่งกริยาวิเศษณ์ที่เกิดร่วมกับ said ตามความหมาย (Semantic field)

ตารางข้างต้นแสดงกริยาวิเศษณ์ที่เกิดร่วมกับกริยา said โดยจัดกลุ่มตามความหมายต่าง ๆ ประกอบด้วย อารมณ์, บุคลิกลักษณะ, กิริยาอาการ, ความเร็ว, น้ำเสียง, ความดังเบา, อุณหภูมิ, สัมผัส, ความสว่าง, รสชาติ, ขนาด/น้ำหนัก, รูปร่าง และ กริยาวิเศษณ์บอกเวลา

หากพิจารณาความหมายของกริยาวิเศษณ์ที่พบมากที่สุด 10 อันดับแรก จะพบว่ากริยา said มักเกิดร่วมกับกริยาวิเศษณ์ใน 4 ความหมายดังนี้

- 1) หมวดความดังเบา ประกอบด้วยกริยาวิเศษณ์ quietly (32) loudly (21), softly (14) และ weakly (14)
- 2) หมวดอารมณ์ ประกอบด้วยกริยาวิเศษณ์ angrily (19) calmly (14), happily (14), fiercely (13), furiously (13) และ eagerly (12)
- 3) หมวดความเร็ว ประกอบด้วยกริยาวิเศษณ์ quickly (36), slowly (26), suddenly (16) และ abruptly (10)
- 4) หมวดน้ำเสียง ได้แก่กริยาวิเศษณ์ sharply (21)

4.2 ผลการวิเคราะห์การแปล Reporting Clauses (said + adv.)

สำหรับผลการวิเคราะห์การแปล Reporting Clauses (said + adv.) เมื่อพิจารณาข้อมูลการแปล และวิเคราะห์วิธีการแปลตามที่ได้ศึกษากลวิธีการแปลของปีเตอร์ นิวมาร์ค พบว่ากลวิธีแปล Reporting Clauses (said + adv.) ในวรรณกรรมเรื่องแฮร์รี่ พอตเตอร์ ทั้งสองเรื่อง

แบ่งได้เป็น 3 กลวิธีหลัก ๆ คือ การแปลครบความ การแปลข้อความ และการแปลอิสระ โดยมีจำนวนประโยคดังแสดงในตารางต่อไปนี้

วิธีการแปล	จำนวนประโยคที่พบ	
	จำนวน	ร้อยละ
4.2.1 การแปลครบความ	626	87.55
4.2.2 การแปลข้อความ	82	11.47
4.2.3 การแปลอิสระ	7	0.98
รวม	715	100

ตารางที่ 4: กลวิธีการแปล Reporting Clauses (said + adv.)

ตารางข้างต้นแสดงผลการวิเคราะห์กลวิธีการแปล Reporting Clauses (said + adv.) จากข้อมูลที่คัดเลือกมาศึกษา แสดงให้เห็นว่าผู้แปลใช้การแปลครบความมากถึง 626 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 87.55 การแปลข้อความ 82 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.47 และการแปลอิสระ 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.98 ของข้อมูลทั้งหมด ลำดับต่อไป จะกล่าวถึงกลวิธีการแปลแต่ละแบบในรายละเอียด พร้อมยกตัวอย่างประกอบ และบทวิเคราะห์ปัจจัยที่อาจมีผลต่อการแปล

4.2.1 การแปลครบความ (Semantic Translation)

เนื่องจากโครงสร้าง reporting clauses (said +adv.) ในภาษาอังกฤษและภาษาไทยมีความใกล้เคียงกัน กล่าวคือ วางกริยาหลักไว้ข้างหน้า แล้วตามด้วยคำขยายหรือส่วนขยาย ในที่นี้ said คือกริยาหลัก และ adv. คือคำวิเศษณ์ขยายกริยาหลัก ดังนั้น เมื่อแปลเป็นภาษาไทยส่วนใหญ่จึงสามารถแปลโดยรักษาโครงสร้างแบบในภาษาอังกฤษได้ อีกทั้งยังเก็บความได้ครบถ้วน โดยอาจมีการปรับบทแปลบ้างเพื่อให้มีความสละสลวยและเป็นธรรมชาติของภาษาปลายทาง การแปลครบความของ Reporting Clauses (said + adv.) นี้ แบ่งออกเป็น 2 รูปแบบได้แก่

4.2.1.1 การแปลแบบมีคำแยกประเภท หรือหน่วยนามบอกลักษณะ

4.2.1.2 การแปลแบบไม่มีคำแยกประเภท หรือหน่วยนามบอกลักษณะ

การแปลครบความ	จำนวน	ร้อยละ
4.2.1.1 การแปลแบบมีคำแยกประเภท หรือหน่วยนามบอกลักษณะ		
4.2.1.1.1 มีคำแยกประเภท “อย่าง”	280	44.73
4.2.1.1.2 มีคำแยกประเภท “เสียง”	126	20.13
4.2.1.1.3 มีหน่วยนามบอกลักษณะ “ด้วย”	18	2.88
4.2.1.2 การแปลแบบไม่มีคำแยกประเภท หรือหน่วยนามบอกลักษณะ		
4.2.1.2.1 กริยาเกี่ยวกับการพูด + วิเศษณ์ / กริยา / วลี, สำนวน / วลีที่เป็นความปฏิเสธ	53	8.47
4.2.1.2.2 กริยาเกี่ยวกับการพูด + คำซ้ำ	149	23.8
รวม	626	100

ตารางที่ 5: การแปล Reporting Clauses (said + adv.) แบบครบความ

ตารางข้างต้นแสดงกลวิธีการแปล Reporting Clauses (said + adv.) ครบความ แบ่งเป็นการแปลแบบมีคำแยกประเภท หรือหน่วยนามบอกลักษณะ และการแปลแบบไม่มีคำแยกประเภทหรือหน่วยนามบอกลักษณะ โดยการแปลแบบมีคำแยกประเภท หรือหน่วยนามบอกลักษณะมีรูปภาษาในการแปล 3 แบบคือ มีคำบอกประเภท “อย่าง” มีคำบอกประเภท “เสียง” และมีหน่วยนามบอกลักษณะ “ด้วย” ส่วนการแปลแบบไม่มีคำแยกประเภทหรือหน่วยนามบอกลักษณะมีรูปภาษาในการแปล 2 แบบคือ กริยาเกี่ยวกับการพูด + คำขยาย และ กริยาเกี่ยวกับการพูด + คำซ้ำ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.2.1.1 การแปลแบบมีคำแยกประเภท หรือหน่วยนามบอกลักษณะ คือมีคำแยกประเภท หรือ หน่วยนามบอกลักษณะคั่นระหว่างคำกริยาหลัก (พูด หรือคำกริยาเกี่ยวกับการพูด) และคำที่ขยายกริยาหลัก มีรูปภาษาในการแปล 3 แบบคือ มีคำแยกประเภท “อย่าง” มีคำแยกประเภท “เสียง” และมีหน่วยนามบอกลักษณะ “ด้วย”

ทั้งนี้ พบการแปลที่ใช้คำว่า “โดย” 1 ตัวอย่าง ทั้งนี้ เมื่ออยู่หน้าคำขยายกริยา โดย ช่วยเน้นความหมายของคำขยายนั้น มีความหมายคล้ายคำว่าอย่าง อาจเทียบให้เห็นได้ เช่น เรื่องนี้ เขาพิจารณาโดยรอบคอบ กับ เรื่องนี้เขาพิจารณาอย่างรอบคอบ (นววรรณ, 2527: 102) จึงรวมการแปลลักษณะนี้ไว้ในกลุ่มเดียวกับการแปลแบบมีคำแยกประเภท “อย่าง”

4.2.1.1.1

กริยาเกี่ยวกับการพูด + อย่าง + {
 विशेषณ์ / กริยา /
 คำซ้ำ / วลี, สำนวน /
 วลีที่เป็นความปฏิเสธ

เช่น   พูด   อย่าง   มีความสุข

ตัวอย่างประโยคที่แปลแบบมีคำแยกประเภท “อย่าง”

ตัวอย่างที่ 1

ต้นฉบับ : 'You've forgotten the magic word,' said Harry irritably.

ฉบับแปล : “นายลืมคำพูดวิเศษซะแล้ว” แฮร์รี่ตอบอย่างหงุดหงิด
 (แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

ตัวอย่างนี้ผู้แปลแปลโดยใช้คำแยกประเภท “อย่าง” มาคั่นระหว่างกริยาหลัก said ซึ่งแปลว่า “ตอบ” และกริยาวิเศษณ์ irritably ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยด้วยคำวิเศษณ์ “หงุดหงิด”

ตัวอย่างที่ 2

ต้นฉบับ : 'School gov'nors have bin told, o' course,' said Hagrid miserably.

ฉบับแปล : “มีคนเอาเรื่องนี้ไปบอกคณะกรรมการโรงเรียนแล้วแหละ” แฮกริด
พูดอย่างเศร้าสร้อย
 (แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังชื่อกุล)

ตัวอย่างนี้ผู้แปลแปลโดยใช้คำแยกประเภท “อย่าง” มาคั่นระหว่างกริยาหลัก said ซึ่งแปลว่า “พูด” และกริยาวิเศษณ์ miserably ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยด้วยคำกริยา “เศร้าสร้อย”

ตัวอย่างที่ 3

ต้นฉบับ : 'Then Harry Potter leaves Dobby no choice,' said the elf sadly.

ฉบับแปล : “งั้นแฮร์รี่ พอตเตอร์ก็ทำให้ด็อบบี้ไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว” เอลฟ์บอก
อย่างเศร้า ๆ

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

ตัวอย่างนี้ผู้แปลแปลโดยใช้คำแยกประเภท “อย่าง” มาคั่นระหว่างกริยาหลัก said ซึ่งแปลว่า “บอก” และกริยาวิเศษณ์ sadly ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยด้วยคำซ้ำ “เศร้า ๆ”

ตัวอย่างที่ 4

ต้นฉบับ : ‘Er – hello,’ said Harry nervously.

ฉบับแปล : “เอ่อ – สวัสดี” แฮร์รี่เอ่ยขึ้นอย่างหวาด ๆ

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

ตัวอย่างนี้ผู้แปลแปลโดยใช้คำแยกประเภท “อย่าง” มาคั่นระหว่างกริยาหลัก said ซึ่งแปลว่า “เอ่ยขึ้น” และกริยาวิเศษณ์ nervously ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยด้วยคำซ้ำ “หวาด ๆ”

ตัวอย่างที่ 5

ต้นฉบับ : ‘Yeah, reckon so,’ said Harry casually.

ฉบับแปล : “ฮือ คงเป็นมั้ง” แฮร์รี่ตอบอย่างสบายอารมณ์

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังช่อกุล)

ตัวอย่างนี้ผู้แปลแปลโดยใช้คำแยกประเภท “อย่าง” มาคั่นระหว่างกริยาหลัก said ซึ่งแปลว่า “ตอบ” และกริยาวิเศษณ์ casually ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยด้วยวลี “สบายอารมณ์”

ตัวอย่างที่ 6

ต้นฉบับ : ‘Well, I hope he's up to it,’ said Ron doubtfully.

ฉบับแปล : “ก็หวังว่าเขาคงเหมาะสมกับตำแหน่งนะ” รอนพูดอย่างไม่ค่อย
แน่ใจ

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังช่อกุล)

ตัวอย่างนี้ผู้แปลแปลโดยใช้คำแยกประเภท “อย่าง” มาคั่นระหว่างกริยาหลัก said ซึ่งแปลว่า “พูด” และกริยาวิเศษณ์ doubtfully ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยด้วยวลีที่เป็นความปฏิเสธ “ไม่แน่ใจ”

ตัวอย่างที่ 7

ต้นฉบับ : 'Fortuna Major,' said Harry listlessly.

ฉบับแปล : “ฟอร์จูน่า เมเจอร์” แฮร์รี่ตอบอย่างไร้อารมณ์

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังซื่อกุล)

ตัวอย่างนี้ผู้แปลแปลโดยใช้คำแยกประเภท “อย่าง” มาคั่นระหว่างกริยาหลัก said ซึ่งแปลว่า “ตอบ” และกริยาวิเศษณ์ listlessly ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยด้วยวลีที่เป็นความปฏิเสธ “ไร้อารมณ์”

4.2.1.1.2

กริยาเกี่ยวกับการพูด + เสียง + วิเศษณ์ / คำซ้ำ

เช่น

พูด

เสียง

ดัง

ตัวอย่างประโยคที่แปลแบบมีคำแยกประเภท “เสียง”

ตัวอย่างที่ 1

ต้นฉบับ : 'Like I wanted to come,' said Harry coldly.

ฉบับแปล : “คิดว่าผมอยากไปนั่นหรืออะ” แฮร์รี่ตอบเสียงเย็นชา

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังซื่อกุล)

ตัวอย่างนี้ผู้แปลแปลโดยใช้คำแยกประเภท “เสียง” มาคั่นระหว่างกริยาหลัก said ซึ่งแปลว่า “ตอบ” และกริยาวิเศษณ์ coldly ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยด้วยคำวิเศษณ์ “เย็นชา”

ตัวอย่างที่ 2

ต้นฉบับ : 'Did Lucius Malfoy buy anything?' said Mr. Weasley sharply behind them.

ฉบับแปล : “ลูเชียส มัลฟอยซื้ออะไรหรือเปล่า” นายวีสลีย์ถามเสียงเข้มทันทีมาจากข้างหลัง

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

ตัวอย่างนี้ผู้แปลแปลโดยใช้คำแยกประเภท “เสียง” มาคั่นระหว่างกริยาหลัก said ซึ่งแปลว่า “ถาม” และกริยาวิเศษณ์ sharply ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยด้วยคำวิเศษณ์ “เข้ม”

ตัวอย่างที่ 3

ต้นฉบับ : 'Arthur, the truth would terrify him!' said Mrs Weasley shrilly.

ฉบับแปล : "อาเธอร์ ความจริงจะทำให้แกตกใจกลัว!" นางวีสลีย์เสียงเสียว

แหลม

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังชื่อกุล)

ตัวอย่างนี้ผู้แปลแปลโดยใช้คำแยกประเภท “เสียง” มาคั่นระหว่างกริยาหลัก said ซึ่งแปลว่า “เสียง” และกริยาวิเศษณ์ shrilly ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยด้วยคำวิเศษณ์ “แหลม”

ตัวอย่างที่ 4

ต้นฉบับ : 'Dobby heard tell,' he said hoarsely, 'that Harry Potter met the Dark lord for a second time, just weeks ago ... that Harry Potter escaped yet again.'

ฉบับแปล : “ด็อบบี้ได้ยินว่าแฮร์รี่ พอตเตอร์ได้พบเจ้าแห่งความมืดเป็นหนที่สองเมื่อไม่กี่อาทิตย์ที่ผ่านมา...” มันพูดเสียงแหบ ๆ “แล้วแฮร์รี่ พอตเตอร์ก็รอดมาได้อีกครั้ง”

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

ตัวอย่างนี้ผู้แปลแปลโดยใช้คำแยกประเภท “เสียง” มาคั่นระหว่างกริยาหลัก said ซึ่งแปลว่า “พูด” และกริยาวิเศษณ์ hoarsely ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยด้วยคำซ้ำ “แหบ ๆ”

ตัวอย่างที่ 5

ต้นฉบับ : 'What d'you want me to do? said Lockhart weakly, 'I don't know where the Chamber of Secrets is. There's nothing I can do,'

ฉบับแปล : “เธอจะให้ฉันทำอะไร” เขาถามเสียงอ่อยๆ “ฉันไม่รู้ว่าจะทำอะไร
ความลับนั้นอยู่ที่ไหน ไม่มีอะไรที่ฉันจะทำได้หรอก”
(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

ตัวอย่างนี้ผู้แปลแปลโดยใช้คำแยกประเภท “เสียง” มาคั่นระหว่างกริยาหลัก said ซึ่ง
แปลว่า “ถาม” และกริยาวิเศษณ์ weakly ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยด้วยคำซ้ำ “อ่อย ๆ”

ตัวอย่างที่ 6

ต้นฉบับ : 'He did,' said Fudge heavily.
ฉบับแปล : ใช้ พุดเสียงหนัก ๆ
(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังช่อกุล)

ตัวอย่างนี้ผู้แปลแปลโดยใช้คำแยกประเภท “เสียง” มาคั่นระหว่างกริยาหลัก said ซึ่ง
แปลว่า “พุด” และกริยาวิเศษณ์ heavily ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยด้วยคำซ้ำ “หนัก ๆ”

4.2.1.1.3

กริยาเกี่ยวกับการพุด + $\left. \begin{array}{l} \text{ด้วยเสียง} \\ \text{ด้วยน้ำเสียง} \\ \text{ด้วยความ} \\ \text{ด้วยท่าทาง} \\ \text{ด้วยท่วงท่า} \end{array} \right\} + \text{วิเศษณ์ / กริยา /}$
 $\left. \begin{array}{l} \text{วลี, ส่วน} \\ \text{วลีที่เป็นความปฏิเสธ} \end{array} \right\}$

เช่น พุด ด้วยท่าทาง เอาจริงเอาจัง

ตัวอย่างประโยคที่แปลโดยใช้หน่วยนามบอกลักษณะ (“ด้วย” + คำนาม)

ตัวอย่างที่ 1

ต้นฉบับ : 'Crystal-gazing is a particularly refined art,' she said dreamily.
ฉบับแปล : “วิชาดูดแก้วเป็นศิลปะอันประณีตอย่างยิ่ง” เธอพุดด้วยเสียงเคลิ้ม
ฝัน
(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังช่อกุล)

ตัวอย่างที่ 2

ต้นฉบับ : 'It's because of you, Perce,' said George seriously.

ฉบับแปล : “เป็นเพราะนายหรือไงนี่แหละ เพิร์ซ” ยอร์ชบอกด้วยเสียงจริงจัง
(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังช่อกุล)

ตัวอย่างที่ 3

ต้นฉบับ : 'And so you met Tom Riddle,' said Dumbledore thoughtfully.

ฉบับแปล : “แล้วเธอก็ได้พบทอม ริตเดิ้ล” ดัมเบิลดอร์กล่าวด้วยน้ำเสียงครุ่นคิด
(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

ตัวอย่างที่ 4

ต้นฉบับ : 'This is a gnome,' he said grimly.

ฉบับแปล : “นี่ไงตัวโนม” เขาบอกด้วยน้ำเสียงฟังน่ากลัว
(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

ตัวอย่างที่ 5

ต้นฉบับ : 'Percy!' said Ron angrily.

ฉบับแปล : “เพอร์ซี่!” รอนร้องด้วยความโกรธ
(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

ตัวอย่างที่ 6

ต้นฉบับ : 'No one knows how he got out of Azkaban,' said Ron uncomfortably.

ฉบับแปล : “ไม่มีใครรู้ว่าเขาหลุดออกจากคุกอซคาบันได้อย่างไร” รอนพูดด้วยความไม่สบายใจ
(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังช่อกุล)

ตัวอย่างที่ 7

ต้นฉบับ : 'It's all Malfoy's fault, Hagrid!' said Hermione earnestly.

ฉบับแปล : “เป็นความผิดของมัลฟอยต่างหากค่ะ แฮกริด” เฮอร์ไมโอนี่พูด
ด้วยท่าทางเอาจริง

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอซคาบัน แปลโดยวาลีพร หวังช่อกุล)

ตัวอย่างที่ 8

ต้นฉบับ : ‘Can’t hear a thing,’ he said tensely.

ฉบับแปล : “ไม่ได้ยินอะไรเลย” เขาบอกด้วยท่าทางเคร่งเครียด

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

ตัวอย่างที่ 9

ต้นฉบับ : ‘Thank you, Harry,’ said Lockhart graciously, while they waited for a long line of Hufflepuffs to pass, ‘I’ mean, we teachers have quite enough to be getting on with, without walking students to classes and standing guard all night...’

ฉบับแปล : “ขอบใจมาก แฮร์รี่” ล็อกฮาร์ทตอบด้วยท่วงท่าเป็นสง่าระหว่างที่พวกเขาคอยให้แถวยาวของพวกฮัฟเฟิลพัฟผ่านไปก่อน “ฉันหมายความว่าพวกอาจารย์มีอะไรต้องทำมากพออยู่แล้วนะ นอกเหนือจากพานักเรียนไปส่งตามชั้นเรียน แล้วยืนเฝ้ายามตอนกลางคืน...”

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

4.2.1.2 แปลโดยไม่มีคำแยกประเภท หน่วยนามบอกลักษณะ หรือคำเชื่อมใด ๆ

คั่นระหว่างคำกริยาหลัก (พูด หรือคำกริยาเกี่ยวกับการพูด) และคำที่ขยายกริยาหลัก หรือคำขยายอยู่ต่อจากกริยาหลักเลยนั่นเอง มีรูปภาษาแบ่งออกเป็น 2 แบบคือ กริยาเกี่ยวกับการพูด + วิเศษณ์ / กริยา / วลี, สำนวน / วลีที่เป็นความปฏิเสธ และ กริยาเกี่ยวกับการพูด + คำซ้ำ

4.2.1.2.1

กริยาเกี่ยวกับการพูด + วิเศษณ์ / กริยา / วลี, สำนวน
วลีที่เป็นความปฏิเสธ

เช่น

พูด

ทันที

ตัวอย่างประโยคที่แปลแบบ กริยาเกี่ยวกับการพูด + วิเศษณ์ / กริยา / วลี,สำนวน / วลี
ที่เป็นความปฏิเสธ

ตัวอย่างที่ 1

ต้นฉบับ : 'I've heard you hate those Muggles you live with,' said Ernie swiftly.

ฉบับแปล : “ฉันได้ยินมาว่านายเกลียดพวกมักเกิ้ลที่นายอยู่ด้วย” เออร์นี่สวนกลับทันที

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

ตัวอย่างที่ 2

ต้นฉบับ : 'I think you've had enough to drink, Hagrid,' said Hermione firmly.

ฉบับแปล : “หนูว่าคุณดื่มมากพอแล้วนะคะ แฮกริด” เฮอร์มีนี่พูดขึงขัง

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังช่อกุล)

ตัวอย่างที่ 3

ต้นฉบับ : 'One wrong move, Peter,' said Lupin threateningly, ahead.

ฉบับแปล : “ขยับผิดทำนิดเดียวนะ ปีเตอร์” ลูปีนพูดขู่อยู่ข้างหน้า

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังช่อกุล)

ตัวอย่างที่ 4

ต้นฉบับ : 'Potter,' said Madam Pomfrey soothingly, 'it's all right.

ฉบับแปล : “พอตเตอร์” มาตามพอมฟรีย์พูดปลอบโยน “ไม่เป็นไรแล้วละ”

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังช่อกุล)

ตัวอย่างที่ 5

ต้นฉบับ : Ron bit his lip, then said tentatively, 'You met Hagrid down Knockturn Alley, didn't you, Harry?'

ฉบับแปล : รอนกัดริมฝีปาก แล้วถามเชิงขอความเห็นว่า “นายเจอแฮกริดที่ตรอกน็อกเทิร์นไช้ไหม แฮร์รี่”

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

ตัวอย่างที่ 6

ต้นฉบับ : 'Forget it, Harry,' said George bracingly.

ฉบับแปล : "ลืมมันซะเถอะ แฮร์รี่" จอร์จพูดเป็นทำนองปลอบ

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังซื่อกุล)

ตัวอย่างที่ 7

ต้นฉบับ : 'At least no one on the Gryffindor team had to buy their way in,' said Hermione sharply.

ฉบับแปล : "อย่างน้อยคนในทีมกริฟฟินดอร์ก็ไม่มีใครต้องจ่ายเงินซื้อตำแหน่งเข้ามาเป็นผู้เล่นในทีมหรอก" เฮอร์ไมโอนี่วิจารณ์ตรงไปตรงมา

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

ตัวอย่างที่ 8

ต้นฉบับ : 'I'm allowed to walk across the grounds,' he said pointedly.

ฉบับแปล : "เขาอนุญาตให้ฉันเดินผ่านสนามได้น่า" เด็กชายพูดชัดถ้อยชัดคำ

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังซื่อกุล)

ตัวอย่างที่ 9

ต้นฉบับ : 'Oh, yes,' said Hermione vaguely, but she packed all the books back into her bag just the same.

ฉบับแปล : "อ้อ ใช่" เฮอร์ไมโอนี่ตอบไม่เต็มเสียง แต่ก็เก็บหนังสือทั้งหมดกลับเข้ากระเป๋าอย่างเดิม

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังซื่อกุล)

4.2.1.2.2

กริยาเกี่ยวกับการพูด + คำซ้ำ

เช่น

พูด

ซ้ำ ๆ

ตัวอย่างประโยคที่แปลแบบ กริยาเกี่ยวกับการพูด + คำซ้ำ

ตัวอย่างที่ 1

ต้นฉบับ : 'You know, it rings a sort of bell,' said Ron slowly.

ฉบับแปล : "ฉันจำได้ราง ๆ" รอนบอกซ้ำ ๆ

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

ตัวอย่างที่ 2

ต้นฉบับ : 'Like trying to go after Black,' said Ron sharply.

ฉบับแปล : "เช่นพยายามไปตามล่าแบล็กนัสนะสิ" รอนพูดห้วน ๆ

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัศวิน แปลโดยวลีพร หวังช่อกุล)

ตัวอย่างที่ 3

ต้นฉบับ : 'It won't come until it is called,' said Riddle calmly.

ฉบับแปล : "มันไม่มาหรอกจนกว่าจะถูกเรียก" ริคเดิ้ลบอกเรียบ ๆ

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

ตัวอย่างที่ 4

ต้นฉบับ : 'Harry,' said Mr Weasley quietly, 'come over here a moment.'

ฉบับแปล : "แฮร์รี่" นายวิสลีย์พูดค่อย ๆ "มาทางนี้หน่อยซิ"

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัศวิน แปลโดยวลีพร หวังช่อกุล)

ตัวอย่างที่ 5

ต้นฉบับ : 'Dad,' said Ron simply.

ฉบับแปล : "พ่อบอก" รอนตอบง่าย ๆ

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัศวิน แปลโดยวลีพร หวังช่อกุล)

4.2.2 การแปลสื่อความ (Communicative Translation)

คือการแปลที่มีรูปแบบ (form) ในการถ่ายทอดภาษาแตกต่างกันไปจากรูปแบบที่ใช้ในต้นฉบับ ไม่เคร่งครัดในด้านโครงสร้างทางภาษา ลำดับการเสนอความคิด หรือการเรียงลำดับ

คำ จึงอาจมีการปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางไวยากรณ์ เช่น อาจมีการใช้วลีหรือประโยคแทนคำ การละคำที่มีความหมายซ้ำ เพื่อให้บทแปลมีความเป็นธรรมชาติ เป็นที่ยอมรับและเข้าใจแก่ ผู้อ่านได้ง่าย ในการแปล Reporting Clauses (said + adv.) นี้หมายถึงการแปลที่ไม่ได้ เรียงลำดับคำตามต้นฉบับ การแปลโดยใช้กริยาเกี่ยวกับการพูดคำเดียว และการแปลเฉพาะ กริยาวิเศษณ์ โดยแบ่งรูปแบบการแปลได้ดังแสดงในตารางต่อไปนี้

การแปลสื่อความ	จำนวน	ร้อยละ
4.2.2.1 เรียงลำดับการเสนอความคิดต่างจากต้นฉบับ		
4.2.2.1.1 กริยา / วิเศษณ์ + กริยา / คำนามเกี่ยวกับการพูด	44	53.66
4.2.2.1.2 คำนาม + วิเศษณ์	2	2.44
4.2.2.2 ใช้คำกริยาเกี่ยวกับการพูดคำเดียว	21	25.60
4.2.2.3 แปลเฉพาะคำกริยาวิเศษณ์	15	18.29
รวม	82	100

ตารางที่ 6: การแปล Reporting Clauses (said + adv.) แบบสื่อความ

ตารางข้างต้นแสดงรูปแบบของการแปลสื่อความ พบทั้งหมด 82 ครั้ง โดยแบ่งเป็น 3 รูปแบบหลัก ๆ คือ 4.2.2.1 เรียงลำดับการเสนอความคิดต่างจากต้นฉบับ มีรูปภาพ 2 แบบคือ กริยาหรือคำวิเศษณ์ + กริยาหรือคำนามเกี่ยวกับการพูด และคำนาม + คำวิเศษณ์ โดยแบบแรกพบจำนวน 44 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 53.66 แบบหลังพบ 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.44 2. การแปลเป็นกริยาเกี่ยวกับการพูดคำเดียว พบจำนวน 21 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.60 และ 3. การแปลเฉพาะคำกริยาวิเศษณ์ พบจำนวน 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.29 ซึ่งจะได้อธิบายการแปลแต่ละรูปแบบพร้อมยกตัวอย่างประกอบต่อไป

4.2.2.1 เรียงลำดับการเสนอความคิดต่างจากต้นฉบับ

คือการแปลโดยเรียงลำดับการเสนอความคิดต่างจากต้นฉบับ กล่าวคือ ไม่ได้แปลกริยาหลัก said แล้วตามด้วยกริยาวิเศษณ์ที่ขยายกริยาหลัก แต่ปรับโครงสร้างใหม่เพื่อความเป็นธรรมชาติของภาษาแปล โดยมี 2 รูปแบบคือ กริยาหรือวิเศษณ์ + กริยาหรือคำนามเกี่ยวกับการพูด และ คำนาม + วิเศษณ์

ตัวอย่างที่ 5

ต้นฉบับ : 'You, boy,' she said suddenly to Neville, who almost popped off his pouffe, 'is your grandmother well?'

ฉบับแปล : "เธอนั้นนะ..." จู่ ๆ เธอพูดกับเนวิลล์ ทำเอาเด็กชายแทบพลัดตกจากเบาะ "คุณยายของเธอสบายดีหรือ"

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังซื่อกุล)

4.2.2.1.2

คำนาม + วิเศษณ์

เช่น เสียงของเขา แหบห้าว

ตัวอย่างประโยคที่แปลแบบ คำนาม + วิเศษณ์

ตัวอย่างที่ 1

ต้นฉบับ : 'I thought you'd come and help your friend,' he said hoarsely.

ฉบับแปล : "คิดอยู่แล้วว่าเธอต้องมาช่วยเพื่อน" เสียงของเขาแหบห้าว

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังซื่อกุล)

ตัวอย่างนี้เป็นการแปลที่เปลี่ยนกริยา said ให้เป็นคำนาม โดยใช้คำแยกประเภท 'เสียง' ตามด้วยคำบอกความเป็นเจ้าของ เมื่อพิจารณาบริบทแล้ว ประโยคที่ต่อจากประโยคนี้คือ His voice sounded as though he had long ago lost the habit of using it. (ราวกับนานแสนนานแล้วที่ไม่ได้ใช้เสียงพูด) ซึ่งพูดถึงเสียงพูดของเขา จึงเข้าใจได้ว่าผู้แปลแปลวิธีนี้เพื่อให้บทแปลมีความต่อเนื่องเป็นธรรมชาติ

ตัวอย่างที่ 2

ต้นฉบับ : 'How thick would Harry have to be, to go looking for a nutter who wants to kill him?' said Ron shakily.

ฉบับแปล : "แฮร์รี่ต้องโง่เง่ามากเลยล่ะถ้าจะออกไปตามหาคนบ้าที่อยากจะฆ่าเขา" รอนเสียงสั่น

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังซื่อกุล)

ตัวอย่างนี้น่าจะมาจาก “พูดเสียงสั้น” แต่ผู้แปลตัดออกเหลือเพียง “เสียงสั้น” ซึ่งเป็นการเปลี่ยนนกริยา said ให้เป็นคำนาม เมื่อพิจารณาบริบทแล้ว เป็นตอนที่แฮร์รี่นำเรื่องที่ซีเรียส แบล็กหนีออกมาจากคุกเพื่อตามหาเขา มาเล่าให้รอนและเฮอร์ไมโอนี่ฟัง เมื่อทั้งสองได้ฟังก็รู้สึกตกใจ ประโยคตัวอย่างนี้รอนเป็นผู้พูด และประโยคที่ตามมาคือ They were taking the news worse than Harry had expected. (ทั้งคู่รับรู้ข่าวนี้ด้วยอาการหนักหนาเกินกว่าที่แฮร์รี่คาดคิดไว้) ซึ่งบรรยายลักษณะอาการของรอนและเฮอร์ไมโอนี่ ฉะนั้นจึงเข้าใจได้ว่าผู้แปลแปลวิธีนี้เพื่อต้องการเน้นลักษณะเสียงของรอน เพื่อให้เข้ากับเนื้อความของประโยคที่ตามมานั่นเอง

4.2.2.2 ใช้คำกริยาเกี่ยวกับการพูดคำเดียว

ตัวอย่างประโยคที่แปลโดยใช้คำกริยาเกี่ยวกับการพูดคำเดียว

ตัวอย่างที่ 1

ต้นฉบับ : ‘Good job, too,’ said Mrs. Weasley briskly.

ฉบับแปล : “พ่อทำงานดีด้วยจ๊ะ” นางวีลีย์ตัดบท

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวสิพร หวังช่อกุล)

ตัวอย่างที่ 2

ต้นฉบับ : ‘Come on,’ Ron said cajolingly, giving the steering wheel a little shake, ‘nearly there, come on -’

ฉบับแปล : “ดี ๆ น้า” รอนอ่อนหวาน พลางเขย่าพวงมาลัยเบา ๆ “จนถึงแล้ว นานะ – “

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

ตัวอย่างที่ 3

ต้นฉบับ : ‘Yer a mess!’ said Hagrid gruffly, brushing soot off Harry so forcefully he nearly knocked him into a barrel of dragon dung outside an apothecary’s ‘Skulkin’ arpimd Lmpcltirm Alley, I dunno – dodgy place; Harry- don’t want no one ter see yeh down there-’

ฉบับแปล : “เธอดูสกปรกจัง!” แฮกริดบ่น ช่วยบัดดี้ไถ่จากตัวแฮร์รี่แรง ๆ จนเกือบทำให้เขาล้มลงไปในถังมูลม้าที่ตั้งอยู่หน้าร้านขายยาแผนโบราณ “ไปเดินท่อม ๆ อยู่แถวตรอกนอกเคิร์นนันไต่ยั้งใจ – เป็นที่ต้องหลีกเลียงสุด ๆ – ไม่อยากให้ใครเห็นเธอไปทีนั้นร็อก –“

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

ตัวอย่างที่ 4

ต้นฉบับ : 'He seems a very good teacher,' said Hermione approvingly.

ฉบับแปล : “ดูเขาเป็นครูที่ดีมากเลยนะ” แฮร์รี่ไม่โอ้เออออไปด้วย

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังชื่อกุล)

ตัวอย่างที่ 5

ต้นฉบับ : 'What did you do?' she said fiercely.

ฉบับแปล : “เธอทำอะไรนะ” แฮร์รี่ไม่โอ้เอ็ด

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังชื่อกุล)

4.2.2.3

แปลเฉพาะคำกริยาวิเศษณ์

คือการเลือกแปลเฉพาะกริยาวิเศษณ์ที่ขยายกริยา said อย่างเดียว โดยละไม่แปลกริยา said กลวิธีนี้เรียกว่า Transposition เป็นกลวิธีการแปลหนึ่งที่น่าเสนอโดย Vinay และ Darbelnet (1995: 36) คือการแทนที่ประเภทของคำแบบหนึ่งด้วยคำอีกประเภทหนึ่ง โดยที่ความหมายไม่เปลี่ยนแปลง ในที่นี้คือการปรับกริยาวิเศษณ์ที่ขยาย said ให้มาเป็นกริยาหลัก

ตัวอย่างประโยคที่แปลเฉพาะคำกริยาวิเศษณ์

ตัวอย่างที่ 1

ต้นฉบับ : 'Have you ever seen spiders act like that?' said Hermione wonderingly.

ฉบับแปล : “เธอเคยเห็นแมงมุมทำอะไรแบบนี้ไหม” แฮร์รี่ไม่โอ้สงสัย

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

ตัวอย่างที่ 2

ต้นฉบับ : 'He always seems so nice, though,' said Hannah uncertainly,
'and, well, he's the one who made You Know Who disappear.

ฉบับแปล : “แต่เขาดูน่ารักออก” แชนนาห์ไม่แน่ใจ “แล้วเขาเป็นคนที่ทำให้คนที่เรอก็รู้ว่าใครหายไปด้วย

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

ตัวอย่างที่ 3

ต้นฉบับ : 'Did you see that?' said Harry excitedly.

ฉบับแปล : “อาจารย์เห็นไหมอะ” แฮร์รี่ตื่นเต้น

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังช่อกุล)

ตัวอย่างที่ 4

ต้นฉบับ : 'Coincidence,' said Hermione airily, pouring herself some
pumpkin juice.

ฉบับแปล : “บังเอิญนะ” เฮอร์ไมนีไม่ทู่ซึ้ง พลองรินน้ำฟักทอง

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังช่อกุล)

ตัวอย่างที่ 5

ต้นฉบับ : 'Didn't you see what they looked like?' said Hermione eagerly.

ฉบับแปล : “เธอไม่เห็นหรือว่าเขาหน้าตาเป็นยังไง” เฮอร์ไมนีอยากรู้

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังช่อกุล)

4.2.3 การแปลอิสระ (Free Translation)

คือการแปลที่มุ่งสื่อเนื้อหาเป็นหลัก ไม่คำนึงถึงการรักษารูปแบบการนำเสนอ และโครงสร้างภาษาอย่างในต้นฉบับ มีการเติมคำอธิบายส่วนที่ผู้แปลคิดว่าจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่ายขึ้นหรือการละไม่แปลในส่วนที่ผู้แปลเห็นว่าเป็นที่เข้าใจอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องแปล การแปล Reporting Clauses (said + adv.) แปลอิสระ ผู้วิจัยพบรูปแบบการแปลดังแสดงในตารางดังนี้

การแปลอิสระ	จำนวน	ร้อยละ
4.2.3.1 การเติมคำอธิบาย	5	71.43
4.2.3.2 การละไม่แปล		
4.2.3.2.1 การละไม่แปลบางส่วน (แปลเฉพาะคำกริยาหลัก said)	1	14.29
4.2.3.2.2 การละไม่แปลทั้งหมด	1	14.29
รวม	7	100

ตารางที่ 7: การแปล Reporting Clauses (said + adv.) แบบอิสระ

ตารางข้างต้นแสดงรูปแบบการแปลอิสระ พบทั้งหมด 7 ครั้ง ประกอบด้วย 2 รูปแบบหลัก ๆ คือ 1. การเติมคำอธิบาย พบจำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 71.43 และ 2. การละไม่แปล แบ่งเป็น 2.1 การละไม่แปลบางส่วน หรือแปลเฉพาะคำกริยาวิเศษณ์ (adv.) จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.29 และ 2.2 การละไม่แปลทั้งหมด จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.29 มีรายละเอียดการแปลแต่ละแบบ พร้อมตัวอย่างประกอบดังนี้

4.2.3.1

เติมคำอธิบาย

ตัวอย่างประโยคที่แปลแบบเติมคำอธิบาย

ตัวอย่างที่ 1

ต้นฉบับ : I'm Colin Creevey,' he said breathlessly, taking a tentative step forward.

ฉบับแปล : ผมชื่อคอลิน ครีฟวีย์” เขาพูดอย่างรวดเร็วยุ่แทบไม่หายใจ แล้วก้าวเข้ามาหาทันที

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

จากตัวอย่าง ผู้แปลเติมคำอธิบาย “อย่างรวดเร็วยุ่” เข้ามาเพื่อสื่อความหมายของกริยาวิเศษณ์ breathlessly ให้ชัดเจนว่า “แทบไม่หายใจ” หมายความว่าอย่างไร สาเหตุที่ผู้แปลเติมคำอธิบายนี้อาจเนื่องจากเห็นว่ากริยาวิเศษณ์คำนี้ เมื่อแปลตามความหมายของคำเป็นภาษาไทย อาจทำให้ผู้อ่านอ่านแล้วไม่เข้าใจความหมายในทันที จึงต้องช่วยผู้อ่านโดยการเติมความหมายที่ได้จากการตีความบริบทเข้ามา

ตัวอย่างที่ 2

ต้นฉบับ : and Mr. Borgin said quickly, ‘No offence, sir no offence meant-
ฉบับแปล : มิสเตอร์บอร์เจินรีบพูดกลบเกลื่อนว่า “ขอประทานโทษครับ ผม
ไม่ได้ตั้งใจจะหมายความอย่างนั้น –“
(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

จากตัวอย่าง ผู้แปลเติมคำอธิบาย “กลบเกลื่อน” เข้ามา เมื่อพิจารณาบริบท
ก่อนหน้า มิสเตอร์บอร์เจิน ผู้พูดประโยคนี้ได้พูดบางอย่างกับคู่สนทนา ซึ่งตัวเขาเองคิด
ว่าสิ่งที่พูดไปนั้นเป็นคำชม แต่เมื่อคู่สนทนาได้ย้อนกลับไม่คิดเช่นนั้น จึงเกิดความไม่
พอใจและพูดประชดเขากลับมา จากนั้นมิสเตอร์บอร์เจินจึงพูดประโยคในตัวอย่างนี้
ออกมา จึงทำให้เข้าใจได้ว่าผู้แปลเติมคำอธิบาย “กลบเกลื่อน” เข้ามาเพื่อบอกเจตนา
ของผู้พูดให้ชัดเจนว่าพูดเพื่ออะไร ซึ่งถึงแม้ความหมายนี้จะไม่มีในตัวบท แต่ก็สามารถ
ตีความได้จากบริบทสถานการณ์ที่กล่าวมาข้างต้น อีกทั้งเมื่ออ่านแล้วทำให้ได้อรรถรส
ยิ่งขึ้นอีกด้วย

ตัวอย่างที่ 3

ต้นฉบับ : ‘Yes,’ he said dramatically.
ฉบับแปล : “ใช่แล้ว” เขาพูดทำสู่มทำเสียงแบบเล่นละครให้ดูตื่นเต้น
(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

จากตัวอย่าง ผู้แปลเติมคำอธิบาย “ให้ดูตื่นเต้น” เข้ามาเพื่อสื่อความหมายของ
กริยาวิเศษณ์ dramatically ให้ชัดเจนว่า “ทำสู่มทำเสียงแบบเล่นละคร” หมายความว่า
อย่างไร สาเหตุที่ผู้แปลเติมคำอธิบายนี้อาจเนื่องจากกริยาวิเศษณ์คำนี้ เมื่อแปลตาม
ความหมายของคำ ผู้อ่านอ่านแล้วอาจไม่สามารถเข้าใจความหมายในทันที จึงต้องช่วย
ผู้อ่านโดยการเติมความหมายที่ตีความเข้ามา

ตัวอย่างที่ 4

ต้นฉบับ : ‘I don’t really understand Quidditch,’ said Colin breathlessly.
ฉบับแปล : “ผมไม่เข้าใจเกมควิดดิชหรอกฮะ” คอลินพูดต่อไปอย่างแทบจะลืม
หายใจ

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

จากตัวอย่าง ผู้แปลเติมคำอธิบาย “ต่อไป” เข้ามาเพื่ออธิบายเหตุผลของกริยาวิเศษณ์ *breathlessly* ให้ชัดเจนว่าเหตุใดจึงพูด “อย่างแทบจะลืมหายใจ” สาเหตุที่ผู้แปลเติมคำอธิบายนี้อาจเนื่องจากเห็นว่ากริยาวิเศษณ์คำนี้ หากแปลตามความหมายของคำเพียงอย่างเดียว อาจทำให้ผู้อ่านอ่านแล้วไม่เข้าใจหรือรู้สึกคลุมเครือ จึงต้องช่วยผู้อ่าน โดยการเติมความหมายที่ได้จากการตีความบริบทเข้ามา

ตัวอย่างที่ 5

ต้นฉบับ : ‘Don't move, Potter,’ said Snape lazily, clearly enjoying the sight of Harry standing motionless, eye to eye with the angry snake.

ฉบับแปล : “อย่าขยับ พอตเตอร์” สเนปบอกช้า ๆ ด้วยเสียงเอื่อย ๆ ดูเหมือนเขามีความสุขมากที่เห็นแฮร์รี่ยืนตัวแข็ง ประสานสายตากับงูที่โกรธจัด
(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

จากตัวอย่าง ผู้แปลเติมคำอธิบาย “บอกช้า ๆ” เข้ามาเพื่อสื่อความหมายของกริยาวิเศษณ์ *lazily* ให้ชัดเจนว่า “ด้วยเสียงเอื่อย ๆ” หมายความว่าอย่างไร สาเหตุที่ผู้แปลเติมคำอธิบายนี้อาจเนื่องจากเห็นว่า เมื่อแปลตามความหมายของคำเป็นภาษาไทย อาจทำให้ผู้อ่านไม่เข้าใจอารมณ์ของผู้พูดอย่างชัดแจ้ง จึงเติมคำอธิบายเพื่อช่วยให้อ่านแล้วได้อรรถรสยิ่งขึ้น

4.2.3.2 การละไม่แปล

แบ่งเป็น การละไม่แปลบางส่วน และการละไม่แปลทั้งหมด มีรายละเอียดและตัวอย่างประกอบดังนี้

4.2.3.2.1

ละไม่แปลบางส่วน (แปลเฉพาะคำกริยาหลัก *said*)

คือการเลือกแปลเฉพาะกริยาหลัก *said* อย่างเดียว โดยละไม่แปลกริยาวิเศษณ์

ตัวอย่างประโยคที่แปลเฉพาะคำกริยาหลัก *said*

ตัวอย่างที่ 1

ต้นฉบับ : 'It's OK, Hermione,' said Harry quickly.

ฉบับแปล : “ไม่เป็นไร เฮอร์ไมโอนี่” แฮร์รี่บอก

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

จากตัวอย่าง ผู้แปลแปลเฉพาะกริยา said ว่า “บอก” โดยละไม่แปลกริยาวิเศษณ์ quickly โดยเมื่อพิจารณาบริบทแล้ว การที่ผู้แปลเลือกแปลวิธีนี้อาจเป็นเพราะประโยคต่อจากนี้ยังคงเป็นแฮร์รี่ที่พูดกับเฮอร์ไมโอนี่ต่อว่า ‘We'll take you up to the hospital wing.’ (เราจะพาเธอไปห้องพยาบาล) ซึ่งแสดงความต่อเนื่องจากประโยคอยู่แล้ว จึงละไม่แปลกริยาวิเศษณ์ เพราะอาจทำให้อ่านสะดุด ไม่ลื่นไหล ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าแม้สูญเสียความหมายของ quickly ไป แต่ก็ไม่มีผลกระทบมากนัก เพราะตัวละครมีความต่อเนื่องในการพูด ทำให้พอจะรับรู้ลักษณะในการพูดของตัวละครได้

4.2.3.2.2

ละไม่แปลทั้งหมด

คือการไม่แปลส่วนที่เป็น reporting clause (said + adv.) ทั้งหมด

ตัวอย่างประโยคที่ละไม่แปลทั้งหมด

ตัวอย่างที่ 1

ต้นฉบับ : 'And you?' said Uncle Vernon viciously to Harry.

ฉบับแปล : “แล้วแกล่ะ”

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

จากตัวอย่าง ผู้แปลละไม่แปล reporting clause คือ said viciously ทั้งหมด โดยเมื่อพิจารณาบริบทแล้ว การที่ผู้แปลเลือกละไม่แปลทั้งหมดอาจเป็นเพราะเห็นว่าคำว่า you ในตัวบทนี้ ก็แปลด้วยคำว่า “แก” ทั้งหมด ซึ่งแสดงความหมายของลักษณะในการพูด viciously อยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องแปลให้ซ้ำซ้อนอีก เนื่องจากมีการชดเชยที่คำพูดของตัวละครแล้ว นอกจากนั้น การละไม่แปลทั้งหมดยังทำให้บทสนทนาอ่านได้ไหลลื่นอีกด้วย

4.3 ผลการวิเคราะห์การแปลคำกริยา said ใน Reporting Clauses (said + adv.)

สำหรับผลการวิเคราะห์การแปลคำกริยา said เป็นภาษาไทย จากข้อมูลตัวอย่าง Reporting Clauses (said + adv.) ทั้งหมด 715 ตัวอย่าง พบว่ามีกรณีที่แปลคำกริยา said โดยแปลแยกจากกริยาวิเศษณ์ และแปลเป็นกริยาเกี่ยวกับการพูดทั้งหมด 668 ตัวอย่าง และกรณีที่ ไม่ได้แปลกริยา said แปลรวมกับกริยาวิเศษณ์ และไม่ได้แปลเป็นกริยาเกี่ยวกับการพูด ทั้งหมด 47 ตัวอย่าง ดังแสดงผลในตาราง

การแปลคำกริยา said ใน Reporting Clauses (said + adv.)	จำนวน	ร้อยละ
กรณีที่แปลคำกริยา said โดยแปลแยกจากกริยาวิเศษณ์ และแปลเป็นกริยาเกี่ยวกับการพูดทั้งหมด	668	93.43
กรณีที่ไม่ได้แปลกริยา said / แปลรวมกับกริยาวิเศษณ์ / ไม่ได้แปลเป็นกริยาเกี่ยวกับการพูด	47	6.57
รวม	715	100

ตารางที่ 8: การแปลคำกริยา said ใน Reporting Clauses (said + adv.)

จากตารางข้างต้น มีกรณีที่แปลคำกริยา said โดยแปลแยกจากกริยาวิเศษณ์ และแปลเป็นกริยาเกี่ยวกับการพูดมากถึงร้อยละ 93.43 แสดงให้เห็นว่าส่วนใหญ่แล้ว ผู้แปลเลือกที่จะแปลคำกริยา said โดยไม่นิยมแปลรวมกับกริยาวิเศษณ์ให้เป็นคำเดียว และแปลเป็นคำกริยาเกี่ยวกับการพูดแทบทั้งหมด ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาว่าผู้แปลใช้คำแปลใดบ้าง ได้ผลการแปลกริยาหลัก said เรียงตามลำดับความถี่ที่ใช้แปลจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ดังแสดงในตารางดังนี้

ที่	กริยาเกี่ยวกับการพูด	จำนวนครั้ง (คำละ)	ร้อยละ
1	พูด	328	49.10
2	บอก	98	14.67
3	ตอบ	96	14.52
4	ถาม	69	10.33
5	ร้อง / พูดขึ้น	8	1.19
6	เอ่ยขึ้น	6	0.89
7	กล่าว	5	0.75
8	เอ่ย	4	0.6
9	สั่ง / ทัก / ร้องทัก / เรียก	3	0.45

10	ร้องขึ้น / ร้องถาม / เถียง / ทำเสียง	2	0.3
11	เชิญ / ตะโกน / ต่อให้ / ป่น / กล่าวทักทาย / รับคำ / ร้องบอก / ร้องเรียก / พูดตวาด / รายงาน / ล้อ / ถามขึ้น / ประกาศ / พูดต่อ / ขัดขึ้น / ประชดถาม / ทักทาย / กล่าวขึ้น / ตัดบท / ส่งเสียง / ส่งเสียงตอบกลับมา / โต้ กลับ / สวน / สวนกลับ / วิจารณ์ / พูดแทรก ขึ้น	1	0.15
	รวม	668	100

ตารางที่ 9: คำแปลของกริยา said ใน Reporting Clauses (said + adv.)

จากตารางข้างต้น แสดงผลการแปลคำกริยา said เป็นภาษาไทย จากทั้งหมด 668 ตัวอย่าง ผู้แปลแปลคำว่า said ด้วยคำกริยาเกี่ยวกับการพูดทั้งหมด 43 คำ โดยคำกริยาเกี่ยวกับการพูดที่ใช้ในการแปลมากที่สุดคือคำว่า พูด พบถึง 328 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 49.10 รองลงมาคือคำว่า บอก พบ 98 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.67 อันดับที่สามคือคำว่า ตอบ พบจำนวน 96 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.52 อันดับสี่คือคำว่า ถาม พบ 69 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.33 ส่วนอันดับห้าถึงสิบเอ็ดก็เป็นกริยาเกี่ยวกับการพูดอื่น ๆ ที่มีความถี่ในการใช้ลดหลั่นลงมาสามารถกล่าวได้ว่า ผู้แปลแปลกริยา said ว่า พูด คิดเป็นครั้งหนึ่ง จากจำนวน said ที่แปลเป็นกริยาเกี่ยวกับการพูดทั้งหมด ต่อไปนี้เป็นการวิเคราะห์การแปลคำกริยา said เป็นภาษาไทย พร้อมตัวอย่างประกอบจากหนังสือที่นำมาศึกษา

1. พูด

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “พูด” ใช้เมื่อผู้พูดต้องการนำเสนอความคิดหรือความรู้สึกของตนเองให้ผู้ฟังได้รับทราบ โดยไม่ได้มีเจตนาให้ผู้ฟังกระทำการใด

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : "I wonder why," said Ron sarcastically, as they set off towards the Leaky Cauldron.

ฉบับแปล : ฉันสงสัยสักว่าเพราะอะไรกัน รอนพูดอย่างประชดประชันขณะที่ทั้งหมดมุ่งหน้าไปยังร้านหม้อไห้ญี่

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัชคาบัน แปลโดยวลีพร หวังชื่อกุล)

2. บอก

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “บอก” ใช้เมื่อผู้พูดพูดโดยเจาะจงผู้ฟัง เพื่อจุดประสงค์บางอย่าง เช่น ตอบคำถามของผู้ฟัง อธิบายเรื่องบางอย่างให้เข้าใจ หรือต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตามที่พูด

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : ‘Nonsense, Petunia, I never went hungry when I was at Smeltings,’

said Uncle Vernon heartily.

ฉบับแปล : “ไม่เข้าเรื่องน่าเพี๊ตทุเหนีย ผมไม่เคยต้องอดเลยนะตอนเรียนอยู่ที่สเมลติงส์” ลุงเวอร์นอนบอกเสียงใส

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

3. ตอบ

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “ตอบ” ใช้เมื่อประโยคก่อนหน้านั้นเป็นคำถาม หรือเมื่อผู้พูดต้องการตอบสนองต่อคำสั่ง ข้อเสนอ หรือความคิดเห็นของกลุ่มสนทนา

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : ‘Almost,’ said the ghost sadly, and he drifted away.

ฉบับแปล : “ก็แค่เกือบ ๆ นะ” ผีตนนั้นตอบอย่างเศร้า ๆ แล้วลอยผ่านไป

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

4. ถาม

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “ถาม” ใช้เมื่อประโยคนั้นเป็นประโยคคำถาม และต้องเป็นคำถามที่ผู้พูดต้องการคำตอบ มักสังเกตได้จากเครื่องหมายปริศน์ที่อยู่หลังประโยค แต่ไม่ใช่ทุกประโยคที่มีเครื่องหมายปริศน์จะแปลว่า ถาม เพราะอาจดูเหมือนประโยคคำถาม แต่ไม่ได้ถามเพื่อต้องการคำตอบ แต่พูดเพื่อประชดเท่านั้น หรือรูปประโยคบางแบบที่ไม่มีเครื่องหมายปริศน์แต่เจตนาของผู้พูดคือการถาม ก็พบว่าใช้คำว่า “ถาม” เช่นกัน

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : ‘Are you OK?’ Harry said urgently.

ฉบับแปล : “นายเป็นอะไรหรือเปล่า” แฮร์รี่ถามอย่างร้อนรน

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

ต้นฉบับ : 'I was wondering if I could keep it,' she said breathlessly.

ฉบับแปล : “หนูขอเก็บไว้ได้ไหมคะ” เธอถามอย่างรวดเร็ว

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

5. ร้อง

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “ร้อง” ใช้เมื่อผู้พูดพูดด้วยอารมณ์ความรู้สึกที่มากเป็นพิเศษ ไม่ว่าจะเป็นดีใจ โกรธ ตื่นเต้น มักใช้กับคำสั้น ๆ โดยส่วนใหญ่มีเครื่องหมายอัศเจรีย์อยู่ท้ายประโยค แต่บางครั้งก็เป็นเครื่องหมายปรศนี (ประโยคคำถาม)

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : "Ron, don't!" said Hermione angrily.

ฉบับแปล : รอน อย่างนะ! เฮอร์ไมโอนี่ร้องอย่างโกรธ ๆ

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังช่อกุล)

ต้นฉบับ : 'What?' said Ron and Hermione excitedly.

ฉบับแปล : “อะไรนะ” รอนกับเฮอร์ไมโอนี่ร้องอย่างตื่นเต้น

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังช่อกุล)

6. เอ่ยขึ้น

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “เอ่ยขึ้น” ใช้เมื่อมีสถานการณ์ที่ทำให้ตกอยู่ในความเงิบมาชั่วระยะหนึ่ง แล้วมีคนเริ่มพูดอะไรขึ้นมา โดยไม่มีใครคาดคิด หรือในกรณีที่ผู้พูดพูดเมื่อนึก อะไรบางอย่างขึ้นมาได้ กริยาเกี่ยวกับการพูดคำนี้สัมพันธ์กับกริยาวิเศษณ์ที่แสดงความเร็วในการพูดเช่น suddenly, abruptly, briskly

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : 'Course,' said Ron abruptly, as they strode across the black grass, 'we might get to the Forest and find there's nothing to follow.

ฉบับแปล : “มันแน่นอนอยู่แล้ว” รอนเอ่ยขึ้นอย่างไม่มีปี่ไม่มีขลุ่ยเมื่อพวกเขาเดินอย่างรวดเร็วไปบนต้นหญ้าสีดำ “เราอาจไปถึงป่าแต่ไม่พบอะไรเลย

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

7. พุดขึ้น

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “พุดขึ้น” ใช้เมื่อผู้พูดเริ่มต้นพูดบางอย่างออกมาในสถานการณ์หนึ่ง ๆ และนิยมใช้แสดงความเร็วในการพูด โดยบ่อยครั้งที่ผู้แปลแปล said ว่าพุดขึ้น เมื่อ said ใช้กับกริยาวิเศษณ์ที่เกี่ยวกับความเร็วในการพูดเช่น quickly, suddenly, abruptly

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : She settled herself behind her desk and said abruptly, 'Professor Lupin sent an owl ahead to say that you were taken ill on the train, Potter.'

ฉบับแปล : ตัวเธอเองนั่งที่ข้างหลังโต๊ะทำงาน แล้วพุดขึ้นในทันทีว่า "ศาสตราจารย์ลูปีนส่งนกฮูกสื่อสารมาบอกล่วงหน้าว่าเธอไม่ค่อยสบายตอนอยู่บนรถไฟ พอตเตอร์" (แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังช่อกุล)

8. กล่าว

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “กล่าว” ใช้เมื่อบุคคลที่พูดมีอาวุโสหรือมีตำแหน่ง ในอีกกรณีหนึ่งอาจใช้เมื่อเรื่องและผู้พูดพูดถึงมีความเป็นทางการ หากพูดถึงคนก็เป็นคนที่ผู้พูดให้ความเคารพ

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : 'And so you met Tom Riddle,' said Dumbledore thoughtfully.

ฉบับแปล : “แล้วเธอก็ได้พบทอม ริตเดิ้ล” ดัมเบิลดอร์กล่าวด้วยน้ำเสียงครุ่นคิด (แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

ต้นฉบับ : 'That'll be good enough for Dumbledore!' said Harry happily.

ฉบับแปล : “ดัมเบิลดอร์น่าจะยอมรับคำอนุญาตนี้!” แฮร์รี่กล่าวอย่างเป็นสุข (แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังช่อกุล)

9. เรียก

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “เรียก” ใช้เมื่อผู้พูดเปล่งเสียงเพื่อให้ใครคนหนึ่งหยุดหันมาสนใจ โดยทุกตัวอย่างในตำบพภาษาอังกฤษที่แปลว่า “เรียก” มีชื่อคนอยู่ด้วยเสมอ

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : 'Hermione?' Ron said cautiously, because she was liable to explode when interrupted these day.

ฉบับแปล : “เฮอร์ไมโอนี่” รอนเรียกอย่างเกรง ๆ เพราะดูเหมือนระยะหลังนี้เฮอร์ไมโอนี่จะระเบิดอารมณ์เอาได้ง่าย ๆ เวลาที่ถูกรบกวน
(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวสิษฐ หวังซือกุล)

10. เอ่ย

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “เอ่ย” ใช้เมื่อเริ่มต้นพูดอะไรบางอย่าง ส่วนใหญ่ใช้กับถ้อยคำสั้น ๆ หรือประโยคคำพูดที่ไม่ยาวนาน

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : 'I don't know how I did it,' he said slowly.

ฉบับแปล : “ฉันก็ไม่รู้ว่าทำได้ยังไง” แบล็กเอ่ยช้า ๆ

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

11. สั่ง

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “สั่ง” ใช้เมื่อข้อความที่พูดอยู่ในรูปประโยคคำสั่ง ที่บอกให้ใครทำอะไร

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : 'Well, get off to your dormitories,' said Percy sternly.

ฉบับแปล : “ดี กลับไปหอของนายซะ” เพอร์ซี่สั่งเสียงดุ

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

12. ทัก

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “ทัก” ใช้เมื่อผู้พูดต้องการกล่าวทักทายใครสักคนหนึ่งเมื่อพบกัน โดยทุกประโยคในภาษาอังกฤษที่ผู้แปลแปลว่าทักล้วนมีคำว่า “Hello” อยู่ทั้งสิ้น

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : 'Hello,' said Harry happily, as she landed on his bed, 'are you speaking to me again?'

ฉบับแปล : “สวัสดี” แฮร์รี่ทักอย่างมีความสุข เมื่อมันลงมาเกาะบนเตียงของเขา “ยอมพูดกับฉันแล้วหรือ”

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

13. ร้องทัก

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “ร้องทัก” ใช้ทั้งในกรณีกล่าวทักทายผู้อื่น และกล่าวเมื่อได้รับข้อมูลบางอย่างที่ผู้พูดรู้สึกยินดี จึงพูดออกมาด้วยเสียงที่ตั้งเป็นพิเศษ

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : ‘But you’ re Muggles!’ said Mr Weasley delightedly, ‘We must have a drink! What’s that you’ve got there?’

ฉบับแปล : “พวกคุณเป็นมักเกิ้ลนี่!” นายวีสลีย์ร้องทักอย่างดีใจ “เราต้องไปหาอะไรดื่มกันหน่อย! คุณถืออะไรอยู่ครับ

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

14. ร้องขึ้น

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “ร้องขึ้น” ใช้เมื่อผู้พูดได้รับข้อมูลบางอย่างที่ทำให้เกิดความรู้สึกด้านใดด้านหนึ่งมากเป็นพิเศษ จึงเปล่งเสียงดังออกมาอย่างไม่คาดคิด โดยมากเป็นวลีสั้น ๆ และมีเครื่องหมายปริศน์หรืออัศจรรย์อยู่หลังประโยค

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : ‘A Deathday Party?’ said Hermione keenly, when Harry had changed at last and joined her and Ron in the common room.

ฉบับแปล : “งานเลี้ยงวันตายเธอ” เฮอร์ไมโอนี่ร้องขึ้นอย่างสนใจ เมื่อแฮร์รี่เปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วในที่สุด และไปสมทบกับเธอและรอนที่ห้องนั่งเล่นรวม

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

15. ร้องถาม

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “ร้องถาม” ใช้กับประโยคคำถามที่เป็นวลีสั้น ๆ มีเครื่องหมายปริศน์อยู่ด้านหลังประโยค โดยผู้พูดเปล่งเสียงตั้งเป็นพิเศษ

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : ‘Really?’ said Mr Weasley eagerly.

ฉบับแปล : “จริง ๆ หรือ” นายวีสลีย์ร้องถามด้วยเสียงกระตือรือร้น

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

16. เกือบ

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “เกือบ” ใช้เมื่อผู้พูดมีความคิดความเห็นที่ขัดแย้งกับคู่สนทนา

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : 'Arthur, the truth would terrify him!' said Mrs Weasley shrilly.

ฉบับแปล : อาเธอร์ ความจริงจะทำให้แกตกใจกลัว! นางวีสลีย์เกือบเสียงแหลม
(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังซื่อกุล)

17. ทำเสียง

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “ทำเสียง” ใช้เมื่อผู้พูดพูดด้วยความรู้สึกในทางที่ดีหรือมี

ความสุข

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : 'Already here, Fudge,' he said approvingly.

ฉบับแปล : “อ้อ มาอยู่ที่นี่แล้วหรือ พัดจ์” เขาทำเสียงพอใจ
(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

ต้นฉบับ : 'I'm so sorry, dear boy,' she said dreamily.

ฉบับแปล : “ขอโทษทีจ้ะ เธอจ๋า” เธอทำเสียงเคลิ้มฝัน
(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังซื่อกุล)

18. เชิญ

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “เชิญ” ใช้เมื่อผู้พูดขอให้อีกฝ่ายทำอะไรสิ่งหนึ่งด้วยความ

อ่อนน้อม

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : 'Sit down,' said Harry politely, pointing at the bed.

ฉบับแปล : “นั่งสิอะ” แฮร์รี่เชิญอย่างสุภาพ พลงชี้ไปที่เตียง
(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

19. ตะโกน

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “ตะโกน” ใช้เมื่อผู้พูดพูดด้วยเสียงดังกว่าปกติ เพื่อให้ได้ยินหรือแสดงถึงอารมณ์โกรธหรือดีใจมาก ๆ

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : 'No, I'm not,' said Harry angrily, his fists clenching.

ฉบับแปล : “ไม่ ฉันไม่ได้ทำอย่างนั้นซะหน่อย” แฮร์รี่ตะโกนอย่างโกรธจัดมือกำหมัดแน่น

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

20. ต่อให้

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “ต่อให้” ใช้เมื่ออีกฝ่ายหนึ่งกำลังพูดเรื่องบางอย่างอยู่แต่ยังไม่จบประโยค และผู้พูดพูดต่อให้เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายจะพูดอะไร

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : Then, of course, I remembered that I'm – that I'm – that I'm –'

ฉบับแปล : แล้วฉันก็จำได้ว่าฉัน – ฉัน – “

ต้นฉบับ : 'Already dead,' said Ron helpfully.

ฉบับแปล : “ตายแล้ว” รอนต่อให้อย่างหวังดี

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

21. บ่น

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “บ่น” ใช้กับอาการไม่พอใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยพูดถึงสิ่งนั้นซ้ำ ๆ ซาก ๆ

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : 'All those times we were in that bathroom, and she was just three toilets away,' said Ron bitterly at breakfast next day, 'and we could've asked her, and now...'

ฉบับแปล : “ตลอดเวลาที่เราอยู่ในห้องน้ำนั้น ยายเมอร์เทิลก็อยู่ห่างไปแค่ห้องส้วมสามห้องเท่านั้นเอง” รอนบ่นอย่างขมขื่นขณะกินอาหารเช้าในวันรุ่งขึ้น “เราแค่อ้าปากถามเท่านั้นก็ได้เรื่องแล้ว แต่ตอนนี้...”

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

22. กล่าวทักทาย

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “กล่าวทักทาย” ใช้กับประโยคไต่ถามความเป็นอยู่เมื่อพบหน้ากัน ใช้เหมือนคำว่า “ทักทาย” เพียงแต่ “กล่าวทักทาย” ใช้สำหรับคนที่มีอาวุโสหรือมีตำแหน่ง

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : ‘Good evening, Lucius,’ said Dumbledore pleasantly.

ฉบับแปล : “สวัสดี ลูเซียส” ดัมเบิลดอร์กล่าวทักทายอย่างมีมารยาท
(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

23. รับคำ

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “รับคำ” ใช้พูดเพื่อแสดงความตกลงที่จะทำตามที่บอก

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : ‘All right,’ said Harry bitterly, ‘if she does when she’s talking to me.’

ฉบับแปล : “ได้ละ แฮร์รี่รับคำอย่างขมขื่น “ถ้าป่าจะทำแบบเดียวกันเวลาพูดกับผม”
(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังช่อกุล)

24. ร้องบอก

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “ร้องบอก” ใช้กับประโยคที่พูดเพื่อให้รับรู้ด้วยเสียงที่ตั้ง

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : ‘Shut up,’ said Harry frantically.

ฉบับแปล : “เงียบน่า” แฮร์รี่ร้องบอกอย่างตื่นตกใจ
(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

25. ร้องเรียก

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “ร้องเรียก” ใช้เมื่อผู้พูดเปล่งเสียงดังเป็นพิเศษเพื่อให้ใครคนหนึ่งหยุดหันมาสนใจ ใช้เมื่อข้อความที่พูดประกอบด้วยชื่อบุคคลและเครื่องหมายอัศเจรีย์

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : ‘Beaky!’ said Hagrid huskily.

ฉบับแปล : “บีคกี!” แฮกริดร้องเรียกเสียงห้าว

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังช่อกุล)

26. พุดตวาด

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “พุดตวาด” ใช้เมื่อผู้พุดพุดเสียงดังด้วยอารมณ์โกรธ สังกัดจากกริยาวิเศษณ์ angrily ที่เกิดร่วมกัน ข้อสังเกตอีกประการคือ ประโยคคำพุดในตัวอย่งนี้มีเครื่องหมายปริศนี แสดงการถาม แต่ผู้แปลไม่ได้แปล said ว่าถาม เนื่องจากแม้จะมีรูปเป็นประโยคคำถาม แต่ผู้พุดไม่ได้เจตนาถาม แต่ต้องการว่ากล่าวอีกฝ่าย

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : 'What are you talking about?' said Harry angrily, but at that moment Snape called, 'You should have finished adding your ingredients by now

ฉบับแปล : “นายกำลังพุดเรื่องอะไร” แฮร์รี่พุดตวาดอย่างมีโมโห แต่ในตอนนั้นเอง สเนปก็พุดขึ้นว่า “พวกเรอน่าจะใส่ส่วนผสมกันได้แล้ว”

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังช่อกุล)

27. รายงาน

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “รายงาน” ใช้เมื่อบอกให้อีกฝ่ายรับรู้เรื่องบางอย่าง โดยใช้กับเรื่องที่เป็นงาน และผู้ฟังมีความอาวุโสหรือมีตำแหน่ง

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : 'Please, sir, we've done Boggarts, Red Caps Kappas and Grindylows, ' said Hermione quickly, 'and we're just about to start -'

ฉบับแปล : “ขอโทษค่ะอาจารย์ เราเรียนเรื่องบ็อกการ์ด เร็ดแค็ปส์ คัปป้าและกรินดีโลว์ไปแล้วค่ะ” แฮร์รี่ไม่รายงานอย่างรวดเร็ว “แล้วเรากำลังจะเริ่มเรียน - ”

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังช่อกุล)

28. ล้อ

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “ล้อ” ใช้เมื่อผู้พุดหยอกเย้าอีกฝ่าย เพื่อให้กำลังใจ

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : 'Oh, cheer up, Harry!' said Hermione sadly.

ฉบับแปล : “โธ่ ร่าเริงหนอยสิ แฮร์รี่!” แฮร์รี่ไม่ล้ออย่างนี้เกร้าใจ

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังช่อกุล)

29. ถามขึ้น

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “ถามขึ้น” ใช้เหมือนกับคำว่า “ถาม” (ข้อ 4) แต่ “ถามขึ้น” เป็นการถามหลังจากเกิดความเงิบมาชั่วระยะหนึ่ง ในตัวอย่างนี้สังเกตได้จากวลี after a brief pause

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : After a brief pause, Hermione said timidly, 'Is it awful in there, Hagrid?'

ฉบับแปล : อึดใจต่อมา แฮร์รี่ไม่โอ้นี่จึงถามขึ้นอย่างขลาดๆ ว่า "ข้างในนั้นแย่มากเลย หรือคะ แอกริด"

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังช่อกุล)

30. ประกาศ

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “ประกาศ” ใช้เพื่อบอกให้ทราบทั่วกัน ใช้กับสถานการณ์ที่เป็นทางการ ในตัวอย่าง สังเกตได้จาก ladies and gentlemen

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : 'Ladies and gentlemen,' he said loudly, waving for quiet.

ฉบับแปล : “ท่านสุภาพสตรีและสุภาพบุรุษทั้งหลาย” เขาประกาศเสียงดังพลางโบกมือให้ทุกคนเงิบ

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

31. พุดต่อ

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “พุดต่อ” ใช้เมื่ออีกฝ่ายกำลังพุดเรื่องบางอย่างอยู่แต่ยังไม่จบประโยค และผู้พุดก็พุดต่อด้วยข้อความที่ต่อเนื่องกัน แต่เนื้อหาขัดแย้งกับสิ่งที่คิดว่าอีกฝ่ายกำลังจะพุดออกมา

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : 'The Sorting Hat could see Slytherin's power in me, and it-'

ฉบับแปล : “หมวกคัดสรรสามารถเห็นอำนาจของสลิธีรินในตัวผม และมัน—“

ต้นฉบับ : 'Put you in Gryffindor,' said Dumbledore calmly.

ฉบับแปล : “ส่งเธอไปอยู่บ้านกริฟฟินดอร์” ดัมเบิลดอร์พุดต่อเสียงราบเรียบ

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

32. ชัดขึ้น

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “ชัดขึ้น” ใช้ในสถานการณ์ที่อีกฝ่ายพูดมาชั่วระยะหนึ่ง แล้วผู้พูดก็พูดแทรกเข้ามา เนื่องจากมีความคิดเห็นที่ขัดแย้ง

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : ‘I personally feel he should be taken off the Gryffindor Quidditch until he is ready to be honest.’

ฉบับแปล : “ผมเองรู้สึกว่าจะเอาเขาออกจากทีมควิดดิชของกริฟฟินดอร์จนกว่า เขาพร้อมที่จะพูดความจริงครับ”

ต้นฉบับ : ‘Really, Severus,’ said Professor McGonagall sharply,

ฉบับแปล : “อ้อ งั้นหรือ เซเวอรัส” ศาสตราจารย์มักกอนากัลชัดขึ้นด้วยเสียงเฉียบขาด

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

33. ประชดถาม

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “ประชดถาม” ใช้กับประโยคคำถาม แต่เป็นการถามเพื่อแฉกตันด้วยความไม่พอใจ ไม่ได้ต้องการคำตอบจริง ๆ ในตัวอย่างนี้ ก่อนหน้ามีเรื่องที่ทุกคนกำลังกังวลใจว่าจะทำอะไร ต่อมาแฮร์รี่ไมโอเน่บอกว่าเธอคิดว่ารู้ว่าต้องทำอะไร จึงทำให้รอนรู้สึกไม่พอใจที่แฮร์รี่ไมโอเน่ไม่รีบบอกให้เขาและเพื่อน ๆ รู้เสียตั้งแต่แรก สังเกตได้จากวลี in a month or so

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : ‘If, in a month or so, you feel like explaining, you will let us know, won’t you?’ said Ron irritably.

ฉบับแปล : “ถ้าอีกสักเดือนเธอค่อยรู้สึกอยากอธิบายให้เราเข้าใจ เธอถึงจะบอกให้เรารู้เรื่องใช่ไหม” รอนประชดถามด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

34. ทักทาย

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “ทักทาย” ใช้เพื่อไต่ถามทุกข์สุขของอีกฝ่ายอย่างเป็นกันเอง

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : 'Morning, all', said Percy briskly.

ฉบับแปล : “สวัสดิ์ทุกคน” เพอร์ซี่ที่ทักทายสั้น ๆ

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

35. กล่าวขึ้น

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “กล่าวขึ้น” ใช้เมื่อผู้พูดเปล่งถ้อยคำออกมาหลังจากที่ความเงียบเกิดขึ้นชั่วระยะหนึ่ง ในตัวอย่างสังเกตได้จากประโยค There was a long shocked silence when he had finished.

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : There was a long shocked silence when he had finished.

ฉบับแปล : เมื่อเขาเล่าจบ ทุกคนเงียบกันไปพักใหญ่ด้วยความตกใจ

ต้นฉบับ : 'Very fishy,' said Fred finally.

ฉบับแปล : “มีกลิ่นตุ ๆ และเรื่องนี้” เฟร็ดกล่าวขึ้นในที่สุด

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

36. ตัดบท

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “ตัดบท” ใช้เมื่อผู้พูดเปลี่ยนเรื่องเพื่อปิดโอกาสไม่ให้อีกฝ่ายพูดเรื่องเดิมอีกต่อไป

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : 'In that case, perhaps we can return to my list,' said Mr. Malfoy shortly.

ฉบับแปล : “ถ้าอย่างนั้น เรากลับมาดูรายการของฉันเถอะ” นายมัลฟอยตัดบทห้วน ๆ

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

37. ส่งเสียง

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “ส่งเสียง” ใช้กับประโยคที่ผู้พูดพูดด้วยเสียงที่ดังกว่าปกติ จากตัวอย่าง สังเกตได้จาก Silence! มีเครื่องหมายอัศเจรีย์ และอาจใช้เมื่อผู้ฟังมีจำนวนมาก

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : 'Silence!' said Snape coldly.

ฉบับแปล : “เงียบนะ!” สเนปส่งเสียงเย็น ๑

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

38. ส่งเสียงตอบกลับมา

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “ส่งเสียงตอบกลับมา” นอกจากจะใช้เหมือน “ตอบ” คือใช้เมื่อประโยคก่อนหน้านั้นเป็นคำถาม หรือเมื่อผู้พูดต้องการตอบสนองต่อคำสั่ง ข้อเสนอ หรือความคิดเห็นของกลุ่มสนทนา คำว่า “ส่งเสียง...กลับมา” ยังอาจบ่งบอกว่าระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังมีสิ่งใดขวางกั้นอยู่ ซึ่งในที่นี้ผู้พูดคือกระจกนั่นเอง

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : "That's the spirit, dear," said his mirror sleepily.

ฉบับแปล : “นั่นมันแค่ความคิดหรือก เด็กเอ๋ย” กระจกส่งเสียงตอบกลับมาอย่างง่วง ๑

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังช่อกุล)

39. โต้กลับ

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “โต้กลับ” ใช้เมื่อผู้พูดตอบกลับไปเมื่อไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่อีกฝ่ายพูด

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : 'Eat slugs, Malfoy,' said Ron angrily.

ฉบับแปล : “ไปกินதாகไป มัลฟอย” รอนโต้กลับฉุน ๑

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

40. สวน

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “สวน” ใช้เมื่อผู้พูดพูดย้อนกลับไปทันที เนื่องจากไม่เห็นด้วยกับความคิดเห็นของอีกฝ่าย

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : 'Seen your pal Hagrid lately?' he asked them quietly.

ฉบับแปล : "เจอแฮกริดเพื่อนของนายบ้างหรือเปล่า" มัลฟอยถามเบา ๑

ต้นฉบับ : 'None of your business,' said Ron jerkily, without looking up.

ฉบับแปล : “ไม่ใช่เรื่องของนาย” รอนสวนทันควันทั้ง ๑ ไม่เงยหน้า

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังช่อกุล)

41. สวนกลับ

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “สวนกลับ” ใช้ในกรณีคล้ายกับ “สวน” (ข้อ 39) แต่ “สวนกลับ” เป็นการพูดย้อนที่ตอบคำถามของอีกฝ่ายด้วย

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : ‘Why would I want to attack Muggle-borns?’

ฉบับแปล : “ทำไมฉันจะต้องทำร้ายพวกคนที่เกิดจากพ่อแม่แม็กเกิ้ลด้วย”

ต้นฉบับ : ‘I’ve heard you hate those Muggles you live with,’ said Ernie swiftly.

ฉบับแปล : “ฉันได้ยินมาว่านายเกลียดพวกแม็กเกิ้ลที่นายอยู่ด้วย” แฮร์รี่ สวนกลับทันที (แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

42. วิจารณ์

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “วิจารณ์” ใช้เมื่อผู้พูดแสดงความคิดเห็นต่อเรื่องใดอย่างหนึ่ง

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : ‘At least no one on the Gryffindor team had to buy their way in,’ said Hermione sharply.

ฉบับแปล : “อย่างน้อยคนในทีมกริฟฟินดอร์ก็ไม่มีใครต้องจ่ายเงินซื้อตำแหน่งเข้ามาเป็นผู้เล่นในทีมหรอก” แฮร์รี่ วิจารณ์ตรงไปตรงมา

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

43. พูดแทรกขึ้น

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “พูดแทรกขึ้น” ใช้เมื่อผู้พูดกล่าวสิ่งใดขึ้นมาระหว่างบทสนทนาของผู้อื่น โดยไม่คาดคิด

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : ‘I think,’ said Harry hurriedly, at a meaningful look from Nick, ‘Nick’s very – frightening and – er-’

ฉบับแปล : “ผมคิดว่า” แฮร์รี่ พูดแทรกขึ้นทันทีเมื่อเห็นนิกส่งสายตามิ้นัยมาทางเขา “นิกน่ากลัว – น่าสยดสยองมากครับ และ – เอ่อ – “

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

ทั้งนี้ นอกจากคำกริยา said ที่แปลเป็นกริยาเกี่ยวกับการพูดในภาษาไทยทั้ง 42 คำนี้ แล้ว ยังมีตัวอย่างการแปลกริยา said อีก 3 ตัวอย่าง ที่ไม่ได้แปลเป็นกริยาเกี่ยวกับการพูด ดังนี้

1. ถอนใจ

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : 'Oh, dear,' said Hermione sadly.

ฉบับแปล : “ตายแล้ว” เฮอร์ไมโอนี่ถอนใจเศร้า ๆ

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

จากตัวอย่างนี้ ประโยคคำพูดของตัวละครคือ 'Oh, dear' ซึ่งทั้ง Oh และ Dear เป็นคำอุทานทั้งคู่ (exclamation) มักใช้ร่วมกันเพื่อแสดงความรู้สึกผิดหวัง เศร้าโศก หรือโกรธ คำอุทานคือคำที่ผู้พูดเปล่งออกมาทันทีทันใดเพื่อแสดงอารมณ์ความรู้สึกต่าง ๆ เช่น ดีใจ เสียใจ ประหลาดใจ (Mcintosh, 2013) เมื่อเป็นการอุทาน คำที่กล่าวออกมาจึงไม่เน้นที่ความหมาย แต่เน้นที่อารมณ์ในการพูด และคาดว่าเป็นการเน้นอารมณ์ในการพูดนี้เอง ผู้แปลจึงแปลกริยา said ว่า “ถอนใจ” ซึ่งแสดงให้เห็นความรู้สึกของตัวละครได้มากกว่าการใช้กริยาเกี่ยวกับการพูด

2. หัวเราะ

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : 'Ha, ha,' said Harry bleakly.

ฉบับแปล : “ฮะฮะ” แฮร์รี่หัวเราะแห้ง ๆ

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

จากตัวอย่างข้างต้น ประโยคคำพูดของตัวละครคือ 'Ha, ha' ซึ่งแสดงอาการหัวเราะ ดังนั้นหากแปลกริยา said ว่า “พูด” หรือกริยาเกี่ยวกับการพูดอื่น ๆ อาจทำให้รู้สึกขัดแย้งกับคำพูดของตัวละคร จึงต้องแปลว่า “หัวเราะ” จึงเหมาะสมที่สุด

3. สนใจ

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ : 'What's that?' said Harry quickly.

ฉบับแปล : “อะไรนะ” แฮร์รี่สนใจทันที

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

จากตัวอย่างข้างต้น ประโยคคำพูดของตัวละครคือ ‘What’s that?’ บริบทสถานการณ์ก่อนหน้าคือตัวละครเฮอริไมโอเน่พูดถึงห้องแห่งความลับขึ้นมา ซึ่งแฮร์รี่ไม่รู้ว่าคืออะไร จึงถามเฮอริไมโอเน่ด้วยประโยคนี้ ผู้แปลน่าจะเห็นว่ากรณีนี้ความรู้สึกในการพูดของตัวละครมีความสำคัญมากกว่าปกติ เนื่องจากเขาเพิ่งได้ยินสิ่งนี้เป็นครั้งแรก จึงแปลกริยา said ว่า “สนใจ” ซึ่งอ่านแล้วได้อรรถรสมากกว่าที่จะแปลด้วยกริยาเกี่ยวกับการพูด

จากตัวอย่างทั้งสามข้างต้นที่ผู้แปลไม่ได้แปลกริยา said เป็นกริยาเกี่ยวกับการพูดนั้น เมื่อได้พิจารณาประโยคคำพูดของตัวละคร และบริบทสถานการณ์แต่ละข้อแล้ว เห็นได้ว่าข้อแรกเป็นคำอุทาน ซึ่งเน้นอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครมากกว่าเนื้อหาของคำพูด ข้อสองเป็นเสียงหัวเราะ ซึ่งในภาษาไทยไม่ถือเป็นคำพูด แต่เป็นกริยาอาการ ส่วนข้อสาม แม้จะเป็นประโยคคำถาม แต่เมื่อพิจารณาบริบทสถานการณ์แล้วก็เห็นว่าเน้นความรู้สึกและกริยาอาการของผู้พูดเช่นกัน และเนื่องจากภาษาไทยมีข้อความกำกับคำพูดแบบที่บอกเฉพาะกริยาอาการ โดยไม่มีคำกริยาเกี่ยวกับการพูด ผู้แปลจึงแปลกริยา said ทั้งสามข้อนี้เป็นคำแสดงกริยาอาการแทน ซึ่งสอดคล้องกับเจตนาในประโยคคำพูด เป็นธรรมชาติและได้อรรถรสมากกว่า

จากผลการวิเคราะห์การแปลกริยา said ใน Reporting Clauses (said + adv.) ข้างต้น ทำให้ทราบว่ากริยาเกี่ยวกับการพูดแต่ละคำใช้กับเจตนาในการพูดและสถานการณ์แบบใดบ้าง มีสิ่งใดในบริบทพอเป็นจุดสังเกตได้หรือไม่ เพื่อช่วยในการแปล อย่างไรก็ตาม กริยาเกี่ยวกับการพูดแต่ละคำอาจใช้ในสถานการณ์อื่น ๆ ได้อีกนอกเหนือจากที่ผู้วิจัยสรุปไว้ในแต่ละข้อ เนื่องจากในที่นี่ผู้วิจัยเพียงพิจารณาจากบริบทสถานการณ์ที่เกิดในหนังสือที่ทำการศึกษาเท่านั้น และโดยเฉพาะกริยาเกี่ยวกับการพูดที่ปรากฏเพียงครั้งหรือสองครั้ง ซึ่งมีบริบทสถานการณ์ที่จำกัด และบางคำก็ไม่พบความหมายจากพจนานุกรม ทำให้อาจไม่สามารถสรุปวิธีการใช้ได้ อย่างครบถ้วน ทั้งนี้พอจะสรุปข้อสังเกตในการแปลกริยา said ได้เป็นข้อ ๆ ดังนี้

1. กริยา said ที่แปลว่า “ถาม” ไม่จำเป็นว่าประโยคคำพูดของตัวละครจะต้องเป็นประโยคคำถามคือมีเครื่องหมายปรัศนีเสมอไป ขณะเดียวกัน แม้ประโยคคำพูดจะอยู่ในรูปประโยคบอกเล่าก็อาจแปลว่า “ถาม” ได้เช่นกัน สิ่งสำคัญคือต้องดูที่เจตนาของผู้พูด โดยพิจารณาจากบริบทสถานการณ์ จึงจะสามารถเลือกคำแปลได้อย่างเหมาะสม

2. การแปล said ด้วยรูปภาษา กริยาเกี่ยวกับการพูดตามด้วยคำว่าขึ้น ได้แก่ พูดขึ้น เอ่ยขึ้น ถามขึ้น กล่าวขึ้น ร้องขึ้น ขัดขึ้น พูดแทรกขึ้น บ่งบอกกว่ามีความเจียบเกิดขึ้นมาก่อนหน้านี้ระยะหนึ่งหนึ่ง แล้วจึงมีใครพูดบางอย่างออกมา หรืออาจใช้เมื่อผู้พูดเปล่งคำพูดขึ้นมาเป็นครั้งแรกในสถานการณ์หนึ่ง ๆ

3. กริยา said ที่แปลว่า “เรียก” ประโยคคำพูดของตัวละครต้องมีชื่อคนเสมอ และกริยา said ที่แปลว่า “ทัก” ประโยคคำพูดของตัวละครมีคำว่า “Hello” อยู่ด้วยเสมอ

4. กริยา said ที่แปลว่า “ร้อง” ประโยคคำพูดของตัวละครอาจมีเครื่องหมายอัศเจรีย์ หรือเครื่องหมายปรศน์ก็ได้ หากเป็นเครื่องหมายปรศน์ แสดงว่าผู้พูดไม่ได้มีเจตนาถาม แต่รู้สึกตื่นเต้นหรือตกใจกับสิ่งที่ได้ยิน

4.4 การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการแปล Reporting Clauses (said + adv.)

ในการวิจัยครั้งนี้ ปัจจัยที่ผู้วิจัยคิดว่าอาจมีผลต่อการแปล Reporting Clauses (said + adv.) ได้แก่ ความหมายของกริยาวิเศษณ์ บริบทสถานการณ์ และเจตนาของผู้พูด โดยผู้วิจัยแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็นกริยาวิเศษณ์ที่มีผลต่อการแปลกริยา said ซึ่งก็คือเจตนาของผู้พูด โดยพิจารณาจากรูปประโยคคำพูดของตัวละคร และการวิเคราะห์ปัจจัยทั้งหมดที่มีผลต่อการเลือกรูปภาษาในการแปล Reporting Clauses (said + adv.) อีกทั้งยังได้ทำการสัมภาษณ์ผู้แปลหนังสือที่เลือกมาทำการศึกษาเพื่อยืนยันสมมติฐานข้อนี้อีกด้วย

4.4.1 การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการแปลกริยา said

จากบทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรม ที่ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎีวิจันกรรมที่กล่าวว่า คำพูดทุกคำล้วนมีเจตนาในการพูด ทำให้เข้าใจได้ว่าเจตนาในการพูดอาจเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการแปลกริยา said ใน Reporting Clauses (said + adv.) และจากงานวิจัยของปวลี บุญปก (2551) ที่ศึกษาว่าคำกริยาแสดงการกล่าวถ้อยเกิดร่วมกับรูปประโยคแบบใดบ้าง แสดงให้เห็นว่าเราสามารถรู้เจตนาของผู้พูดได้จากการสังเกตรูปประโยค ผู้วิจัยจึงนำวิธีการดังกล่าวมาใช้กับงานวิจัยนี้เพื่อศึกษาว่ารูปประโยคภาษาอังกฤษในต้นฉบับ มีความสัมพันธ์กับคำกริยาเกี่ยวกับการพูดในบทแปลตามหน้าที่ของวิจันกรรมอย่างไร โดยผู้วิจัยได้แบ่งประเภทวิจันกรรมของกริยาเกี่ยวกับการพูดที่พบในบทแปล จากนั้นจึงพิจารณาว่ากริยาเกี่ยวกับการพูดแต่ละคำนั้นเกิดกับประโยคคำพูดในต้นฉบับประเภทใดบ้าง เพื่อวิเคราะห์ว่ากริยาเกี่ยวกับการพูดเกิดร่วมกับรูปประโยคที่มีหน้าที่ตรงตามวิจันกรรมหรือไม่อย่างไร

ประเภทของวัจนกรรม	กริยาเกี่ยวกับการพูดที่พบในบทแปล
1. กลุ่มบอกกล่าว (Assertives)	
1.1 การบอกที่ผู้พูดเป็นผู้เริ่มวาทกรรม	พูด บอก กล่าว เอ่ย พูดขึ้น เอ่ยขึ้น กล่าวขึ้น
1.2 การบอกที่ผู้พูดไม่ได้เป็นผู้เริ่มวาทกรรม	ตอบ รายงาน สวน สวนกลับ ชัดขึ้น ตัด บท รับคำ ประกาศ วิจารณ์ พูดแทรกขึ้น ต่อให้ ร้องบอก ส่งเสียงตอบกลับมา
1.3 การบอกที่เป็นการจัดการปฏิสัมพันธ์	เรียก ร้องเรียก
2. กลุ่มชี้แนะ (Directives)	
2.1 การบอกให้ทำ	สั่ง เชิญ
2.2 การบอกให้ตอบ	ถาม ถามขึ้น ร้องถาม
3. กลุ่มแสดงความรู้สึก (Expressives)	
3.1 การแสดงความรู้สึกแบบแท้	ตะโกน ร้อง ร้องขึ้น ทำเสียง ส่งเสียง
3.2 การแสดงความรู้สึกที่เป็นการบอกด้วย อารมณ์ความรู้สึก	ล้อ บ่น พูดตวาด ถียง โต้กลับ ประชด ถาม
3.3 การแสดงความรู้สึกที่เป็นการจัดการ ปฏิสัมพันธ์	ทัก ร้องทัก ทักทาย กล่าวทักทาย

ตารางที่ 10: ประเภทของวัจนกรรมของกริยาเกี่ยวกับการพูดที่พบในบทแปล ดัดแปลง
จากงานวิจัยของปวลี บุญปก (2551)

ตารางข้างต้นแสดงประเภทวัจนกรรมของกริยาเกี่ยวกับการพูดที่พบในบทแปล โดยพบ
ทั้งหมด 3 ประเภท ได้แก่ กลุ่มบอกกล่าว (assertives) กลุ่มชี้แนะ (directives) และกลุ่มแสดง
ความรู้สึก (expressive) ซึ่งได้จัดกลุ่มย่อยของแต่ละประเภทให้ละเอียดยิ่งขึ้นตามการนำเสนอ
ในงานวิจัยของ ปวลี บุญปก (2551: 44-167) โดยกลุ่มบอกกล่าวแบ่งเป็น การบอกที่ผู้พูดเป็นผู้
เริ่มวาทกรรม การบอกที่ผู้พูดไม่ได้เป็นผู้เริ่มวาทกรรม และการบอกที่เป็นการจัดการ
ปฏิสัมพันธ์ กลุ่มชี้แนะแบ่งเป็น การบอกให้ทำและการบอกให้ตอบ กลุ่มแสดงความรู้สึกแบ่งเป็น
การแสดงความรู้สึกแบบแท้ การแสดงความรู้สึกที่เป็นการบอกด้วยอารมณ์ความรู้สึก และการ
แสดงความรู้สึกที่เป็นการจัดการปฏิสัมพันธ์

เมื่อได้แบ่งกลุ่มวัจนกรรมของกริยาเกี่ยวกับการพูดแล้ว ต่อไปจะได้แบ่งประเภทของประโยคที่เกิดร่วมกับกริยาเกี่ยวกับการพูดที่พบในบทแปล เพื่อวิเคราะห์ว่าสอดคล้องกับหน้าที่ตามวัจนกรรมหรือไม่

กริยาเกี่ยวกับการพูด	ประเภทของประโยค			
	ประโยคบอกเล่า (Declarative Sentence)	ประโยคคำถาม (Interrogative Sentence)	ประโยคคำสั่ง (Imperative Sentence)	ประโยคอุทาน (Exclamatory Sentence)
1. พูด (328)	216	45	28	39
2. บอก (98)	75	2	12	9
3. ตอบ (96)	84	3	2	7
4. ถาม (69)	5	64	-	-
5. ร้อง (8)	-	1	1	6
6. พูดขึ้น (8)	5	1	-	2
7. เอ่ยขึ้น (6)	4	1	-	1
8. กล่าว (5)	3	-	-	2
9. เอ่ย (4)	3	1	-	-
10. สั่ง (3)	-	-	3	-
11. ทัก (3)	3	-	-	-
12. ร้องทัก (3)	1	-	-	2
13. เรียก (3)	1	1	-	1
14. ร้องขึ้น (2)	-	1	-	1
15. ร้องถาม (2)	-	2	-	-
16. เถียง (2)	1	-	-	1
17. ทำเสียง (2)	2	-	-	-
18. เชิญ (1)	-	-	1	-
19. ตะโกน (1)	1	-	-	-
20. ต่อให้ (1)	1	-	-	-
21. ปั่น (1)	1	-	-	-
22. กล่าวทักทาย (1)	1	-	-	-
23. รับคำ (1)	1	-	-	-
24. ร้องบอก (1)	-	-	1	-

25. ร้องเรียก (1)	-	-	-	1
26. พุดตวาด (1)	-	1	-	-
27. รายงาน (1)	1	-	-	-
28. ล้อ (1)	-	-	1	-
29. ถามขึ้น (1)	-	1	-	-
30. ประกาศ (1)	1	-	-	-
31. พุดต่อ (1)	1	-	-	-
32. ชัดขึ้น (1)	1	-	-	-
33. ประชดถาม (1)	-	1	-	-
34. ทักทาย (1)	1	-	-	-
35. กล่าวขึ้น (1)	1	-	-	-
36. ตัดบท (1)	1	-	-	-
37. ส่งเสียง (1)	-	-	-	1
38. ส่งเสียงตอบ กลับมา (1)	1	-	-	-
39. โต้กลับ (1)	-	-	1	-
40. สวน (1)	1	-	-	-
41. สวนกลับ (1)	1	-	-	-
42. วิจารณ์ (1)	1	-	-	-
43. พุดแทรกขึ้น (1)	1	-	-	-

ตารางที่ 11: ประเภทของประโยคที่พบร่วมกับกริยาเกี่ยวกับการพุด

ตารางข้างต้นแสดงประเภทของประโยคคำพุดตัวละครในต้นฉบับที่เกิดร่วมกับกริยาเกี่ยวกับการพุดในบทแปล โดยแบ่งประเภทของประโยคตามหน้าที่ของประโยคในภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย ประโยคบอกเล่า (Declarative sentence) ประโยคคำถาม (Interrogative sentence) ประโยคคำสั่ง (Imperative sentence) และประโยคอุทาน (Exclamatory Sentence) เห็นได้ว่าส่วนใหญ่แล้วกริยาเกี่ยวกับการพุดในบทแปลเกิดร่วมกับประเภทของประโยคที่มีหน้าที่สอดคล้องตามวัจนกรรม กล่าวคือ คำว่าพุด บอก และตอบ ซึ่งอยู่ในวัจนกรรมกลุ่มบอกกล่าว มักใช้กับประโยคบอกเล่า คำว่าถาม ซึ่งอยู่ในวัจนกรรมกลุ่มชี้แนะ และกลุ่มย่อยบอกให้ตอบ มักใช้กับประโยคคำถาม คำว่าสั่ง ซึ่งอยู่ในกลุ่มชี้แนะ และกลุ่มย่อยบอกให้ทำ ก็ใช้กับประโยคคำสั่ง คำว่าร้อง ซึ่งอยู่ในกลุ่มแสดงความรู้สึก มักใช้กับประโยคอุทาน

อย่างไรก็ตาม มีกริยาเกี่ยวกับการพูดที่เกิดร่วมกับประเภทของประโยคที่ไม่สอดคล้องตามหน้าที่ของวัจนกรรม เช่นคำว่า พูด เกิดร่วมกับประโยคคำถามถึง 45 ครั้ง คำว่า บอก เกิดร่วมกับประโยคคำถาม 2 ครั้ง คำว่า ตอบ เกิดร่วมกับประโยคคำถาม 3 ครั้ง คำว่า ถาม เกิดร่วมกับประโยคบอกเล่า 5 ครั้ง เป็นต้น

ตัวอย่างกริยาเกี่ยวกับการพูดที่เกิดร่วมกับประเภทของประโยคที่ไม่สอดคล้องตามหน้าที่ของวัจนกรรม

ตัวอย่างกริยา said ที่แปลว่า พูด ซึ่งเกิดร่วมกับประโยคคำถาม

ต้นฉบับ : 'You're going to take Malfoy's advice instead of ours?' said Ron furiously.

ฉบับแปล : "นายจะเชื่อคำแนะนำของมัลฟอยมากกว่าของพวกเราหรือไม่หรือ" รอนพูดอย่างมีโมโห

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังช่อกุล)

ต้นฉบับ : 'Did you tell the whole pub, Hagrid?' said Professor McGonagall exasperatedly.

ฉบับแปล : "นี่เธอบอกคนทั้งร้านเลยหรือ แฮกริด" ศาสตราจารย์มักกอนนากัลป์พูดอย่างฉุนเฉียว

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังช่อกุล)

ต้นฉบับ : 'What did you do that for?' said Harry furiously.

ฉบับแปล : "ทำอย่างนี้ทำไมกัน" แฮร์รี่พูดอย่างมีโมโห

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังช่อกุล)

ต้นฉบับ : "Were you doing anything untrustworthy at the time?" said Hermione shrewdly.

ฉบับแปล : "เธอทำอะไรที่โกงหรือเปล่าล่ะ ตอนนั้นนะ" เฮอร์ไมโอนี่พูดอย่างรู้ทัน

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังช่อกุล)

ต้นฉบับ : ‘And what are you tutting at us for?’ said Ron irritably.

ฉบับแปล ; “เธอทำเสียงจ๊กจ๊กใส่เราทำไม” รอนพูดอย่างรำคาญ
(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังช่อกุล)

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่ารูปประโยคคำพูดของตัวละครล้วนเป็นประโยคคำถาม แต่ผู้แปลแปลกริยา said ว่า “พูด” และเมื่อพิจารณาบริบทสถานการณ์แล้วก็พบว่า แม้ตัวละครจะใช้ประโยคคำถาม แต่เจตนาไม่ได้ต้องการถามเพื่อเอาคำตอบจริงๆ เนื่องจากผู้พูดรู้หรือมั่นใจอยู่แล้วว่าสิ่งที่ตนพูดเป็นเช่นนั้นจริง แต่พูดเพื่อบอกคู่สนทนาว่าไม่ควรทำสิ่งเขาทำไปแล้ว หรือกำลังทำอยู่ สังเกตได้ว่ากริยาวิเศษณ์ที่เกิดขึ้นล้วนมีความหมายที่แสดงความโกรธหรือไม่พอใจทั้งสิ้น เมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้แปลจึงไม่แปลกริยา said ว่า “ถาม”

ตัวอย่างกริยา said ที่แปลว่า บอก ซึ่งเกิดร่วมกับประโยคคำถาม

ต้นฉบับ : ‘Haven’t you guessed yet, Harry Potter?’ said Riddle softly.

ฉบับแปล : “เธอยังเดาไม่ถูกอีกหรือ แฮร์รี่ พอตเตอร์” ริiddleได้ลบอกเสียงนุ่มนวล
(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

จากตัวอย่างข้างต้น ประโยคคำพูดของตัวละครอยู่ในรูปประโยคคำถาม แต่ผู้แปลแปลกริยา said ว่า “บอก” เมื่อพิจารณาบริบทสถานการณ์ก็พบว่าผู้พูดไม่ได้พูดเพื่อถามเอาคำตอบ แต่พูดเพื่อต้องการบอกผู้ฟังว่าเขาน่าจะเดาคำตอบได้แล้ว เนื่องจากก่อนหน้านี้ผู้พูดได้ให้ข้อมูลแก่ผู้ฟังมาหลายอย่าง แต่ผู้ฟังยังถามกลับมาว่า ‘What d’you mean?’ said Harry, whose mouth had gone very dry. (“ คุณหมายความว่ายังไง” แฮร์รี่ถาม ริมฝีปากแห้งผาก) อีกทั้งประโยคหลังจากนี้ผู้พูดยังเฉลยคำตอบนั้นออกมาเองด้วย

ตัวอย่างกริยา said ที่แปลว่า ตอบ ซึ่งเกิดร่วมกับประโยคคำถาม

ต้นฉบับ : ‘Was that you?’ said Harry gratefully.

ฉบับแปล : “อ้อ คุณนี่เอง” แฮร์รี่ตอบอย่างซาบซึ้งในบุญคุณ
(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

จากตัวอย่างข้างต้น ประโยคคำพูดของตัวละครอยู่ในรูปประโยคคำถาม แต่ผู้แปลแปลกริยา said ว่า “ตอบ” เมื่อพิจารณาบริบทสถานการณ์แล้วก็พบว่า ก่อนหน้านี้ผู้ฟังบอกผู้พูดว่าได้ทำบางอย่างไปเพื่อช่วยเขา และผู้ฟังก็เพิ่งได้รู้ว่าผู้ช่วยเขาในตอนนั้นคือผู้ฟังนี่เอง จึงพูดประโยคนี้ออกมา แสดงว่าเจตนาพูดเพื่อตอบรับข้อมูลใหม่ที่เพิ่งได้รู้นี้ ไม่ได้เจตนาถามว่าใช่หรือไม่

ตัวอย่างกริยา said ที่แปลว่า ถาม ซึ่งเกิดร่วมกับประโยคบอกเล่า

ต้นฉบับ : ‘I was wondering if I could keep it,’ she said breathlessly.

ฉบับแปล : “หนูขอเก็บไว้ได้ไหมคะ” เธอถามอย่างรวดเร็ว

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

จากตัวอย่างข้างต้น ประโยคคำพูดของตัวละครอยู่ในรูปประโยคบอกเล่า แต่ผู้แปลแปลกริยา said ว่า “ถาม” เมื่อพิจารณาประโยคนี้นี้ ถึงแม้จะเป็นประโยคบอกเล่า แต่เป็นที่รู้กันว่ารูปแบบประโยค ‘I was wondering if...’ นี้ใช้แสดงเจตนาถามในภาษาอังกฤษ

ตัวอย่างกริยา said ที่แปลว่า พูดขึ้น ซึ่งเกิดร่วมกับประโยคคำถาม

ต้นฉบับ : ‘So that's it, is it?’ said Professor McGonagall beadily, walking over to the fireside and staring at the Firebolt.

ฉบับแปล : “นี่นะหรือ” ศาสตราจารย์มักกอนนากัลพูดขึ้นอย่างอารมณ์ดี พลังเดินไปที่เตาผิง แล้วจ้องมองไม้กวาดไฟร์โบลด์

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังเชื้อกุล)

จากตัวอย่างข้างต้น ประโยคคำพูดของตัวละครอยู่ในรูปประโยคคำถาม แต่ผู้แปลแปลกริยา said ว่า “พูดขึ้น” เมื่อพิจารณาบริบทสถานการณ์แล้วพบว่า ตัวละครแฮร์รี่มีคนส่งไม้กวาดมาให้เขา ศาสตราจารย์มักกอนนากัลจึงเข้ามาดูไม้กวาดอันนั้น เมื่อเห็นไม้กวาดจึงพูดประโยคนี้อขึ้นมา แสดงว่าผู้พูดรู้อยู่แล้วว่าเป็นไม้กวาดอันนี้ ดังนั้นจึงไม่ได้มีเจตนาถามว่าใช่หรือไม่

ตัวอย่างกริยา said ที่แปลว่า เอ่ยขึ้น ซึ่งเกิดร่วมกับประโยคคำถาม

ตันฉบับ : 'Did you see his face?' said Ron gleefully, looking back at Malfoy.

ฉบับแปล : “นายเห็นหน้าเขาไหม” รอนเอ่ยขึ้นอย่างสนใจขณะหันไปมองมัลฟอย (แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังช่อกุล)

จากตัวอย่างข้างต้น ประโยคคำพูดของตัวละครอยู่ในรูปประโยคคำถาม แต่ผู้แปลแปลกริยา said ว่า “เอ่ยขึ้น” เมื่อพิจารณาบริบทสถานการณ์แล้วพบว่า ผู้พูดคือ รอน รู้สึกสนใจที่เห็นฝ่ายตรงข้าม มัลฟอยแสดงสีหน้าที่ตื่นเต้นที่ได้เห็นไม้กวาดไฟร์โบลต์ของแฮร์รี่ จึงพูดประโยคนี้ออกมา แสดงว่าเขาไม่ได้เจตนาจะถามแฮร์รี่ว่าเห็นหน้ามัลฟอยหรือไม่เห็น

ตัวอย่างกริยา said ที่แปลว่า เอ่ย ซึ่งเกิดร่วมกับประโยคคำถาม

ตันฉบับ : 'Well?' said Mr. Malfoy sharply.

ฉบับแปล : “จั้นระอะ” นายมัลฟอยเอ่ยเสียงห้วน

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

จากตัวอย่างข้างต้น ประโยคคำพูดของตัวละครอยู่ในรูปประโยคคำถาม แต่ผู้แปลแปลกริยา said ว่า “เอ่ย” เมื่อพิจารณาบริบทสถานการณ์แล้วพบว่า ก่อนหน้านี้ผู้พูดคือนายมัลฟอย ถามดัมเบิลดอร์ว่าจับคนผิดได้หรือยัง ดัมเบิลดอร์ตอบว่าได้แล้ว นายมัลฟอยจึงพูดประโยคนี้ออกมา ในเมื่อเขารู้คำตอบแล้ว จึงไม่ได้พูดเพื่อถาม

ตัวอย่างกริยา said ที่แปลว่า ร้องขึ้น ซึ่งเกิดร่วมกับประโยคคำถาม

ตันฉบับ : 'A Deathday Party?' said Hermione keenly, when Harry had changed at last and joined her and Ron in the common room.

ฉบับแปล : “งานเลี้ยงวันตายเธอ” เฮอร์ไมโอนี่ร้องขึ้นอย่างสนใจ เมื่อแฮร์รี่เปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วในที่สุด และไปสมทบกับเธอและรอนที่ห้องนั่งเล่นรวม

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แปลโดยสุมาลี บำรุงสุข)

จากตัวอย่างข้างต้น ประโยคคำพูดของตัวละครอยู่ในรูปประโยคคำถาม แต่ผู้แปลแปลกริยา said ว่า “ร้องขึ้น” เมื่อพิจารณาบริบทสถานการณ์แล้วพบว่า ก่อนหน้านี้

มีคนพูดถึง Deathday Party ขึ้นมาเป็นครั้งแรก เมื่อผู้พูดคือเฮอริไมโอนี่ ได้ยินจึงพูดวลีนี้ออกมา เมื่อผู้พูดได้ยินไปแล้ว จึงไม่ได้พูดเพื่อถาม แต่เพื่อแสดงความตื่นเต็นสนใจ

ตัวอย่างกริยา said ที่แปลว่า พูดตวาด ซึ่งเกิดร่วมกับประโยคคำถาม

ต้นฉบับ : 'What are you talking about?' said Harry angrily, but at that moment Snape called, 'You should have finished adding your ingredients by now'

ฉบับแปล : "นายกำลังพูดเรื่องอะไร" แฮร์รี่พูดตวาดอย่างมีโมโห แต่ในตอนนั้นเอง สเนปก็พูดขึ้นว่า "พวกเธอน่าจะใส่ส่วนผสมกันได้แล้ว"

(แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน แปลโดยวลีพร หวังชื่อกุล)

จากตัวอย่างข้างต้น ประโยคคำพูดของตัวละครอยู่ในรูปประโยคคำถาม แต่ผู้แปลแปลกริยา said ว่า "พูดตวาด" เมื่อพิจารณาบริบทสถานการณ์แล้วพบว่า ผู้พูดรู้สึกไม่พอใจกับคำพูดของอีกฝ่ายจึงพูดประโยคนี้ออกมา แสดงว่าไม่ได้พูดเพื่อถาม

เมื่อได้วิเคราะห์ประโยคคำพูดของตัวละครข้างต้นที่เกิดร่วมกับกริยาเกี่ยวกับการพูดที่ไม่สอดคล้องตามหน้าที่วัจนกรรมแล้ว ทำให้เข้าใจได้ว่าสาเหตุอาจเกิดจากการใช้วัจนกรรมอ้อม กล่าวคือ การที่ผู้พูดใช้รูปประโยคไม่ตรงตามหน้าที่ของรูปประโยค ซึ่งเกี่ยวข้องกับคุณภาพ เพศ อายุ ความสัมพันธ์ของผู้พูดและผู้ฟัง กรณีนี้จึงไม่สามารถอาศัยการดูหน้าที่ของรูปประโยคเพียงอย่างเดียวเพื่อช่วยในการแปลได้ แต่จะต้องอาศัยการตีความจากบริบทสถานการณ์ด้วย โดยใช้แนวทางการแปลแบบตีความเข้ามาช่วย เพื่อหาเจตนาที่แท้จริงของผู้พูดนำมาช่วยในการพิจารณาว่าจะแปลกริยา said ว่าอะไร

4.4.2 การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการแปล Reporting Clauses (said + adv.)

จากผลการวิเคราะห์การแปล Reporting Clauses (said + adv.) ซึ่งพบว่ามีการแปล 3 แบบตามกลวิธีการแปลของปีเตอร์ นิวมาร์ค โดยมีรูปภาพทั้งหมด 12 รูปแบบ และปัจจัยที่อาจมีผลต่อการเลือกรูปแบบการแปลได้แก่ ความหมายของกริยาวิเศษณ์ บริบทสถานการณ์ และ เจตนาของผู้พูด หัวข้อที่แล้วได้วิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการแปลเฉพาะกริยา said ไปแล้ว นั่นคือเจตนาของผู้พูด ในหัวข้อนี้ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกรูปแบบการแปล Reporting Clauses (said + adv.) โดยพิจารณาคู่ประโยคภาษาอังกฤษและภาษาไทยใน

ต้นฉบับและฉบับแปลตามรูปภาพทั้ง 12 รูปแบบ แล้วจึงสรุปออกมาเป็นข้อสังเกตที่เกี่ยวกับปัจจัยทั้งสามที่มีผลต่อการเลือกรูปภาษาแต่ละแบบ

การแปลครบความ (Semantic Translation)

1. กริยาเกี่ยวกับการพูด + อย่าง + วิเศษณ์ / กริยา / คำซ้ำ / วลี,สำนวน / วลีที่เป็นความปฏิเสธ

ข้อสังเกตเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการแปลโดยใช้รูปภาษานี้

- กริยาวิเศษณ์ที่ใช้ร่วมกับกริยา said ส่วนใหญ่มีความหมายเกี่ยวกับอารมณ์ความรู้สึก เช่น happily, angrily, excitedly, anxiously, sadly, furiously, earnestly, curiously, pleasantly, miserably, proudly, irritably, delightedly เป็นต้น

- กริยาวิเศษณ์ซึ่งเมื่อแปลเป็นภาษาไทยแล้วมีสองพยางค์ขึ้นไป เช่น quickly (ตอบอย่างรวดเร็ว, บอกอย่างรวดเร็ว, รายงานอย่างรวดเร็ว), weakly (พูดอย่างอ่อนแรง, พูดอย่างหมดเรี่ยวแรง), gloomily (บอกอย่างหดหู่ใจ, พูดอย่างเศร้าสร้อย), tensely (พูดอย่างเคร่งเครียด, พูดอย่างร้อร่น) หรือหากเป็นคำพยางค์เดียว ก็มีการเติมไม้ยมกให้กลายเป็นคำสองพยางค์ เช่น miserably (พูดอย่างเศร้า ๆ), blankly (พูดอย่างงง ๆ), angrily (พูดอย่างโกรธ ๆ), nervously (พูดอย่างหวาด ๆ) เป็นต้น

เมื่อมีคำ “อย่าง...” หน้าวิเศษณ์คำใด เสียงคำวิเศษณ์นั้นจะราบรื่น เมื่อคำหลัง “อย่าง...” มีสองพยางค์ขึ้นไป นอกจากนี้ความหมายของคำสองพยางค์ดูจะหนักแน่นกว่าคำพยางค์เดียว (ราตรี ธีนวารช, 2540: 118)

2. กริยาเกี่ยวกับการพูด + เสียง + วิเศษณ์ / คำซ้ำ

ข้อสังเกตเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการแปลโดยใช้รูปภาษานี้

- กริยาวิเศษณ์ที่ใช้ร่วมกับกริยา said ส่วนใหญ่มีความหมายเกี่ยวกับความดังเบาของเสียง, ระดับเสียง หรืออาจเป็นคำศัพท์ในหมวดอื่น แต่เมื่อนำมาใช้กับกริยา said แล้วสื่อถึงลักษณะของเสียงพูด เช่น loudly, softly, hoarsely, coldly, shrilly, stiffly, sternly, shakily, silkily, smoothly, warmly, tremulously, huskily, squeakily เป็นต้น

- หากไม่ใช่กริยาวิเศษณ์ที่มีความหมายเกี่ยวกับเสียงพูด แต่ผู้แปลพิจารณาจากบริบทและคำพูดของตัวละครแล้วเห็นว่าควรเน้นเรื่องเสียงพูดก็สามารถแปลด้วยรูป

ภาษานี้ได้เช่นกัน เช่น bitterly (พูดเสียงขมขื่น), eagerly (ตอบเสียงกระตือรือร้น, บอกลเสียงกระตือรือร้น), excitedly (พูดเสียงตื่นเต้น), gently (เอ่ยเสียงอ่อนโยน) เป็นต้น

3. กริยาเกี่ยวกับการพูด + ด้วยเสียง / ด้วยน้ำเสียง / ด้วยความ / ด้วยท่าทาง / ด้วยท่วงท่า + विशेषณ์ / กริยา / วลี,สำนวน / วลีที่เป็นความปฏิเสธ

ข้อสังเกตเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการแปลโดยใช้รูปภาษานี้

- ผู้แปลพิจารณาบริบทและคำพูดของตัวละครแล้วเห็นว่าควรเน้นลักษณะในการพูดนั้นเป็นพิเศษ ไม่ว่าจะเน้นน้ำเสียง เน้นอารมณ์ความรู้สึก หรือท่าทางของตัวละครที่พูด เช่น said heavily (บอกด้วยเสียงเหนื่อยใจ), said angrily (ร้องด้วยความโกรธ), said seriously (พูดด้วยท่าทางเอาจริงจัง) เป็นต้น

4. กริยาเกี่ยวกับการพูด + विशेषณ์ / กริยา / วลี,สำนวน / วลีที่เป็นความปฏิเสธ

ข้อสังเกตเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการแปลโดยใช้รูปภาษานี้

- กริยาวิเศษณ์ที่เข้าร่วมกับกริยา said ส่วนใหญ่มีความหมายเกี่ยวกับความเร็วหรือเวลาในการพูด เช่น hurriedly (พูดแทรกขึ้นทันที), quickly (ตอบรวดเร็ว, ถามทันที, ถามโพล่งขึ้น, ตอบเร็วปรือ), suddenly (บอกทันที, พูดโพล่งขึ้นมา), crisply (ตอบฉับพลัน), swiftly (สวนกลับทันที), promptly (ตอบทันที), finally (กล่าวขึ้นในที่สุด) เป็นต้น เนื่องจากเป็นกริยาวิเศษณ์ที่แสดงความเร็วในการพูด ไม่เกี่ยวข้องกับอาการหรือน้ำเสียง จึงมักนำคำขยายหรือส่วนขยายมาวางต่อจากกริยาหลักได้เลย

- เป็นข้อความกำกับคำพูดที่เมื่อแปลเป็นภาษาไทยแล้วไม่จำเป็นต้องมีคำแยกแยกประเภทหรือหน่วยนามบอกลักษณะใด ๆ มาคั่นระหว่างกริยาเกี่ยวกับการพูดและคำขยายหรือส่วนขยาย เช่น said sharply (วิจารณ์ตรงไปตรงมา, ตอบขัดถ้อยขัดคำ), said paternally (พูดเหมือนพ่อสอนลูก), said soothingly (พูดปลอบโยน) เป็นต้น

5. กริยาเกี่ยวกับการพูด + คำซ้ำ พบจำนวน 149 ตัวอย่าง

ข้อสังเกตเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการแปลโดยใช้รูปภาษานี้

- กริยาวิเศษณ์ที่เข้าร่วมกับ said ที่มักแปลด้วยรูปภาษานี้ เช่น slowly (ช้า ๆ), quietly (บอกค่อย ๆ, ตอบเบา ๆ, พูดเรียบ ๆ), calmly (พูดเรียบ ๆ), shortly (พูดสั้น ๆ, ตอบห้วน ๆ), gloomily (บอกซึม ๆ, ถามหงอย ๆ, พูดเศร้า ๆ), flatly (ตอบตื้อ ๆ,

พูดเรียบ ๆ, พูดห้วน ๆ), lightly (พูดค่อย ๆ, พูดเบา ๆ), simply (บอกเรียบ ๆ, ตอบง่าย ๆ) เป็นต้น

การแปลสื่อความ (Communicative Translation)

1. กริยา / วิเศษณ์ + กริยา / คำนามเกี่ยวกับการพูด

ข้อสังเกตเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการแปลโดยใช้รูปภาษานี้

- กริยาวิเศษณ์ที่ใช้ร่วมกับกริยา said ส่วนใหญ่มีความหมายเกี่ยวกับความเร็วในการพูด เช่น quickly (รีบบอก, รีบถาม, รีบพูด, รีบตอบ), suddenly (จู่ ๆ พูด, จู่ ๆ ก็ร้องขึ้น, จู่ ๆ ก็เรียก), hastily (รีบพูด) เป็นต้น
- รูปแบบการแปลนี้มักเกิดกับกริยาวิเศษณ์ที่แสดงความเร็ว โดยเกิดในบริบทสถานการณ์ที่ผู้พูดเจตนาพูดออกมาอย่างรวดเร็วเนื่องจากเกรงว่าคุณสนทนาจะเข้าใจผิดในเรื่องหนึ่งเรื่องใด หรือต้องการแสดงความรู้สึกหรือความต้องการกระทำบางอย่างให้คุณสนทนาได้รับรู้ทันทีทันใด

2. คำนาม + วิเศษณ์

ข้อสังเกตเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการแปลโดยใช้รูปภาษานี้

- เนื่องจากรูปแบบภาษานี้มีพบเพียงสองครั้งเท่านั้น แต่สองตัวอย่างนี้ก็มีความเหมือนกันอย่างหนึ่ง คือมีประโยคบรรยายเกี่ยวกับเสียงพูดหรือกริยาอาการของตัวละครที่พูดต่อจากข้อความกำกับคำพูดนั้น จึงอาจสรุปเป็นข้อสังเกตได้ว่าผู้แปลเลือกใช้รูปภาษานี้เมื่อมีข้อความบรรยายถึงเสียงหรืออาการของตัวละครที่เป็นผู้พูดต่อจากข้อความกำกับคำพูดของตัวละครนั้น เพื่อให้บทแปลมีความต่อเนื่องกับเนื้อความที่ตามมาอย่างเป็นธรรมชาติ

3. ใช้คำกริยาเกี่ยวกับการพูดคำเดียว

ข้อสังเกตเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการแปลโดยใช้รูปภาษานี้

- ผู้แปลใช้รูปภาษานี้เมื่อเห็นว่าคำในภาษาไทยที่รวมความหมายทั้งของกริยา said และกริยาวิเศษณ์ไว้ในคำเดียว เช่น said suddenly (โพล่งขึ้น, โพล่งออกมา), said cajolingly (อ้อนวอน), said fiercely (เอ็ด) และคำนั้น ๆ จะต้องสอดคล้องกับบริบทสถานการณ์ เจตนาและอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครด้วย

- ในบางกรณีผู้แปลเลือกใช้คำในภาษาไทยที่ไม่ได้รวมความหมายของกริยา said และกริยาวิเศษณ์ไว้ในคำ ๆ เดียว แต่เนื่องจากพิจารณาบริบทสถานการณ์แล้ว เห็นว่าคำ ๆ นั้นสื่อเจตนาของตัวละครได้ชัดเจนกว่า ทำให้ผู้อ่านเข้าใจง่ายกว่าการแปลตามความหมายทุกคำ ซึ่งเย็นเยื่อโดยไม่จำเป็นและไม่อาจสื่อสารให้ผู้อ่านเข้าใจเจตนา และลักษณะในการพูดของผู้พูดได้ ตัวอย่างเช่น said briskly (ตัดบท), said gruffly (บ่น) เป็นต้น

4. แปลเฉพาะคำกริยาวิเศษณ์

ข้อสังเกตเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการแปลโดยใช้รูปภาษา

- กริยาวิเศษณ์มีความหมายเกี่ยวกับความโกรธหรือไม่พอใจในระดับที่มากเป็นพิเศษ ได้แก่ furiously (โกรธจัด, กราดเกรี้ยว, โมโหเดือด), impatiently (ไม่เก็บอารมณ์, อุดรทนไม่ได้)

- กริยาวิเศษณ์ที่เมื่อแปลเป็นภาษาไทยแล้ว คำ ๆ นั้นสามารถทำหน้าที่ขยายประธานหรือผู้พูดได้เลย เช่น said wonderingly (สงสัย), said uncertainly (ไม่แน่ใจ), said eagerly (อยากรู้), said excitedly (ตื่นเต้น) เป็นต้น

การแปลอิสระ (Free Translation)

1. เติมคำอธิบาย

ข้อสังเกตเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการแปลโดยใช้รูปภาษา

- กริยาวิเศษณ์เป็นคำที่ผู้แปลเห็นว่าหากแปลไปตามความหมายของคำอย่างเดียวอาจทำให้ผู้อ่านไม่เข้าใจหรือเข้าใจไม่ชัดเจน จึงเติมคำอธิบายที่เหมาะสมกับบริบทสถานการณ์เข้ามาเพื่อให้สื่อความหมายได้ชัดเจน เช่น breathlessly (พูดอย่างรวดเร็วแทบไม่หายใจ, พูดต่อไปอย่างแทบจะลืมหายใจ), dramatically (พูดทำสู่มทำเสียงแบบเล่นละครให้ดูตื่นเต้น), lazily (บอกรู้ ๆ ด้วยเสียงเอื่อย ๆ) เป็นต้น

- พิจารณาเจตนาของผู้พูดแล้วเห็นว่าหากแปลเพียงให้ครบตามความหมายของคำอาจขาดรสชาติทางภาษาไป จึงเติมคำอธิบายเข้ามาเพื่อให้ผู้อ่านได้รรถรสในการอ่านยิ่งขึ้น เช่น said quickly (รีบพูดกลบเกลื่อน)

2. ละไม่แปลบางส่วน (แปลเฉพาะกริยา said)

ข้อสังเกตเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการแปลโดยใช้รูปภาษา

- บริบทสถานการณ์สื่อให้ผู้อ่านทราบถึงลักษณะในการพูดของตัวละครอย่างชัดเจนอยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องแปล จากข้อมูลที่ศึกษาพบการแปลด้วยรูปภาษานี้เพียงครั้งเดียว โดยกริยาวิเศษณ์ที่ละไม่แปลคือคำว่า quickly ซึ่งเมื่อพิจารณาจากบริบทสถานการณ์ ผู้อ่านสามารถรู้สึกถึงความเร็วในการพูดของตัวละครได้อย่างชัดเจนอยู่แล้ว จึงสามารถละไม่แปลกริยาวิเศษณ์คำนี้ได้

3. ละไม่แปลทั้งหมด

ข้อสังเกตเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการแปลโดยใช้รูปภาษานี้

- เนื่องจากกริยา said สามารถละไม่แปลได้ในภาษาไทย ในกรณีนี้ผู้แปลยังเห็นว่าพิจารณาจากบริบทสถานการณ์แล้ว ประโยคคำพูดของตัวละครเมื่อแปลเป็นภาษาไทยสามารถสื่อถึงลักษณะในการพูดของตัวละครที่สอดคล้องกับความหมายของกริยาวิเศษณ์อยู่แล้ว จึงเห็นว่าละไม่แปลข้อความกำกับคำพูดทั้งหมดได้ ทั้งนี้ รูปภาษานี้พบเพียงครั้งเดียวเท่านั้น

จากข้อสังเกตข้างต้น เห็นได้ว่าปัจจัยทั้งสามได้แก่ ความหมายของกริยาวิเศษณ์, บริบทสถานการณ์ และเจตนาของผู้พูดได้ถูกนำมาพิจารณาเพื่อช่วยในการแปล โดยแต่ละปัจจัยอาจมีความสำคัญต่อการเลือกรูปภาษาในการแปลไม่เท่ากันในทุกกรณี เช่น บางกรณีปัจจัยหนึ่งอาจมีผลต่อการเลือกรูปภาษาน้อยกว่าอีกสองปัจจัย อย่างไรก็ตามแล้ว จำเป็นต้องนำปัจจัยทั้งหมดมาพิจารณาร่วมกันเพื่อให้ได้รูปภาษาในการแปลที่เหมาะสมที่สุด

อย่างไรก็ตาม ข้อสังเกตข้างต้นเป็นเพียงสถิติที่วิเคราะห์ได้จากข้อมูลที่น่ามาศึกษา และเป็นตัวช่วยในการแปลเท่านั้น ไม่อาจนำมาใช้กับทุกกรณีได้ การที่ผู้แปลจะเลือกรูปแบบภาษาในการแปลแบบใดนั้น นอกจากการพิจารณาปัจจัยสามประการนี้แล้ว ทำยที่สุดก็ขึ้นอยู่กับ การเลือกใช้คำแสดงเจตนาและลักษณะในการพูดของผู้แปล จากนั้นจึงเลือกรูปแบบภาษาให้เหมาะสมสอดคล้องและเข้ากันอย่างเป็นธรรมชาติ ซึ่งเป็นกระบวนการที่มักเกิดขึ้นพร้อม ๆ กัน และเป็นไปโดยอัตโนมัติของผู้ใช้ภาษาปลายทาง

นอกจากการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการแปลกริยา said ใน Reporting Clauses (said + adv.) และวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกรูปแบบการแปลของ Reporting Clauses (said + adv.) แล้ว ผู้วิจัยยังได้ทำการสัมภาษณ์ผู้แปลหนังสือที่เลือกมาทำการศึกษาเพื่อยืนยันว่า

สมมติฐานเกี่ยวกับปัจจัยที่อาจมีผลต่อการแปล Reporting Clauses (said + adv.) ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ถูกต้องหรือไม่อย่างไร

4.4.3 ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้แปล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์คุณวลีพร หวังช่อกุล ผู้แปลวรรณกรรมเรื่อง *Harry Potter and the Prisoner of Azkaban* ซึ่งเป็นหนังสือหนึ่งในสองเล่มที่เลือกมาทำการศึกษาการแปล Reporting Clauses (said + adv.) โดยสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์เมื่อวันที่ 20 พฤษภาคม พ.ศ. 2558 ตลอดการสัมภาษณ์ ผู้แปลกรุณาให้ความร่วมมือ และความเป็นกันเองกับผู้วิจัยเป็นอย่างมาก โดยภายหลังการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้ทำสรุปและส่งให้คุณวลีพร ตรวจสอบเพื่อยืนยันความถูกต้องอีกครั้งหนึ่งด้วย

การสัมภาษณ์นี้ ผู้วิจัยได้ตั้งคำถามที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ผู้แปลใช้พิจารณาในการแปล Reporting Clauses (said + adv.) เพื่อยืนยันสมมติฐานข้อสองที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ว่า ปัจจัยที่อาจมีผลต่อการแปล Reporting Clauses (said + adv.) ได้แก่ ความหมายของกริยาวิเศษณ์ บริบทสถานการณ์และเจตนาของผู้พูด โดยผลการสัมภาษณ์สามารถสรุปได้ดังนี้

ปัจจัยที่ผู้แปลใช้พิจารณาในการแปล Reporting Clauses (said + adv.) ตรงตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ คือ ความหมายของกริยาวิเศษณ์ บริบทสถานการณ์ และเจตนาของผู้พูด อย่างไรก็ตาม แต่ละปัจจัยมีความสำคัญไม่เท่ากัน กล่าวคือ บริบทสถานการณ์และเจตนาของผู้พูดเป็นปัจจัยหลักที่ผู้แปลพิจารณาเพื่อเลือกคำแปล ส่วนความหมายของกริยาวิเศษณ์นั้นเป็นเพียงปัจจัยเสริมที่ใช้ดูประกอบกัน เนื่องจากเมื่อพิจารณาบริบทและเจตนาของผู้พูดและเข้าใจแล้วว่า ใครพูดกับใคร สถานการณ์เป็นอย่างไร และผู้พูดต้องการจะสื่ออะไร เมื่อนั้นก็จะสามารถเลือกสำนวนการแปลที่เหมาะสมและเป็นธรรมชาติได้เอง

อย่างไรก็ตาม ยังมีอีกปัจจัยหนึ่งที่ผู้วิจัยไม่ได้กำหนดเป็นสมมติฐานไว้ แต่ผู้แปลกล่าวว่ามีความสำคัญมากคือ ชนิดของตัวบท (Text Type) โดยผู้แปลกล่าวว่าเราจะต้องพึงระลึกเอาไว้เสมอว่ากำลังแปลตัวบทชนิดใดอยู่ เพื่อที่ว่าเวลาลงมือแปล จะสามารถเลือกคำแปลที่เหมาะสมกับชนิดของตัวบทนั้น ๆ สำหรับการแปล Reporting Clauses (said + adv.) ในงานวิจัยนี้ ชนิดของตัวบทคือวรรณกรรมเด็ก และเป็นแนวแฟนตาซี ฉะนั้น ทุกคำที่แปลออกมาจะต้อง

ใช้ภาษาที่ให้อารมณ์ความรู้สึกที่สอดคล้องกับงานวรรณกรรมแนวนี้ คุณวลีพรกล่าวว่าจะต้องมี “ภาษาภาพ ภาษาเสียง” ที่อ่านแล้วได้อารมณ์เหมือนกับภาษาต้นฉบับ

สำหรับการแปลกริยา said คุณวลีพรมีความเห็นสอดคล้องกับสิ่งที่ผู้วิจัยได้ศึกษามา นั่นคือ การแปลกริยา said ถือเป็นปัญหาสำคัญประการหนึ่งในการแปล โดยเฉพาะในงานวรรณกรรม หากเป็นงานด้านวิชาการก็คงไม่เป็นปัญหา แต่งานวรรณกรรมเป็นงานที่ต้องใช้ภาษาที่มีสีสัน สื่ออารมณ์ความรู้สึก ไม่ใช่คำเรียบ ๆ ซึ่งในภาษาอังกฤษนั้น การเขียน said ซ้ำ ๆ กันใน reporting clauses สามารถทำได้อย่างเป็นธรรมชาติ โดยไม่รู้สึกขัดเขินแต่อย่างใด แต่ในภาษาไทย หากแปลว่า “พูด” ทุกครั้ง ผู้อ่านจะรู้สึกสะดุด และเป็นบทแปลที่ไม่น่าอ่านเท่าใดนัก

คุณวลีพรได้กล่าวถึงประเด็นที่นักแปลหน้าใหม่อาจไม่ทันระวังและแปล said + adv. ไปโดยอัตโนมัติว่า “พูดอย่าง...” โดยกล่าวว่า ในการแปล ควรยึดหลักว่าจะต้องเป็น “ภาษาไทยที่สละสลวย เป็นธรรมชาติในภาษาปลายทาง โดยไม่บิดเบือนเนื้อหาและความหมายของต้นฉบับ” ซึ่งเราอาจตรวจสอบความเป็นธรรมชาติของคำแปลได้โดยการอ่านออกเสียง เพราะจะทำให้เราได้ยินว่าสิ่งที่แปลไปนั้นตรงกับสิ่งที่ใช้จริงในภาษาปลายทางหรือไม่ คุณวลีพรแนะนำอีกว่า นักแปลควรอ่านนวนิยายไทยให้มาก ๆ เพื่อสะสมคำพูดและสำนวนต่าง ๆ เอาไว้ เพื่อเวลาแปลจะสามารถนำออกมาใช้ได้ ในกรณีการแปล Reporting Clauses (said + adv.) นี้ จะได้ไม่ต้องแปลว่า “พูดอย่าง...” ซ้ำไปซ้ำมาตลอดทั้งเรื่อง ส่วนหลักการแปลที่ว่า “ไม่บิดเบือนเนื้อหาและความหมายของต้นฉบับ” นั้น คุณวลีพรอธิบายว่า ควรแปลให้ไล่ไปกับต้นฉบับ ไม่ควรตัดทอนสิ่งที่ไม่มีในต้นฉบับ หรือต่อเติมสิ่งที่ไม่มีในต้นฉบับโดยไม่จำเป็น ซึ่งจุดนี้เองสอดคล้องกับข้อมูลที่ผู้วิจัยพบในบทแปลเรื่อง แฮร์รี พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน ของคุณวลีพร กล่าวคือ ส่วนใหญ่แล้วผู้แปลแปล said + adv. ตามความหมายของคำในต้นฉบับ โดยไม่มีการตัดทอนหรือเพิ่มเติมสิ่งใดลงไป ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดคือการแปล ‘said breathlessly’ ซึ่ง ‘breathlessly’ เป็นกริยาวิเศษณ์ที่อาจแปลตรงตามความหมายของคำ หรือแปลแบบตีความก็ได้ ทั้งนี้ ผู้แปลเลือกแปลตามความหมายของคำเช่น “พูดแทบไม่หายใจ” หรือ “พูดแทบไม่หายใจหายใจ” เนื่องจากไม่มีความจำเป็นต้องตีความว่ารวดเร็ว ผู้อ่านก็สามารถเข้าใจความหมายได้อยู่แล้ว อีกทั้งยังสามารถรักษาอรรถรสของภาษาต้นฉบับได้อีกด้วย

คุณวลีพรยังให้ความเห็นเกี่ยวกับการแปล Reporting Clauses (said + adv.) รูปแบบที่แปลเฉพาะกริยาวิเศษณ์ไว้ด้วยว่า เนื่องจากภาษาไทยนิยมละคำเอาไว้ในฐานที่เข้าใจ เช่น ละคำสรรพนามบุรุษที่หนึ่งบ้าง ละคำกริยาบ้าง แต่ผู้ฟังก็ยังสามารถเข้าใจได้ ดังนั้น ในกรณีการแปล Reporting Clauses (said + adv.) บางครั้งเราก็อาจจะไม่แปลคำว่า "พูดอย่าง ..." ไปเลย และหาคำที่แสดงอาการเสมอกันมาแทนในบทแปล เพื่อความสละสลวยรื่นหูในภาษาไทย ผู้แปลยกตัวอย่างประโยค เช่น

ต้นฉบับ : 'There's nothing wrong with Malfoy's arm!' said Harry furiously.

บทแปล : "แขนของมัลฟอยไม่เป็นอะไรสักหน่อย" แฮร์รี่โกรธจัด

จากตัวอย่างนี้ สังเกตได้ว่าประโยคคำพูดของตัวละครเน้นอารมณ์ความรู้สึกในการพูดมากกว่าระดับปกติ เห็นจากกริยาวิเศษณ์ furiously และการใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์ หากแปลไปว่า "พูดอย่างโกรธจัด" หรือ "พูดด้วยความโกรธ" ซึ่งเยิ่นเย้อเกินไป ก็อาจทำให้ผู้อ่านไม่รู้สึกรังเกียจของตัวละครเท่าที่ควร อีกทั้งภาษาไทยสามารถละคำกริยา "พูด" ได้เนื่องจากผู้อ่านเข้าใจอยู่แล้ว ดังนั้น หากแปลเฉพาะกริยาวิเศษณ์ไปเลย จะทำให้อ่านแล้วได้อรรถรสมากกว่า

กล่าวโดยสรุปคือ ปัจจัยหลักที่มีผลต่อการแปล Reporting Clauses (said + adv.) ได้แก่ บริบทสถานการณ์ เจตนาของผู้พูด และชนิดของตัวบท โดยมีกริยาวิเศษณ์เป็นปัจจัยเสริมที่นำมาพิจารณาร่วมกับปัจจัยหลักอีกประการหนึ่ง โดยปัจจัยทั้งหมดจะต้องนำมาพิจารณาร่วมกันเพื่อเลือกสำนวนการแปลที่เหมาะสมที่สุด

จากการวิเคราะห์การแปลและปัจจัยที่มีผลต่อการแปล Reporting Clauses (said + adv.) ในบทนี้ นอกจากจะใช้กลวิธีการแปลของนิวมาร์คในการแบ่งประเภทของกลวิธีการแปล และใช้ทฤษฎีวิัจจนกรรมเพื่อหาเจตนาในประโยคคำพูดของตัวละครแล้ว ยังพบว่าในการแปลมีการใช้แนวทางการแปลแบบตีความของ ฌอง เดอลีสส์ ในการตีความบริบทสถานการณ์ โดยใช้กลวิธีการจัดการภาษาเข้าช่วยในการตีความเพื่อค้นหาความหมายในระดับวาทกรรม จากนั้นจึงเลือกสำนวนการแปลที่เข้ากับความหมายนั้นนำมาถ่ายทอดในภาษาปลายทาง

เมื่อได้วิเคราะห์การแปลและปัจจัยที่มีผลต่อการแปลแล้ว ในบทสุดท้าย จะสรุปผลการวิจัย อภิปรายผล รวมถึงเสนอแนะประเด็นในการวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยชิ้นนี้

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย

ในบทนี้เป็นการทบทวนวัตถุประสงค์และสมมติฐานของการวิจัย สรุปผลการวิจัย รวมไปถึงเสนอแนะแนวทางการวิจัยที่เกี่ยวข้องต่อไป

5.1 สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาแนวทางการแปล Reporting Clauses (said + adv.) จากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย จากวรรณกรรมชุดเรื่อง แฮร์รี่ พอตเตอร์ จำนวน 2 เล่ม ได้แก่ *Harry Potter and the Chamber of Secrets* และ *Harry Potter and the Prisoner of Azkaban* มีตัวอย่างประโยคที่นำมาศึกษาทั้งหมด 715 ตัวอย่าง โดยมีวัตถุประสงค์ 2 ประการคือ 1) เพื่อศึกษาการแปล Reporting Clauses (said + adv.) จากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยในตัวบทวรรณกรรม และ 2) เพื่อศึกษาปัจจัยที่อาจมีผลต่อการแปล Reporting Clauses (said + adv.)

ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานในการวิจัยไว้ 2 ประการคือ 1) การแปล Reporting Clauses (said + adv.) ในตัวบทวรรณกรรมจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย ใช้สำนวนการแปลที่หลากหลาย โดยแปลว่า พุด (หรือกริยาเกี่ยวกับการพุด) + อย่าง + คำขยาย มากที่สุด และ 2) ปัจจัยที่อาจมีผลทำให้ผู้แปลเลือกแปลด้วยสำนวนนั้น ๆ ได้แก่ ความหมายของกริยาวิเศษณ์ บริบทสถานการณ์ และเจตนาของผู้พุด

ผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานข้อหนึ่งที่ว่า ผู้แปลเลือกใช้สำนวนการแปลที่หลากหลายในการแปล Reporting Clauses (said + adv.) สำนวนการแปลที่พบมากที่สุดคือกริยาเกี่ยวกับการพุด + อย่าง + คำขยาย และจากตัวอย่างประโยคทั้งหมด 715 ตัวอย่าง พบว่าผู้แปลใช้กลวิธีการแปลทั้งหมด 3 แบบ โดยวิเคราะห์ตามกลวิธีการแปลของปีเตอร์ นิวมาร์คที่ผู้วิจัยได้ศึกษามา ได้แก่ การแปลครบความ การแปลสื่อความ และการแปลอิสระ และมีรูปแบบภาษาทั้งหมด 12 รูปแบบ สรุปได้ดังนี้

5.1.1 การแปลครบความ (Semantic translation)

จากข้อมูลที่นำมาศึกษา กลวิธีการแปลครบความนี้พบว่ามีใช้มากเป็นอันดับหนึ่ง โดยพบถึง 626 ตัวอย่าง จากทั้งหมด 715 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 87.55 รูปแบบการแปลนี้คง

โครงสร้างไวยากรณ์และการเรียงลำดับคำของภาษาต้นฉบับ กล่าวคือ วางกริยาหลักไว้ข้างหน้า แล้วตามด้วยคำขยาย ในที่นี้ said คือกริยาหลัก และ adv. ก็คือคำวิเศษณ์ขยายกริยาหลัก ด้วย เหตุที่โครงสร้าง reporting clauses (said + adv.) ในภาษาอังกฤษและภาษาไทยมีความใกล้เคียงกันเช่นนี้ กล่าวคือวางกริยาหลักไว้ข้างหน้า แล้วตามด้วยคำขยาย ดังนั้น เมื่อแปลเป็นภาษาไทย ส่วนใหญ่จึงสามารถแปลโดยรักษาโครงสร้างแบบในภาษาอังกฤษได้ อีกทั้งยังเก็บความได้ครบถ้วน โดยอาจมีการปรับบทแปลบ้างเพื่อให้มีความสละสลวยและเป็นธรรมชาติของภาษาปลายทาง การแปลครบความนี้พบ 5 รูปแบบ ดังนี้

1. กริยาเกี่ยวกับการพูด + อย่าง + วิเศษณ์ / กริยา / คำซ้ำ / วลี,สำนวน / วลีที่เป็นความปฏิเสธ พบจำนวน 280 ตัวอย่าง
2. กริยาเกี่ยวกับการพูด + เสียง + วิเศษณ์ / คำซ้ำ พบจำนวน 126 ตัวอย่าง
3. กริยาเกี่ยวกับการพูด + ด้วยเสียง / ด้วยน้ำเสียง / ด้วยความ / ด้วยท่าทาง / ด้วยท่วงท่า + วิเศษณ์ / กริยา / วลี,สำนวน / วลีที่เป็นความปฏิเสธ พบจำนวน 18 ตัวอย่าง
4. กริยาเกี่ยวกับการพูด + วิเศษณ์ / กริยา / วลี,สำนวน / วลีที่เป็นความปฏิเสธ พบจำนวน 53 ตัวอย่าง
5. กริยาเกี่ยวกับการพูด + คำซ้ำ พบจำนวน 149 ตัวอย่าง

5.1.2 การแปลสื่อความ (Communicative translation)

กลวิธีการแปลสื่อความนี้พบมากเป็นอันดับสอง โดยพบทั้งหมด 82 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 11.47 ของข้อมูลทั้งหมด แม้จะพบเป็นอันดับที่สอง แต่จำนวนที่พบบ็น้อยกว่าการแปลครบความอย่างมาก การแปลแบบนี้เป็นการแปลที่เน้นความเข้าใจและปฏิกริยาตอบสนองของผู้รับสารปลายทางให้ใกล้เคียงกับผู้อ่านภาษาต้นฉบับมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ จึงมีการปรับโครงสร้างไวยากรณ์ เพื่อให้เหมาะสมกับบริบท อ่านเข้าใจง่าย เป็นธรรมชาติ และเป็นที่ยอมรับของผู้อ่านภาษาฉบับแปล การแปลสื่อความนี้พบ 4 รูปแบบ ดังนี้

1. กริยา / วิเศษณ์ + กริยา / คำนามเกี่ยวกับการพูด พบจำนวน 44 ตัวอย่าง
2. คำนาม + วิเศษณ์ พบจำนวน 2 ตัวอย่าง
3. ใช้คำกริยาเกี่ยวกับการพูดคำเดียว พบจำนวน 21 ตัวอย่าง
4. แปลเฉพาะคำกริยาวิเศษณ์ พบจำนวน 15 ตัวอย่าง

5.1.3 การแปลอิสระ (Free translation)

กลวิธีการแปลอิสระนี้พบน้อยที่สุด โดยพบเพียง 7 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 0.98 ของข้อมูลทั้งหมด การแปลแบบนี้เป็นการแปลที่ผลออกจากรูปแบบของภาษาต้นฉบับ แล้วนำมาเขียนใหม่ เช่น การเติมคำอธิบาย ซึ่งผู้แปลอาจพิจารณาบริบทแล้วเห็นว่าหากเติมคำอธิบายบางอย่างลงไปน่าจะให้อ่านได้รรถรสยิ่งขึ้น หรือหากเป็นการเลือกแปลเฉพาะกริยา said ผู้แปลอาจเห็นว่าผู้อ่านสามารถรับรู้กริยาอาการของผู้พูดได้ชัดเจนอยู่แล้วจากบริบท จึงเห็นว่าไม่มีความจำเป็นต้องแปล การแปลอิสระนี้พบ 3 รูปแบบ ดังนี้

1. เติมคำอธิบาย พบจำนวน 5 ตัวอย่าง
2. ละไม่แปลบางส่วน (แปลเฉพาะกริยา said) พบจำนวน 1 ตัวอย่าง
3. ละไม่แปลทั้งหมด พบจำนวน 1 ตัวอย่าง

สำหรับสมมติฐานข้อสองที่เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกรูปแบบการแปลนั้น ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการแปลกริยา said ใน Reporting Clauses (said + adv.) นั่นคือเจตนาของผู้พูด โดยพิจารณาจากรูปประโยคคำพูดของตัวละคร และการวิเคราะห์ปัจจัยทั้งหมดที่มีผลต่อการเลือกรูปภาษาในการแปล Reporting Clauses (said + adv.) อันได้แก่ ความหมายของกริยาวิเศษณ์ บริบทสถานการณ์ และเจตนาของผู้พูด นอกจากนี้ยังได้ทำการสัมภาษณ์คุณวลีพร หวังช่อกุล ผู้แปลวรรณกรรมเรื่อง *Harry Potter and the Prisoner of Azkaban* ซึ่งเป็นหนังสือหนึ่งในสองเล่มที่ผู้วิจัยนำมาศึกษา เพื่อยืนยันสมมติฐานข้อนี้ให้มีความน่าเชื่อถือมากขึ้นอีกด้วย

สำหรับการวิเคราะห์ปัจจัยที่อาจผลต่อการแปลกริยา said ใน Reporting Clauses (said + adv.) คือเจตนาของผู้พูด ผู้วิจัยได้แบ่งกริยาเกี่ยวกับการพูดที่พบในบทแปลตามประเภทวัจนกรรม จากนั้นจึงพิจารณาว่ากริยาเกี่ยวกับการพูดแต่ละคำเกิดร่วมกับรูปประโยคแบบใดบ้าง เพื่อวิเคราะห์ว่ากริยาเกี่ยวกับการพูดเกิดร่วมกับรูปประโยคที่มีหน้าที่ตรงตามวัจนกรรมหรือไม่อย่างไร ผลปรากฏว่าส่วนใหญ่แล้วกริยาเกี่ยวกับการพูดในบทแปลเกิดร่วมกับประเภทของประโยคที่มีหน้าที่สอดคล้องตามวัจนกรรม อย่างไรก็ตามพบกริยาเกี่ยวกับการพูดที่เกิดร่วมกับประเภทของประโยคที่ไม่สอดคล้องตามหน้าที่ของวัจนกรรมอยู่ด้วย ซึ่งเมื่อวิเคราะห์หตุแล้ว ก็เข้าใจได้ว่าสาเหตุมาจากการใช้วัจนกรรมอ้อม ที่ผู้พูดใช้รูปประโยคที่ไม่ตรงตามหน้าที่ แสดงให้เห็นว่าบางครั้งก็ไม่สามารถดูเจตนาของผู้พูดจากรูปประโยคเพียงอย่าง

เดี่ยวได้ แต่จะต้องตีความจากบริบทเพื่อหาเจตนาที่แท้จริงของผู้พูด จึงจะสามารถเลือกคำแปลของกริยา said ที่เหมาะสมได้

สำหรับการวิเคราะห์ปัจจัยที่อาจมีผลต่อการเลือกรูปภาษาในการแปล Reporting Clauses (said + adv.) ผู้วิจัยวิเคราะห์โดยพิจารณาคู่ประโยคภาษาอังกฤษและภาษาไทยในต้นฉบับและฉบับแปลตามรูปภาษาทั้ง 12 รูปแบบ แล้วจึงสรุปออกมาเป็นข้อสังเกตเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกรูปภาษาแต่ละแบบได้แก่ ความหมายของกริยาวิเศษณ์ บริบท สถานการณ์ และ เจตนาของผู้พูด ผลปรากฏว่าปัจจัยทั้งสามล้วนมีผลต่อการเลือกรูปภาษาในการแปล โดยแต่ละปัจจัยอาจมีความสำคัญไม่เท่ากันแล้วแต่กรณีไป แต่โดยรวมแล้วปัจจัยทั้งสามจะต้องนำมาพิจารณาร่วมกันเพื่อให้ได้สำนวนการแปลที่เหมาะสมที่สุด ทั้งนี้ ข้อสังเกตที่ได้นี้เป็นเพียงสถิติที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล อาจมีส่วนช่วยในการแปลแต่ไม่สามารถยึดเป็นหลักในการแปลทุกกรณี ท้ายที่สุดก็ต้องเลือกรูปภาษาที่เข้ากันได้ดีกับคำที่เลือกใช้ในการแปล และคำนึงถึงความเป็นธรรมชาติของภาษาปลายทางอยู่เสมอ

จากการสัมภาษณ์คุณวลีพร ผู้แปลวรรณกรรมเรื่อง *Harry Potter and the Prisoner of Azkaban* เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการแปล Reporting Clauses (said + adv.) ผู้แปลยืนยันว่าบริบทสถานการณ์ และเจตนาของผู้พูด เป็นปัจจัยหลักที่จะต้องพิจารณาในการแปล ส่วนกริยาวิเศษณ์นั้นเป็นปัจจัยเสริมที่ช่วยสนับสนุนอีกประการหนึ่ง กล่าวคือ เมื่อพิจารณาบริบทและเจตนาของผู้พูดและเข้าใจแล้วว่า ใครพูดกับใคร สถานการณ์เป็นอย่างไร และผู้พูดต้องการจะสื่ออะไร เมื่อนั้นก็จะสามารถเลือกสำนวนการแปลที่เหมาะสมและเป็นธรรมชาติได้เอง อย่างไรก็ตาม อีกปัจจัยหนึ่งที่ผู้แปลกล่าวว่าต้องพึงระลึกไว้เสมอคือ ชนิดของตัวบท เพื่อว่าเวลาลงมือแปล จะสามารถเลือกใช้ภาษาที่ให้อารมณ์ความรู้สึกสอดคล้องกับตัวบทนั้น ๆ อ่านแล้วได้ อรรถรสเทียบเท่ากับผู้อ่านภาษาต้นฉบับ

ทั้งนี้ จากการศึกษา ผู้วิจัยเห็นว่าการแปล Reporting Clauses (said + adv.) ก็มีลักษณะเช่นเดียวกับการแปลอื่น ๆ คือไม่มีหลักการที่ตายตัวว่าเมื่อเจอคำนี้จะต้องแปลแบบนี้สุดท้ายแล้วก็ขึ้นอยู่กับผู้แปลว่าจะเลือกแปลอย่างไร เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากหนังสือสองเล่ม ซึ่งแปลโดยผู้แปลคนละคน จึงทำให้เห็นว่าผู้แปลทั้งสองมีรสนิยมในการแปลที่ต่างกันอย่างบ้าง กล่าวคือ คุณสุมาลีนิยมแปลแบบใช้คำแยกประเภท “เสียง” มากเป็นอันดับสองรองจากแบบใช้คำแยกประเภท “อย่าง” และมีการแปลแบบเติมคำอธิบาย ละไม่แปล

บางส่วน และละไม่แปลทั้งหมด ในขณะที่คุณวลีพรินิยมแปลแบบ กริยาเกี่ยวกับการพูด ตามด้วยคำซ้ำมากเป็นอันดับสองรองจากแบบใช้คำแยกประเภท “อย่าง” และไม่มีการแปลโดยเติมคำอธิบาย ละไม่แปลบางส่วน หรือละไม่แปลทั้งหมดเลย อย่างไรก็ตาม การแปลของผู้แปลทั้งสองก็ล้วนมีความสละสลวยเป็นธรรมชาติ และอ่านได้รื่นหู จึงอาจกล่าวได้ว่า ไม่ว่าผู้แปลจะเลือกแปลแบบใด ขอเพียงคำนึงถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่ช่วยในการแปล และความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทาง ก็จะสามารถเลือกสำนวนแปลที่ดี เป็นที่เข้าใจและยอมรับแก่ผู้อ่านโดยทั่วไปได้

5.2 ข้อเสนอแนะ

ประเด็นอื่น ๆ ที่น่าสนใจที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยชิ้นนี้ มีดังนี้

1. ศึกษาการแปล Reporting Clauses (said + adv.) จากตัวบทวรรณกรรมแนวอื่น ๆ หรือจากตัวบทประเภทอื่น เนื่องจากการวิจัยนี้เป็นการศึกษาจากตัวบทวรรณกรรมสองเล่มซึ่งเป็นแนวแฟนตาซีสำหรับเด็กเหมือนกัน อาจทำให้ได้สำนวนการแปลในทิศทางเดียวกัน จึงน่าจะมีการศึกษาว่าการแปลในตัวบทแนวอื่น ๆ สำนวนการแปลมีความเหมือนหรือแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร

2. ศึกษาการแปล Reporting Clauses ที่ตามด้วยบุพบทวลี (Prepositional Phrase) ตัวอย่างเช่น ‘You say that like it’s a bad thing,’ said Hermione, *in a slightly hurt voice*. หรือ ‘Hogsmeade, next weekend!’ said Ron, *craning over the heads to read the new notice*. ว่ามีรูปแบบการแปลที่หลากหลายหรือไม่อย่างไร

3. ศึกษาการแปลข้อความกำกับคำพูดจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษในนวนิยายไทย เนื่องจากภาษาไทยมีข้อความกำกับคำพูดที่หลากหลาย จึงน่าศึกษาว่าเมื่อแปลมาเป็นภาษาอังกฤษ จะรูปแบบการแปลอย่างไรบ้าง

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

กุสุมาลย์ รัชตะนันท์. เอกสารประกอบการเรียนการสอนวิชา การฝึกแปลจาก
ภาษาต่างประเทศเป็นภาษาไทย. เอกสารประกอบการเรียนการสอน
หลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการแปล คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2554

ชาติ กอบจิตติ. คำพิพากษา. ฉบับปกแข็ง พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: ไสภณการพิมพ์, 2553.

ดวงตา สุกพล. ทฤษฎีและกลวิธีการแปล. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.

นววรรณ พันธุมธา. การใช้ภาษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด,
2520

_____. การใช้ภาษา 2. กรุงเทพฯ: บริษัทพลพันธ์การพิมพ์ จำกัด, 2527

_____. คลังคำ. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง, 2553.

_____. ไวยากรณ์ไทย. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะ
อักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2558.

นเรศ สุรสิทธิ์. English Grammar in Use. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: บริษัท พี. เอส. เพรส
จำกัด, 2554.

ปวลี บุญปก. การศึกษาความหมายของคำกริยาแสดงการกล่าวถ้อยในภาษาไทยโดยอิงบริบท.
วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551.

พิมาน แจ่มจรัส. เขียน. กรุงเทพฯ: แสงดาว, 2550.

ราตรี ชันวารช. กาญจนภา. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด, 2540.

รตชา. เขียนนิยาย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ แอล ที เพรส, 2547.

ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน, 2556.

โรว์ลิง, เจ.เค. แฮร์รี่พ็อตเตอร์กับห้องแห่งความลับ. แปลโดย สุมาลี. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์, 2544.

_____. แฮร์รี่พ็อตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน. แปลโดย วลีพร หวังช่อกุล. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์, 2544.

วรรณฯ แสงอร่ามเรือง. ทฤษฎีและหลักการแปล. กรุงเทพมหานคร: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.

วัลยา วิวัฒน์ศร. มาตรฐานแก้ต้นฉบับวรรณกรรมแปลกันเถิด (7). [ออนไลน์]. 2548. แหล่งที่มา: <http://www.bflybook.com/Article/TranslateLiterature7/TranslateLiterature7.htm> [10 ตุลาคม 2557]

วลีพร หวังช่อกุล. สัมภาษณ์, 20 พฤษภาคม 2558.

วิโรจน์ อรุณมานะกุล. ภาษาศาสตร์คลังข้อมูล: หลักการและการใช้. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2553.

สัญญาวี สายบัว. หลักการแปล. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2553

สรจักร. ศพท้ายรถ. พิมพ์ครั้งที่ 25. กรุงเทพฯ: มติชน, 2554.

สุพรรณิ ปิ่นมณี. การแปลขั้นสูง. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: บริษัทแอคทีฟ พรินท์ จำกัด, 2554.

_____. แปลผิด → แปลถูก: คัมภีร์การแปลยุคใหม่. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: บริษัท
ธรรมดาเพรส จำกัด, 2555.

อุทิศ เหมะมูล. ลับแลแก่งคอย. พิมพ์ครั้งที่ 22. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จตุติ, 2558.

ภาษาอังกฤษ

Alberts, Laurie. Showing & Telling : Learn How to Show & When to Tell for Powerful & Balanced Writing. Ohio: Writer's Digest Books, 2010.

Allsobrook, Marian. Potter's place in the literary canon [Online]. 2003. Available from:
<http://news.bbc.co.uk/2/hi/entertainment/2996578.stm> [2014, Oct 14]

Austin, John. How to Do Things with Words. London: Oxford University Press, 1962.

Baker, Mona. Corpus Linguistics and Translation Studies: Implications and Applications. In Text and Technology: In Honour of John Sinclair, ed. Mona Baker, Gill Francis & Elena Tognini-Bonelli. Amsterdam & Philadelphia: John Benjamins, 1993.

Biber, D.; Johnason, S.; Leech G.; Gonard, S. and fngegan, E. The Longman Grammar of spoken and written English. London: Longman, 2012.

Brooks, Regina L. Writing Great Books for Young Adults: Everything You Need to Know from Crafting the Idea to Getting Published. Illinois: Sourcebooks, Inc., 2014

Chamaipak Tayjasanant. Principles of translation : a textbook for English-Thai/Thai-English translation students. 1st ed. Bangkok: Kasetsart University Press, 2013.

Chiarella, Tom. Writing Dialogue. Ohio: Writer's Digest Books, 1998.

Delisle, Jean. Translation: an interpretive approach. Ottawa: University of Ottawa Press, 1998.

Grabowski, Łukasz. On translation universals in selected contemporary Polish literary translations [Online]. 2011. Available from:
<http://www.ejournals.eu/SPL/2012/SPL-vol-7-2012/art/1161> [2014,Oct 13]

Halliday, M.A.K and Hasan, R. Language, context, and text: Aspects of language in a social-semiotic perspective. Oxford: Oxford University Press, 1989.

Hands, Penny. Collins COBUILD English Grammar. 3rd ed. Great Britain: HarperCollins Publishers, 2011.

Hill, Beth. Another Take on Dialog Tags [Online]. 2013. Available from:
<http://theeditorsblog.net/2013/12/04/another-take-on-dialogue-tags> [2014,Oct 12]

John, Cheryl St. Writing with Emotion, Tension, and Conflict: Techniques for Crafting and Expressive and Compelling Novel. Ohio: Writer's Digest Books, 2013.

Johnson, D.M. He Said, She Said: Dialog Tags and Using Them Effectively [Online]. Available from: <http://www.scribophile.com/academy/he-said-she-said-dialog-tags-and-using-them-effectively> [2014,Oct 10]

Justesen, Sammie L. Speaking of Dialogue. Sandpoint: NorlightsPress, 2009.

Kaufman, Carolyn. Using Dialog Tags and Punctuation Properly [Online]. 2012.

Available from: <http://querytracker.blogspot.com/2012/06/using-dialogue-tags-and-punctuation.html> [2014, Oct 13]

Koons, Laura E. He Said, She Said: Writing Effective Dialogue. Garner: Red Adept Publishing, LLC, 2014.

Larson, Mildred L. Meaning-Based Translation : A Guide to Cross-Language Equivalence. Boston: University Press of America, 1984.

Mauranen Anna and Kujamak Pekka. Translation universals : do they exist? Amsterdam: John Benjamins Pub., 2004.

McIntosh, Colin. Cambridge Advanced Learner's Dictionary. 3rd ed. Cambridge: Cambridge University Press, 2013.

Newmark, Peter. A Textbook of Translation. London: Prentice Hall International (UK) Ltd, 1988a.

Newmark, Peter. Approaches to translation. New York: Prentice Hall, 1988b.

Newmark, Peter. About Translation. Clevedon: Multilingual Matters Ltd, 1991.

Nygren, Åsa. Essay on the Linguistic Features in J.K. Rowling's Harry Potter and the Philosopher's Stone. English Linguistics, Department of English Stockholm University, 2006.

Read Free Online Publishing. Harry Potter and The Chamber Of Secrets by J.K. Rowling [Online]. 2011. Available from: http://readfreeonline.net/OnlineBooks/Harry_Potter_and_The_Chamber_Of_

Secrets.html [2014,Oct 10]

Read Free Online Publishing. Harry Potter and The Prisoner Azkaban by J.K. Rowling

[Online]. 2011. Available from:

http://readfreeonline.net/OnlineBooks/Harry_Potter_and_the_Prisoner_of_Azkaban.html [2014,Oct 10]

Rowling, J.K. Harry Potter and the Chamber of Secrets. London: Bloomsbury, 2014.

Rowling, J.K. Harry Potter and the Prisoner of Azkaban. London: Bloomsbury, 2010.

Searle, John R. Expression and Meaning: Studies in the Theory of Speech Acts. Cambridge: Cambridge University Press, 1979.

Searle, John R. Speech Acts: An essay in the Philosophy of Language. Cambridge: Cambridge University Press, 1969.

Swan, Michael. Practical English Usage. 3rd ed. Oxford: Oxford University Press, 2014.

Toury, Gideon. Descriptive Translation Studies and Beyond. Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins, 1995.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

คำถามในการสัมภาษณ์ผู้แปล คุณวสิษฐ หวังช็อกกุล

1. ในการแปล Reporting Clauses (said + adv.) ผู้แปลพิจารณาสิ่งใดบ้างเพื่อช่วยในการแปล
คำตอบ : บริบทสถานการณ์, เจตนาของผู้พูด, ชนิดของตัวบท (Text type) และความหมายของกริยาวิเศษณ์

2. ปัจจัยต่าง ๆ ที่ผู้แปลพิจารณานั้น มีผลต่อการแปลมากน้อยอย่างไร
คำตอบ : บริบท สถานการณ์, เจตนาของผู้พูด และชนิดของตัวบท (Text type) เป็นปัจจัยหลักที่ผู้แปลใช้พิจารณา ส่วนความหมายของกริยาวิเศษณ์เป็นปัจจัยรองลงมา ที่นำมาพิจารณาประกอบกับปัจจัยหลักอีกที เนื่องจากเมื่อพิจารณาบริบทสถานการณ์และเจตนาของผู้พูด และเข้าใจแล้วว่า ใครพูดกับใคร สถานการณ์เป็นอย่างไร ผู้พูดต้องการจะสื่ออะไร เมื่อนั้นก็จะสามารถเลือกสำนวนการแปลที่เหมาะสมสอดคล้องและเป็นธรรมชาติได้เอง

3. การแปล Reporting Clauses (said + adv.) เป็นภาษาไทยนั้น นักแปลหน้าใหม่อาจยึดติดกับโครงสร้างภาษาอังกฤษ เมื่อเห็น said + adv. มักแปลไปโดยอัตโนมัติว่า พูดอย่าง... ผู้แปลมีวิธีคิดอย่างไร เพื่อจะไม่ยึดติดกับโครงสร้างภาษาต้นฉบับ และแปลออกมาเป็นภาษาไทยที่เป็นธรรมชาติ
คำตอบ : นอกจากจะพิจารณาปัจจัยต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมาข้างต้นแล้ว จะต้องพยายามแปลให้ลละสลวยเป็นธรรมชาติของภาษาปลายทาง ให้นึกว่าหากสถานการณ์แบบนี้ ในภาษาไทยจะพูดว่าอย่างไร การอ่านออกเสียงสามารถช่วยได้มาก เพราะทำให้เราได้ยินว่าสิ่งที่แปลไปนั้นเป็นคำพูดที่ชักันจริง ๆ ในภาษาไทยหรือไม่ และเข้ากับบริบทสถานการณ์ตอนนั้นในเรื่องหรือไม่ นอกจากนั้นต้องรู้จักการหลีกคำ เพื่อความน่าอ่านของหนังสือ หากนึกคำไม่ออก อาจไปเปิดหนังสือคลังคำ และควรอ่านหนังสือนิยายของไทยมาก ๆ เพื่อสะสมคำไว้ใช้เป็นต้นทุนในการแปล

4. การแปลกริยาวิเศษณ์ เช่น breathlessly ในข้อความกำกับคำพูด said breathlessly อาจแปลตรงตัวตามความหมายของคำ แปลแบบตีความ หรือแปลแบบตรงตัวผสมตีความ เช่น breathlessly อาจแปลว่า (พูด)แทบไม่หายใจ (พูด)อย่างรวดเร็วหรือ (พูด)อย่างรวดเร็วแทบไม่หายใจ ผู้แปลคิดเห็นอย่างไรกับการแปลคำ ๆ นี้

คำตอบ : ผู้แปลมีความเห็นว่าควรแปลให้ไล่ไปกับต้นฉบับ ไม่ควรตัดทอนสิ่งที่มีในต้นฉบับ หรือต่อเติมสิ่งที่ไม่ใช่ในต้นฉบับโดยไม่จำเป็น ทั้งนี้เพื่อให้ผู้อ่านได้รับอรรถรสจากภาษาต้นฉบับอย่างเต็มที่ และเนื่องจากผู้แปลสังเกตเห็นว่าผู้เขียนหนังสือต้นฉบับคือ เจ.เค. โรว์ลิง ใช้กริยาวิเศษณ์เป็นจำนวนมากจนถึงเป็นจุดเด่นของหนังสือ เพราะฉะนั้นเราจะต้องให้ความสำคัญกับการแปลกริยาวิเศษณ์นี้ด้วย ในตัวอย่างนี้ said breathlessly แปลเป็นไทยว่า พุดแทบไม่หายใจ หรือพุดแทบไม่หายใจหายคอ ผู้อ่านก็สามารถเข้าใจความหมายได้ โดยไม่ต้องตีความว่ารวดเร็วก็ได้ อีกทั้งยังรักษาอรรถรสจากภาษาต้นฉบับได้อีกด้วย

5. ผู้แปลมีวิธีพิจารณาอย่างไรว่าเมื่อใดจะละไม่แปลกริยาเกี่ยวกับการพุด (said) และแปลเฉพาะกริยาวิเศษณ์ (adv.)

คำตอบ : ผู้แปลเห็นว่า เนื่องจากภาษาไทยนิยมละคำเอาไว้ในฐานที่เข้าใจ เช่น ละคำสรรพนามบุรุษที่หนึ่งบ้าง ละคำกริยาบ้าง แต่ผู้ฟังก็ยังสามารเข้าใจได้ ดังนั้น ในกรณีการแปล Reporting Clauses (said + adv.) บางครั้งเราก็อาจละไม่แปลคำว่า "พุดอย่าง ..." ไปเลย และหาคำที่แสดงอาการเสมอกลับมาแทนในบทแปล เพื่อความสละสลวยรื่นหูในภาษาไทย จากตัวอย่างนี้

ต้นฉบับ : 'There's nothing wrong with Malfoy's arm!' said Harry furiously.

บทแปล : "แขนของมัลฟอยไม่เป็นอะไรสักหน่อย" แฮร์รี่โกรธจัด

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่า ประโยคคำพุดของตัวละครเน้นอารมณ์ความรู้สึกในการพุดมากกว่าระดับปกติ หากแปลไปว่า "พุด อย่างโกรธจัด" หรือ "พุดด้วยความโกรธ" ซึ่งเยิ่นเย้อเกินไป ก็อาจทำให้ผู้อ่านไม่รู้สึกถึงอารมณ์ของตัวละครเท่าที่ควร อีกทั้งภาษาไทยสามารถละคำกริยา "พุด" ได้เนื่องจากผู้อ่านเข้าใจอยู่แล้ว ดังนั้น หากแปลเฉพาะกริยาวิเศษณ์ไปเลย จะทำให้กระชับและอ่านได้อรรถรสมากกว่า

ภาคผนวก ข

อภิธานศัพท์ : สำนวนการแปล *Reporting Clauses (said + adverb)* เรียงลำดับตามตัวอักษรแรกของกริยาวิเศษณ์

A

abruptly (10)	<p>เอ่ยขึ้นอย่างไม่มีปี่ไม่มีขลุ่ย</p> <p>พูดขึ้นทันที</p> <p>พูดขึ้นในทันที</p> <p>ถามโพล่งขึ้น</p> <p>ถามห้วน ๆ</p> <p>ถามสั้น ๆ</p> <p>รีบพูด</p> <p>จู่ ๆ พูดขึ้น</p> <p>จู่ ๆ ถาม</p> <p>ขัดขึ้น</p>
absent-mindedly (1)	พูดอย่างไม่ใส่ใจนัก
airily (1)	ไม่ทุกซ์ร้อน
angrily (19)	<p>ตะโกนอย่างโกรธจัด</p> <p>พูดอย่างโกรธจัด</p> <p>บอกอย่างโกรธจัด</p> <p>ตอบอย่างหัวเสีย</p> <p>บอกอย่างโกรธ ๆ</p> <p>ตอบอย่างโกรธ ๆ</p> <p>ร้องอย่างโกรธ ๆ</p> <p>พูดอย่างมีโมโห</p> <p>พูดตวาดอย่างมีโมโห</p> <p>พูดอย่างโกรธ</p>

	ตอบอย่างโมโห ร้องด้วยความโกรธ โต้กลับฉุน ๆ ตอบฉุน ๆ พูดโกรธ ๆ เอ็ด
anxiously (4)	พูดอย่างกลัว พูดอย่างกระวนกระวายใจ ถามอย่างร้อนใจ
approvingly (3)	พูดอย่างยินดี ทำเสียงพอใจ เออออไปด้วย
automatically (1)	ตอบโดยอัตโนมัติ
awkwardly (2)	ตอบอย่างเคอะเขิน ถามเขิน ๆ
B	
beadily (1)	พูดขึ้นอย่างอารมณ์ดี
bitterly (8)	บ่นอย่างขมขื่น รับคำอย่างขมขื่น พูดอย่างขมขื่น พูดเสียงขมขื่น พูดเสรำ ๆ
blankly (5)	ร้องถามอย่างงง ๆ

	ร้องอย่างงุนงง พูดอย่างงง ๆ บอกด้วยท่าทางผิดหวัง ตอบงง ๆ
bleakly (1)	หัวเราะแห้ง ๆ
boldly (1)	พูดโพล่งออกมา
bracingly (2)	พูดเป็นทำนองปลอบ ปลอบโยน
breathlessly (8)	ถามอย่างรวดเร็ว พูดแทบไม่หายใจ พูดแทบจะไม่หายใจ พูดแทบไม่หายใจหายคอ ตอบแทบไม่หายใจหายคอ พูดอย่างรวดเร็วแทบไม่หายใจ พูดต่อไปอย่างแทบจะลืมหายใจ
brightly (6)	พูดอย่างร่าเริง เถียงอย่างอารมณ์ดี บอกเสียงใส ตอบเสียงใส ร้อง หน้าชื่นขึ้นมากทันที
C	
cajolingly (1)	อ้อนวอน
calmly (14)	พูดอย่างใจเย็น

	พูดต่อเสียงราบเรียบ ตอบเรียบ ๆ บอกเรียบ ๆ พูดเรียบ ๆ
carefully (1)	พูดอย่างระมัดระวัง
carelessly (1)	ตอบอย่างไม่ใส่ใจเท่าไร
casually (2)	ตอบอย่างสบายอารมณ์ พูดเรียบ ๆ
cautiously (3)	ทำอย่างระมัดระวัง พูดอย่างระมัดระวัง เรียกอย่างเกรง ๆ
cheerfully (3)	บอกอย่างแจ่มชัด พูดอย่างร่าเริง ตอบอย่างรื่นเริง
coldly (9)	พูดอย่างเย็นชา ตอบอย่างเย็นชา พูดอย่างชาเย็น ตอบเสียงเย็นชา บอกเสียงเย็นชา พูดเสียงเย็น บอกเสียงเย็น ๆ ส่งเสียงเย็น ๆ
composedly (1)	ตอบเรื่อย ๆ

confidently (1)	พูดอย่างมั่นใจ
contemptuously (1)	พูดอย่างไม่ชอบใจ
coolly (3)	บอกเสียงเย็น ๆ พูดเรียบ ๆ
courteously (1)	ตอบอย่างสุภาพ
crisply (2)	ถามอย่างไม่อ้อมค้อม ตอบฉับพลัน
crossly (2)	พูดอย่างหงุดหงิด พูดอย่างโกรธ ๆ
curiously (6)	ถามอย่างใคร่รู้ ถามอย่างสงสัย ถามอย่างอยากรู้ ถามด้วยความสงสัย สงสัยใคร่รู้
curtly (1)	ตอบห้วนสั้น

D

darkly (5)	พูดอย่างอารมณ์เสีย ถามอย่างมืดแปดด้าน พูดอย่างมืดแปดด้าน ตอบหวาด ๆ พูดเศร้า ๆ
------------	---

defensively (1)	ตอบอย่างปกป้องตัวเอง
defiantly (2)	พูดอย่างตื้อตึง ถามอย่างไม่กลัวเกรง
delicately (1)	บอกอย่างระมัดระวัง
delightedly (2)	ร้องทักอย่างดีใจ บอกอย่างดีใจ
desperately (4)	บอกอย่างจนปัญญา ถามอย่างหมดแรง พูดอย่างหมดหวัง ถามเสียงเซร่ำ
determinedly (1)	ตอบอย่างเด็ดเดี่ยว
dimly (1)	พูดอย่างไม่เข้าใจ
disbelievingly (1)	ถามอย่างไม่เชื่อหูตัวเอง
dismissively (1)	พูดอย่างไม่ใส่ใจ
dispiritedly (1)	พูดอย่างท้อแท้
doubtfully (1)	พูดอย่างไม่ค่อยแน่ใจ
dramatically (2)	ตอบอย่างมีอารมณ์ขึ้นมาทันที พูดทำสี้มทำเสียงแบบเล่นละครให้ดูตื่นเต้น
dreamily (2)	พูดด้วยเสียงเคลิ้มฝัน ทำเสียงเคลิ้มฝัน

drily (1)	พูดอย่างเย็นชา
dully (2)	บอกอย่างไร้อารมณ์ พูดน้อยๆ
E	
eagerly (12)	ถามอย่างสนใจ ถามอย่างกระตือรือร้น พูดอย่างกระตือรือร้น บอกอย่างกระตือรือร้น ตอบเสียงกระตือรือร้น บอกเสียงกระตือรือร้น ถามด้วยเสียงกระตือรือร้น อยากรู้
earnestly (6)	ตอบอย่างกระตือรือร้น พูดอย่างกระตือรือร้น พูดอย่างตั้งอกตั้งใจ พูดอย่างจริงจัง พูดอย่างเอาจริงเอาจัง พูดด้วยท่าทางเอาจริง
enthusiastically (4)	พูดอย่างกระตือรือร้น บอกอย่างกระตือรือร้น พูดอย่างร่าเริง
enviously (1)	บอกอย่างอิจฉา
evasively (1)	พูดเลี่ยงๆ
evenly (2)	พูดเรียบๆ
exasperatedly (2)	พูดอย่างกั้มใจ พูดอย่างฉุนเฉียว

excitedly (8)	บอกอย่างตื่นเต้น ร้องอย่างตื่นเต้น พูดอย่างตื่นเต้น เอ่ยขึ้นอย่างตื่นเต้น พูดเสียงตื่นเต้น ตื่นเต้น
F	
faintly (4)	พูดเสียงแผ่วเบา พูดเสียงแผ่ว ๆ ตอบเหมือนจะเป็นลม พูดค่อย ๆ
fervently (2)	บอกอย่างซึ้งซมจริง ๆ พูดออกมาจากใจจริง
fiercely (13)	ตอบอย่างฉุนเฉียว บอกอย่างดุร้าย ตอบอย่างฉุน ๆ พูดอย่างหนักแน่น พูดอย่างดุตัน บอกเสียงดุ ตอบเสียงดุ ตอบเสียงเข้ม พูดเสียงเหยียด พูดเสียงกร้าว เอ็ด
finally (1)	กล่าวขึ้นในที่สุด
firmly (7)	ตอบอย่างหนักแน่น พูดอย่างหนักแน่น พูดอย่างมุ่งมั่น

	พูดขึงขัง ตอบขึงขัง
flatly (6)	ตอบอย่างเด็ดขาด พูดหน้าตาเฉย ตอบตื้อ ๆ พูดเรียบ ๆ พูดห้วน ๆ
forcefully (1)	บอกอย่างหนักแน่น
frantically (2)	พูดอย่างหวาดกลัว ร้องบอกอย่างตื่นตกใจ
fretfully (1)	พูดเสียงหงุดหงิดหัวเสีย
furiously (13)	บอกอย่างหัวเสีย บอกอย่างฉุนเฉียว พูดอย่างฉุนเฉียว พูดอย่างเกรี้ยวกราด พูดอย่างโมโห พูดอย่างมีโมโห ถามด้วยเสียงโกรธจัด เอ็ดตะโร โกรธจัด โมโหหัวฟัดหัวเหวี่ยง กราดเกรี้ยว โมโหเดือด
G	
gently (3)	กล่าวอย่างอ่อนโยน พูดอย่างอ่อนโยน เอ่ยเสียงอ่อนโยน

gleefully (1)	เอ่ยขึ้นอย่างสนใจ
gloomily (8)	บอกอย่างหดหู่ใจ พูดอย่างเศร้าสร้อย บอกซึ้ง ๆ พูดหงอย ๆ ถามหงอย ๆ พูดเศร้า ๆ
graciously (1)	ตอบด้วยท่วงทำเป็นสง่า
gratefully (1)	ตอบอย่างซาบซึ้งในบุญคุณ
grimly (8)	บอกอย่างหดหู่ ตอบอย่างแน่นแน่น ตอบเสียงห้วน บอกด้วยน้ำเสียงฟังน่ากลัว ตอบขรึม ๆ บอกขรึม ๆ
groggily (1)	ถามอย่างครึ่งหลับครึ่งตื่น
gruffly (3)	ตอบเสียงอู้อี้ พูดห้าว ๆ บ่น
grumpily (1)	ต่อว่า

H

happily (14)	ตอบอย่างเป็นสุข กล่าวอย่างเป็นสุข บอกอย่างมีความสุข ถามอย่างมีความสุข ทักอย่างมีความสุข
--------------	---

	<p>พูดอย่างมีความสุข</p> <p>พูดอย่างร่าเริง</p> <p>พูดอย่างเร็งร่า</p> <p>พูดอย่างดีใจ</p> <p>พูดอย่างสำราญใจ</p>
harshly (2)	<p>กระซวกเสียง</p> <p>กระซวกเสียงถาม</p>
hastily (3)	<p>ตอบอย่างร้อนรน</p> <p>รีบพูด</p>
heartily (3)	<p>พูดอย่างเร็งรีน</p> <p>พูดอย่างร่าเริง</p> <p>บอกเสียงใส</p>
heavily (7)	<p>พูดเสียงขรึม</p> <p>พูดเสียงหนัก ๆ</p> <p>บอกด้วยเสียงเหนื่อยใจ</p> <p>พูดห้วน ๆ</p> <p>เน้นเสียง</p> <p>เน้นเสียงตอบ</p>
helpfully (1)	<p>ต่อให้อย่างหวังดี</p>
hesitantly (2)	<p>พูดอึกอັก</p> <p>เลียบเคียงถาม</p>
hoarsely (9)	<p>บอกเสียงแหบแห้ง</p> <p>บอกเสียงแหบห้าว</p> <p>พูดเสียงแหบ ๆ</p> <p>พูดเสียงสั้น</p> <p>พูดเสียงตุ ๆ</p> <p>กระซวกเสียง</p>

	เสียงของเขาแหบห้าว
hollowly (1)	บอกเสียงแห้ง ๆ
honestly (1)	บอกตรง ๆ
hopefully (2)	พูดอย่างมีความหวัง บอกอย่างมีความหวัง
hotly (3)	บอกอย่างหัวเสีย ถามจุน ๆ แผลดเสียง
huffily (1)	พูดงอน ๆ
hurriedly (4)	พูดแทรกขึ้นทันที รีบพูด รีบบอก ละล่ำละลัก
huskily (1)	ร้องเรียกเสียงห้าว
hysterically (1)	โวยวาย
I	
icily (1)	พูดเสียงเย็น
idly (1)	พูดอย่างไม่ถือสา
impatiently (8)	ถามอย่างใจร้อน บอกอย่างหงุดหงิด ตอบอย่างหงุดหงิด พูดอย่างอดรนทนไม่ได้ พูดอย่างร้อนรน

	ไม่เก็บอารมณ์ อดรันทนไม่ได้
incredulously (1)	พูดแทบไม่อยากจะเชื่อ
indignantly (2)	พูดอย่างตบใจปมโกรธ ถามเสียงโกรธ ๆ
innocently (1)	ถามดีหน้าซื่อ
interestedly (1)	ถามอย่างใคร่รู้
irritably (4)	ตอบอย่างหงุดหงิด พูดอย่างรำคาญ ประชดถามด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด

J

jerkily (2)	สวนทันควัน กระซากเสียงถาม
-------------	------------------------------

K

keenly (1)	ร้องขึ้นอย่างสนอกสนใจ
kindly (2)	พูดอย่างเมตตา พูดอย่างอ่อนโยน ร้องทักเสียงอ่อนเบา
knowingly (1)	ทำทำรู้ดี
knowledgeably (1)	บอกอย่างรู้ดี

L

lazily (2)	พูดเสียงเอื่อย ๆ
------------	------------------

บอกซ้ำ ๆ ด้วยเสียงเอื่อย ๆ

lightly (3)

พูดค่อย ๆ
พูดเบา ๆ

listlessly (1)

ตอบอย่างไรอารมณ์

loftily (1)

พูดอวด ๆ

loudly (21)

ประกาศเสียงดัง
พูดเสียงดัง
บอกเสียงดัง
ตอบเสียงดัง
บอกเสียงดังลั่น
ถามเสียงดัง
พูดขึ้นด้วยเสียงดัง
พูดดัง ๆ

M

mildly (1)

พูดเสียงอ่อน ๆ

miserably (5)

พูดอย่างหมดแรง
บอกอย่างหดหู่ใจ
พูดอย่างขมขื่น
พูดอย่างเศร้าสร้อย
พูดอย่างเศร้า ๆ

mournfully (1)

พูดเสียงโศกเศร้าอาลัย

N

nastily (1)

พูดห้วน ๆ

nervously (9)

ถามอย่างกังวลหนอย ๆ
เอ่ยขึ้นอย่างหวาด ๆ

บอกอย่างหวาด ๆ
 พูดอย่างหวาด ๆ
 ตอบอย่างประสาท ๆ
 ถามอย่างตื่น ๆ
 ถามอย่างวิตก
 เรอพูดอย่างตื่นเต้น
 พูดหวาด ๆ

O

offhandedly (1)   ตอบอย่างไม่ใส่ใจ

P

paternally (1)   พูดเหมือนพ่อสอนลูก

patiently (1)   บอกอย่างใจเย็น

pensively (1)   พูดอย่างใช้ความคิด

petulantly (1)   บอกอย่างหงุดหงิด

pleasantly (5)   ตอบอย่างพอใจ
 กล่าวทักทายอย่างมีมารยาท
 พูดอย่างใจดี
 พูดอย่างยิ้มแย้ม
 ทักอย่างสุภาพ

pointedly (2)   พูดชัดถ้อยชัดคำ
 เน้นความต้องการ

politely (1)   เชิญอย่างสุภาพ

pompously (1)   วางท่าโก้

promptly (3)   ตอบทันที

ตอบทันที

proudly (4)

บอกอย่างภาคภูมิใจ
พูดอย่างภาคภูมิใจ
ตอบอย่างภาคภูมิใจ

Q

quickly (36)

ตอบอย่างรวดเร็ว
บอกอย่างรวดเร็ว
พูดขึ้นอย่างรวดเร็ว
รายงานอย่างรวดเร็ว
สนใจทันที
ตอบรวดเร็ว
ถามทันที
ตอบเร็วปรือ
ถามโพล่งขึ้น
รีบบอก
รีบถาม
รีบพูด
รีบตอบ
รีบพูดโดยเร็ว
รีบบอกอย่างรวดเร็ว
รีบพูดกลับเกลื่อน
บอก
ตอบ

quietly (32)

พูดเสียงเรียบ
ถามเสียงเบา ๆ
พูดเสียงค่อย
บอกเสียงค่อย
พูดเบา
พูดแผ่วเบา
บอกค่อย ๆ
ถามเบา ๆ

ตอบเบา ๆ
 พูดเบา ๆ
 พูดค่อย ๆ
 พูดเรียบ ๆ
 ถามค่อย ๆ

R

reasonably (1)	ถามอย่างมีเหตุมีผล
reprovingly (2)	พูดอย่างตำหนิ กล่าวอย่างตำหนิ
resentfully (1)	ตอบอย่างขุ่นเคืองใจ
reverently (1)	พูดอย่างนับถือ
roughly (1)	ถามเสียงห้วน

S

sadly (6)	ตอบอย่างเศร้า ๆ บอกอย่างเศร้า ๆ พูดอย่างเศร้าสร้อย ลืออย่างนี้กเศร้าใจ ถอนใจเศร้า ๆ พูดเศร้า ๆ
sagely (1)	บอกอย่างรู้ดี
sarcastically (1)	พูดอย่างประชดประชัน
savagely (3)	พูดอย่างเหี้ยมเกรียม พูดอย่างห้าวหาญ พูดเคือง ๆ

scornfully (1)	บอกอย่างดูถูก
seriously (2)	บอกด้วยเสียงจริงจัง พูดด้วยท่าทางเอาจริงเอาจัง
severely (1)	พูดเสียงเข้ม
shakily (3)	บอกเสียงสั่น พูดเสียงสั่น เสียงสั่น
sharply (21)	ถามเสียงเข้ม บอกเสียงเข้ม บอกเสียงเฉียบขาด พูดเสียงเฉียบขาด สั่งเสียงเฉียบขาด บอกเสียงห้วน เอ่ยเสียงห้วน ขัดขึ้นด้วยเสียงเฉียบขาด วิจารณ์ตรงไปตรงมา ตอบขัดถ้อยขัดคำ พูดห้วน ๆ พูดตุ ๆ
sheepishly (1)	พูดอาย ๆ
shortly (7)	ตัดบทห้วน ๆ พูดสั้น ๆ ตอบสั้น ๆ ตอบห้วน ๆ
shrewdly (2)	พูดอย่างรู้ทัน พูดอย่างเดาออก

shrilly (6)	บอกเสียงแหลมห้วน ร้องเสียงสูงแหลม เถียงเสียงแหลม พูดเสียงแหลมปรืด พูดเสียงแหลม ร้องเสียงแหลม
silky (2)	พูดเสียงนุ่ม พูดเสียงราบเรียบ
simply (2)	บอกเรียบ ๆ ตอบง่าย ๆ
sincerely (1)	พูดอย่างจริงใจ
skeptically (1)	ถามอย่างสงสัย
sleepily (1)	ตอบกลับมาอย่างง่วง
slowly (26)	บอกช้า ๆ พูดช้า ๆ เอ่ยช้า ๆ กล่าวช้า ๆ ตอบช้า ๆ ถามช้า ๆ
slyly (1)	ถามเสียงเจ้าเล่ห์
smartly (1)	ถามอย่างเฉลียวฉลาด
smoothly (2)	ถามเสียงนุ่ม บอกเสียงนุ่มนวล
soberly (1)	พูดขรึม ๆ

softly (14)	พูดอย่างอ่อนโยน พูดอย่างนุ่มนวล พูดเสียงนุ่มนวล บอกเสียงนุ่มนวล พูดเสียงอ่อย พูดเสียงนุ่ม ร้องทักเสียงอ่อนเบา พูดเสียงเบา ๆ พูดเสียงอ่อน ๆ พูดนึ้ม ๆ พูดค่อย ๆ
solemnly (2)	ตอบอย่างเคร่งขรึม พูดอย่างสำรวม
soothingly (3)	บอกเสียงนุ่มนวล พูดปลอบโยน ปลอบ
spiritedly (1)	พูดอย่างห้าวหาญ
squeakily (1)	พูดเสียงแหลมปรืด
sternly (5)	บอกเสียงแข็ง สั่งเสียงดุ สั่งเสียงแข็ง บอกเสียงเคร่งขรึม พูดขรึม ๆ
stiffly (5)	ตอบเสียงแข็ง พูดเสียงแข็ง พูดเสียงกระด้าง ๆ บอกฝืน ๆ พูดตืด ๆ ขัด ๆ

stoutly (1)	พูดอย่างห้าวหาญ
stubbornly (2)	ตอบอย่างดื้อดึง พูดอย่างแน่วแน่
suddenly (16)	เอ่ยขึ้นในทันที บอกทันที พูดทันที พูดขึ้นทันที พูดโพล่งขึ้นมา จู่ ๆ พูด จู่ ๆ พูดขึ้นมา จู่ ๆ ก็พูดขึ้น จู่ ๆ ก็พูดออกมา จู่ ๆ ก็ร้องขึ้น จู่ ๆ ก็เรียก โพล่งขึ้นมา โพล่งออกมา โพล่งขึ้น
suspiciously (2)	ถามอย่างสงสัย
sweetly (1)	ถามเสียงอ่อนเสียงหวาน
swiftly (1)	สวนกลับทันที
T	
tartly (1)	พูดเนือย ๆ
tensely (5)	พูดอย่างเคร่งเครียด พูดอย่างร้อนรน ตอบเสียงเครียด ถามเสียงเครียด บอกด้วยท่าทางเคร่งเครียด

tentatively (1)	ถามเชิงขอความเห็น
tersely (2)	พูดรวบรัด พูดห้วน ๆ
testily (2)	ถามอย่างหัวเสีย พูดอย่างหงุดหงิด
thickly (4)	พูดอย่างยากลำบาก พูดเสียงอ้อแอ้ พูดเสียงอู้อี้ พูดเศร้า ๆ
thoughtfully (8)	พูดอย่างครุ่นคิด พูดอย่างใช้ความคิด พูดอย่างตรึกตรอง กล่าวด้วยน้ำเสียงครุ่นคิด
threateningly (1)	พูดขู่
timidly (3)	ถามขึ้นอย่างขลาด ๆ ถามอย่างขลาด ๆ ถามค่อย ๆ
tonelessly (1)	บอกเรียบ ๆ
tragically (1)	พูดอย่างเศร้าสร้อย
tremulously (1)	ตอบเสียงสั่น
triumphantly (2)	ตอบอย่างมีชัย ได้ที
truthfully (1)	พูดซื่อ ๆ

U

uncertainly (6)   ถามอย่างไม่แน่ใจ
 พูดอย่างไม่ค่อยแน่ใจ
 พูดอย่างไม่แน่ใจนัก
 พูดอย่างไม่แน่ใจ
 ำไม่แน่ใจ

uncomfortably (2)   พูดอย่างไม่ใคร่สบายใจ
 พูดด้วยความไม่สบายใจ

urgently (8)   ถามอย่างร้อนรน
 บอกอย่างเร่งร้อน
 พูดอย่างร้อนใจ
 พูดอย่างรีบด่วน
 บอกเสียงร้องรน
 รีบถาม
 รีบพูด

V

vaguely (2)   พูดแผ่วเบา
 ตอบไม่เต็มเสียง

viciously (1)   -ไม่แปล-

W

warmly (1)   พูดเสียงอบอุ่น

warningly (1)   เตือน

weakly (14)   พูดอย่างอ่อนแรง
 พูดอย่างอ่อนเปลี้ย
 พูดอย่างหมดเรี่ยวแรง
 พูดเสียงอ่อย

	เรียกเสียงอ่อย บอกเสียงอ่อย ๆ ถามเสียงอ่อย ๆ ตอบเสียงอ่อน ๆ ตอบเพลี่ย ๆ พูดเพลี่ย ๆ พูดอ่อน ๆ
wearily (4)	บอกอย่างเหนื่อยอ่อน พูดอย่างเหนื่อยอ่อน บอกอย่างอ่อนใจ พูดอย่างอ่อนใจ
wisely (1)	พูดเข้าท่า
wonderingly (2)	รำพึง สงสัย

ประวัติผู้ทำสารนิพนธ์

นางสาวทิพย์สุรางค์ วงศาสุราฤทธิ์ เกิดเมื่อวันที่ 8 ธันวาคม พ.ศ. 2527 ที่จังหวัด กรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) 2 จากนั้นได้เข้าศึกษาต่อที่คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ จนสำเร็จ การศึกษาระดับปริญญาตรี ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษธุรกิจ ในปีการศึกษา 2550 ปัจจุบันทำงานแปลอิสระ